

ТЕРИ БРУКС

МАГЪОСНИКЪТ КУЕСТЪР ТЮС

Магическото
кралство
на
Отвъдната
земя

МИРИАМ

ТЕРИ БРУКС
МАГЪОСНИКЪТ КУЕСТЪР
ТЮС

Превод: Мария Кръстева

chitanka.info

Придворният магьосник Куестър най-последно е отклил магия, която да върне човешкия облик на писаря Абърнати. Но както в повечето случаи, магията се обърква и Абърнати се озовава в нашея свят, и то в дома на сина на стария крал, а в замяна Бен получава вълшебна бутилка с демон в нея. На всичко отгоре, бутилката е открадната и демонът е освободен и кралят отново трябва да оправи всичко.

КИХАВИЦАТА

Бен Холидей въздъхна угрижено. Как му се искаше да бъде където и да е, само не и тук.

Разположил се бе в закритата градина на Сребърния дворец. Тук бе любимото му място. Беше светло и проветриво. Върху плочките на пода навсякъде бяха наредени саксии с цветя и пъстротата на цветовете им бе зашеметяваща. През южните прозорци, заемащи цялата стена, струяха слънчеви лъчи и в потоците от светлина танцуваха дребни пращинки. Прозорците бяха отворени и нежни аромати нахлуваха в стаята. Тя имаше изглед непосредствено към външната градина, цялата опасана от цветни лехи и храсти, които се спускаха надолу към езерото, сред което бе кацнал дворцовият остров, и цветовете им се смесваха и преливаха, сякаш бои, стичащи се по намокрено от дъжда платно. През цялата година имаше цъфнали цветя, които регулярно се сменяха. Всеки специалист по градинарство от света, от който идваше Бен, би дал какво ли не, за да опознае тази съкровищница — това бяха растителни видове, които вирееха само в кралство Отвъдната земя и никъде другаде.

Но точно в този момент Бен би дал какво ли не, за да не бъде тъкмо тук.

— ...Могъщи кралю...

— ...Велики кралю...

Познатите умилкващи се обръщения го подразниха и отново му напомниха защо му бе толкова криво. Той вдигна очи към небето. За бога! Местеше поглед от саксиите към лехите с цветя, сякаш в малките им венчелистчета можеше да се открие така отчаяно търсения изход. Но това, разбира се, не ставаше и той все повече се сгущваше сред мекото кресло и размишляваше над несправедливостта на света. Не че искаше да се отърве от своя дълг. Не че вече не се интересуваше от него. Но тук поне бе неговото убежище, за бога! Тук поне можеше да бъде оставен на спокойствие!

— ...и ни заграбиха всички запаси от плодове, които бяхме събирали с такъв труд!

— И бирените бъчви.

— И то само задето сме взели няколко кокошки, Ваше Величество.

— Можехме да им възстановим загубите, Ваше Величество.

— Смятахме честно да постъпим.

— Наистина.

— Вие трябва да наредите да ни върнат всичко, каквото са ни ограбили.

— Да, трябва...

И те продължаваха да бръщолевят, без дори дъх да си поемат.

Бен наблюдаваше Филип и Сот, както градинарят му плевелите в цветните лехи. Чупка гномите говореха безкрайно и несвързано и той размишляваше за превратностите на съдбата, които го бяха довели до подобна зла участ. Тези чупка гноми бяха жалка порода — ситни, подобни на порове същества, които живееха под земята и просеха, вземаха назаем, но най-вече крадяха всичко, което им се мернеше пред очите. Местеха се от място на място периодично, но настаняха ли се някъде, с нищо не можеха да бъдат прогонени. Навсякъде гледаха на тях като на голяма напаст. От друга страна, те бяха проявили неизменна вярност към Бен. Когато той купи кралство Отвъдната земя, обявено за продан в Коледната книга на желанията от фирмата „Роузънс“ — две години вече бяха минали оттогава — Филип и Сот от страна на чупка гномите бяха първите, които го признаха за крал. Те му бяха помогнали да утвърди своята власт. Помогнаха му и когато Мийкс, бившият придворен магьосник, се беше промъкнал обратно в Отвъдната земя и му бе отнел самоличността и престола. Те бяха сред малцината, които в трудни моменти му бяха засвидетелствали своето приятелство.

Въздъхна дълбоко. Е, той наистина им беше задължен, но не чак толкова. Та те бяха започнали да се възползват от неговата добронамереност по един напълно недопустим начин. Бяха пренебрегнали съзнателно установения дворцов ред, който той с труд и усилие беше наложил. Размахваха доверието му като факла, за да го преследват по всеки повод — понякога му се струваше, че това става на всеки пет минути. Бяха стигнали до него дори и тук, в последното му убежище. Не допускаха, че могат да разчитат на някой друг да прояви справедливост и безпристрастност в решаването на проблемите им.

Настояваха техният „велик крал“, техният „могъщ крал“ да ги изслушва.

И все отново и отново да ги изслушва...

— ...Справедливостта изисква всичко да ни върнат и възстановят — каза Филип.

— Справедливостта изисква да ни дадете няколко десетки тролове за известно време — каза Сот.

— За седмица-две — каза Филип.

— Или за месец — каза Сот.

Поне да не си навличаха сами проблемите, мрачно си мислеше Бен. Трудно е човек да е обективен и добронамерен, когато знае, че и те имат поне толкова вина, колкото и онези, срещу които се оплакват.

Филип и Сот не преставаха несвързано да бръщолевят. Кривяха изпоцапаните си лица, присвиваха очи срещу светлината, козината им бе сплъстена и проскубана. Когато размахваха пръсти и жестикулираха, по пода се посипваше кал изпод ноктите им, натрупала се там от ровичкане в земята. Дрехите им, съшити от кожа и власеница, висяха раздърпани и безцветни, с изключение на ярко червеното перо, което стърчеше забито на шапките им. Приличаха на корабокрушенци, изхвърлени кой знае как на брега на неговия живот.

— Може би ще ни обезщетите за загубите, които понесохме — говореше в това време Филип.

— Може би ще ни обезвъзмездите със сребро или злато — отекваше Сот.

Бен отчаяно тръсна глава. Стига толкова. Тъкмо се канеше да ги изгони, когато се появи Куестър, за да му спести необходимостта от това. Придворният магьосник влетя през вратата на градинската стая като изстрелян от гигантска прашка. Размахваше ръце, бялата брада и дългите му коси се ветрееха, сивата мантия с пъстроцветните кръпки се влачеше подире му, сякаш едва успяваше да го настигне.

— Успях, успях! — възкликна той без предисловия. Цял се беше зачервил от вълнение, бухалското му лице бе озарено от онова, което бе извършил. Въобще не забелязваше присъствието на чупка гномите, които проявиха милост и млъкнаха наред изречението, зяпнали.

— Какво си успял? — попита Бен, спотаил дъх. Беше се научил вече да сдържа ентузиазма си, когато се отнасяше за Куестър, защото често се случваше да се окаже печално излъган. Куестър успяваше да

осъществи средно половината от онова, което си въобразяваше, че е осъществил.

— Магията, Ваше Величество! Намерих магията! Най-сетне намерих начин да... — той не довърши, продължавайки да размахва ръце. — Не, почакайте за момент! Трябва и другите да го чуят. Всички приятели трябва да се съберат. Позволих си да изпратя да ги повикат. Само за няколко кратки... Това е толкова велико... А-а-а, ето ги!

През отворената врата се появи Уилоу, възхитителна, както винаги, ефирният ѝ силует се плъзна в озарената от слънцето стая като сребърен лъч. Обърна бледозеленикавото си лице към Бен и му се усмихна с онази специална, тайна усмивка, която пазеше само за него. Вълшебно същество, тя бе ефимерна като въздух по пладне. Коболдите, Бунинън и Парснип, се появиха след нея, едва тътрейки разкривените си тела, сбръчканите им маймунски лица недоверчиво ухилени, зъбести и ръбати. И те също бяха вълшебни същества, но изглеждаха като излезли от някой кошмарен сън. Абърнати се появи последен, внушителен в своята пурпурно-златиста униформа на придворен писар. Той не бе вълшебно същество, а териер, който явно смяташе себе си за човек. Той държеше кучешкото си тяло изправено и наперено и одухотворените му очи веднага стрелнаха омразните, лешоядни чупка гноми.

— Не желая да бъда в една и съща стая с тези ненавистни създания... — започна възмутено той, но бе прекъснат от Куестър Тюс, който приближаваше към него с широко разтворени ръце.

— Стари приятелю! — възкликна магьосникът. — Абърнати, имам прекрасна новина за теб! Ела, ела насам!

Той хвана Абърнати и го накара да застане в средата на стаята. Абърнати гледаше към магьосника и не можеше да повярва на очите си, докато най-сетне успя да се отърве от него.

— Да не си полудял? — попита той, оправи дрехите си и изкриви муцуна. — И какви са тези изявления за старо приятелство? Какво си си наумил пак, Куестър Тюс?

— Нещо, което не можеш дори да си представиш! — магьосникът бе целият грейнал от вълнение, докато потриваше ръце, и махна на останалите да дойдат по-близо. Те се скупчиха наоколо и Куестър сниши глас конспиративно. — Абърнати, какво ще стане, ако поискаш онова, което желаяш повече от всичко на света?

Кучето безмълвно го изгледа. После хвърли мигновен поглед към чупка гномите и отново към Куестър.

— Колко неща мога да си пожелая? Магьосникът вдигна костеливите си ръце и ги сложи ласкаво на рамото му.

— Абърнати — промълви той, — открих магия, с която мога да те преобразя от куче отново в човек!

Всички онемяха, смаяни. На всекиго бе известно как Куестър бе преобразил Абърнати от човек в куче, за да го предпази от злия син на стария крал преди години, когато онзи негодник бе изпаднал в едно от най-омразните си състояния, и как после магьосникът не бе успял да го върне в човешкия му вид. Оттогава насам Абърнати живееше като куче, съхранило човешките си длани и реч, без да губи надеждата, че някой ден все ще се намери начин да си върне човешкия облик. Разочарованият Куестър бе търсил напразно начин да го стори и често се заричаше да го намери, когато открие магическите книги, скрити от Мийкс при напускането му на Отвѣдната земя. Ала подир откриването им, книгите се оказаха унищожени и оттогава никой нищо не беше чувал по въпроса. Абърнати се прокашля.

— Дали не си попрекалил с обичайната си глупост, магьоснико? — предпазливо попита той. — Или наистина можеш да ми върнеш предишния вид?

— Мога! — заяви Куестър и кимна разпалено. Помълча малко и сетне добави. — Както ми се струва.

Абърнати се дръпна назад.

— Както ти се струва ли?

— Почакайте! — Бен бе скочил от стола си, завтекъл се към тях колкото се може по-бързо и едва не се сгромоляса пред една саксия с гардении, опитвайки се да предотврати сблъсъка. Едва успя да си поеме дъх.

— Куестър — обърна се и почака, докато улови погледа на магьосника. — Бях останал с впечатлението, че такава магия не ти е по силите. Мислех, че щом изгуби магическите книги, не ще можеш да усвоиш дори уменията на твоите предшественици, а какво остава...

— Успях по пътя на опита и грешките, Ваше Величество! — бързо го прекъсна другият. — Опита и грешките! Просто задълбочавах онова, което знаех, стъпка подир стъпка и с всяка нова стъпка научавах

нещо повече, докато не научих всичко. Много време ми трябваше, за да овладее магията, но наистина успях!

— Поне така ти се струва — уточни Бен.

— Ами...

— Само си губим времето — както винаги! — отсече Абърнати, извърна се и беше готов да напусне, само че се блъсна в чупка гномите, които се бяха присламчили, за да чуят какво става. Абърнати отново се обърна. — Истината е, че ти никога не си успявал да направиш нищо, както трябва!

— Глупости! — извика неочаквано Куестър и всички се смълчаха. Той целият се изопна. — Цели десет месеца съм работил, за да овладее тази магия — още откакто древните магически книги бяха унищожени заедно с Мийкс, още оттогава! — той заби пронизващ поглед в Абърнати.

— Зная какво значи за теб това и посветих всички сили, за да установя с каква магия мога да го осъществя. Изпробвах магията върху дребни животинки при пълен успех. Получих потвърждение, доколкото е възможно. Остава ми да я опитам върху самия теб.

Един дълъг миг всички мълчаха. Единственият звук в стаята бе самотното жужене на една пчела, която прелиташе от саксия на саксия. Абърнати изгледа намръщено Куестър Тюс, като нарочно не казваше нищо. В очите му се четеше подозрение, но то не можеше да прикрие напълно надеждата.

— Струва ми се, че трябва да позволим на Куестър да се доизкаже — обади се най-сетне Уилоу. Тя стоеше на крачка-две встрани от останалите и ги гледаше.

— Съгласен съм — присъедини се и Бен към това предложение. — Разкажи ни всичко, Куестър.

Куестър го изгледа засегнат.

— Останало ли? Какво останало? Та това е всичко. Сигурно не очаквате технически подробности за това как действа магията, защото няма да ви ги дам, тъй като и без друго не сте в състояние да ги разберете. Разбрал съм как да превърна куче в човек и това е то! Ако желаете да използвам магията, добре! Ако ли не, приключено е с този въпрос!

— Куестър... — започна сговорчиво Бен.

— Много добре, Ваше Величество! Работил съм упорито да постигна един труден за овладяване магически процес и вместо поздравление, получавам упреци, обиди и насмешки! Започвам да се питам, аз придворен магьосник ли съм или не? Явно някои се съмняват в това!

— Аз само попитах... — опита се да поясни Абърнати.

— Не, не, няма какво да се оправдаваш за истинските си чувства!
— Куестър Тюс напълно се вживя в ролята на жертва. — Историята показва, че великите хора винаги са оставали неразбрани. Някои дори са загивали заради своите убеждения.

— Хайде, стига! — ядоса се накрая Бен.

— Не че се страхувам за живота си, разбира се — побърза да добави Куестър. — Само констатирах. Хм! Не ми остава нищо друго, освен да повторя, че търсенията ми се увенчаха с успех, открил съм магията и не ни остана нищо друго, освен да опитаме, ако желаете. Само трябва да кажете. Имате всички факти — той внезапно се прекъсна. — О, освен един. Всички надигнаха глас — Освен един ли?
— повтори Бен. Куестър неловко потърка ухо и се прокашля. — Има един дребен проблем, Ваше Величество. Нужен е катализатор за магията, за да се осъществи преobraжението на това вибрационно ниво. А аз не разполагам с такъв катализатор.

— Знаех си аз... — промълви Абърнати през зъби.

— Но съществува една възможност — незабавно продължи Куестър без въобще да му обръща внимание. Той замълча и си пое дълбоко дъх. — Бихме могли да използваме медальона.

Бен го изгледа изумен. Медальона ли? Кой медальон?

— Вашия медальон, Ваше Величество.

— Моят медальон ли?

— Ще трябва да го свалите и да го дадете на Абърнати да го сложи, докато трае процесът на преобразяване.

— За моя медальон ли говориш?

Куестър изглеждаше така, сякаш чакаше всеки момент таванът да се срути отгоре му.

— Разбирате ли, става дума само за няколко минути и толкова. После ще можете да си получите медальона обратно.

— Ще мога, да. Разбира се.

Бен не знаеше да се смее ли, да плаче ли.

— Куестър, цели седмици бяха нужни, за да си върна този проклет медальон при положение, че той дори не ми беше отнет, а ти искаш сега наистина да го махна? Мислех, че при никакви обстоятелства не бива да го свалям. Нали сам си ми казвал това десетки пъти? Не е ли така?

— Е, да...

— Какво ще стане, ако нещо се получи не както трябва и медальонът се повреди или изгуби? Какво ще стане тогава? — Бен го полазиха студени тръпки. — Какво ще стане ако... ако по някакви причини Абърнати не бъде в състояние да ми го върне? Огън и мълнии! Куестър, това с най-необмислената идея, която съм чувал! Та какво си въобразяваш ти?

Всичка се бяха отдръпнали по време на неговата тирада и тон се озова сам с магьосника сред цветята, Куестър стоеше без да помръдва, но явно се чувстваше неловко.

— Ако имаше някаква друга възможност, Ваше Величество...

— Ами открий, по дяволите! — скастри го Бен. Той искаше да каже още нещо, но се прекъсна и се огледа за останалите. — Какво мислят другите по въпроса? Абърнати? Уилоу?

Абърнати нищо не отвърна.

— Според мен, ти трябва внимателно да прецениш всички рискове, Бен — каза накрая Уилоу.

Бен сложи ръце на хълбоци, изгледа всички подред, след което безмълвно се взря в градината отсреща. Значи, трябва да прецени какво рискува, а? Е, рискува онова, което го бе направило крал на Отвъдната земя и благодарение на което се бе задържал на трона до този момент. Само този медальон можеше да призове Паладий, странстващия рицар, който бе воин и закрилник на краля — на него самия в не един случай досега. Този медальон също му позволяваше да минава от Отвъдната земя в другите светове, включително и в онзи, от който бе пристигнал. Ето какво рискуваше! Без медальона той рискуваше да бъде унищожен като куче!

Той мигновено се разкая за сравнението. В края на краищата, Абърнати от своя страна рискуваше цял живот да си остане куче.

Той мрачно се навъси. Денят, който бе започнал съвсем безоблачно наглед, започваше да очертава най-неприятни перспективи. Спомените му се натрапваха по най-болезнен начин. Само преди десет

месеца той измамен по такъв начин, че върна стария магьосник Мийкс обратно в Отвъдната земя, докато си въобразяваше, че е завинаги изгнан извън пределите на тази страна. Тогава Мийкс бе използвал значителните си магически умения, за да отнеме самоличността на Бен и трона му. А и — най-важното — бе успял да го убеди, че сам му е дал своя медальон. Бен за малко не загина — да не говорим за Уилоу — докато не откри измамата и не унищожи стария размирник веднъж завинаги. Вече си бе върнал кралството, настанил се удобно в Сребърния дворец, и държеше властта в свои ръце, като осъществяваше програмата си за подобряване живота в страната, и ето че Куестър Тъс отново започваше да си играе с магии! Дявол да го вземе!

Загледа се в цветята. Гардении, рози, лилии, хиацинти, маргаритки и десетки техни разновидности, както и увивни цветни растения се разкриваха пред очите му като пъстър килим, ароматен и мек. Такъв покой цареше тук. А разполагаше с толкова малко време, за да се порадва на градината. От седмици насам сега му се случваше за първи път да дойде тук. Нима не можеха да го оставят поне за малко на мира?

Но нали е крал. Няма нищо чудно в това. Не беше на някоя чиновническа длъжност от осем до пет. Не за това беше изоставил професията на проспериращ адвокат в Чикаго, Илиноис, и бе дошъл тук, за да претендира за трона на Отвъдната земя — едно кралство на магия и вълшебни създания, което не се намираше някъде в околностите на Чикаго, нито на друго познато място. Не за това бе предпочел да промени коренно живота си, тъй че не бе останала и следа от онзи човек, който бе познат в някогашния му свят. Беше потърсил промяна. Затова и беше дошъл тук. Беше поискал да избяга от безсмислието, от онова, в което се беше превърнал — един изпълнен с горчивина и странящ от хората вдовец, обезверен служител на една професия, която все повече започваше да се обезличава. Беше потърсил предизвикателство, за да осмисли отново живота си и го беше намерил. Предизвикателството обаче беше постоянно, независимо от мястото и времето, нито от неговите нужди и предпочитания. Просто бе налице, винаги ново и неочаквано. И той разбираше и приемаше факта, че винаги трябва да бъде готов да го посрещне.

Въздъхна. Все пак понякога бе много трудно.

Съзнаваше, че всички гледат към него и очакват неговата реакция. Той си пое дълбоко дъх и вдъхна ароматите, които изпълваха обедния въздух, и се обърна към тях. Колебанията му се бяха разсеяли. В края на краищата, от него не се изискваше чак толкова трудно решение. Просто трябваше да постъпи както чувства, че е правилно.

Усмихна се.

— Извинявайте, че бях толкова раздразнителен — каза. — Куестър, ако ти е нужен медальонът, за да направиш магията си, имаш го. Както каза Уилоу, трябваше да преценя риска, но смятам, че си струва да се поеме всякакъв риск, за да помогнем на Абърнати да си върне предишния облик — и той погледна писаря в очите. — Какво ще кажеш, Абърнати? Искаш ли да опиташ?

Абърнати все още се колебаеше.

— Ами не зная. Ваше Величество — той млъкна, замисли се, погледна тялото си, после тръсна глава и вдигна поглед отново, след което кимна. — Да, Ваше Величество. Искам.

— Чудесно! — възкликна Куестър Тъс и веднага излезе напред.

От страна на останалите се чуха одобрителни шепоти, мърморене и съскане.

— Ето така, няма да трае повече от миг. Абърнати, ти застани в средата на стаята, а всички останали да застанат малко зад мен — и той надлежно ги подреди, сияещ през цялото време. — А сега, Ваше Величество, дайте медальона на Абърнати.

Бен хвана медальона, окачен на шията му, и леко се подвоуми.

— Сигурен ли си в това, което правиш, Куестър?

— Напълно сигурен, Ваше Величество. Всичко ще бъде наред.

— Имам предвид, че без медальона аз няма да мога нито да говоря, нито да пиша на Отвъдноземски!

Куестър вдигна ръце да го успокои.

— Вижте сега. Едно кратко заклинание — и проблемът е решен — той махна, промълви нещо и кимна със задоволство. — Така. Хайде сега. Можете да го свалите.

Бен въздъхна, свали медальона и го връчи на Абърнати. Абърнати внимателно го прехвърли около косматия си врат. Медальонът увисна отпред над мантията му и слънчевите лъчи заиграха по лъскавата му повърхност, очертавайки гравирания рицар, излизащ от двореца на острова на фона на изгрева — Паладий, който излизаше от Сребърния

дворец. Бен отново въздъхна и се дръпна назад. Усети как Уилоу приближи и хвана ръката му. — Бъди спокоен — прошепна тя. Куестър отново се обърна към Абърнати, като го наместваше ту така, ту иначе и през цялото време повтаряше, че всичко ще трае само миг. Когато най-сетне остана доволен, той се изправи точно пред писаря и направи две крачки вдясно. Изпробва въздуха с навлажнен пръст. — Ах! — възкликна загадъчно. Издигна високо ръце изпод сивата си мантия, сви пръсти и отвори уста. После застина, като бърчеше нос. Бързо и раздражено отпусна една ръка да го почеше. — Проклет гъдел — промърмори той. — Нищо не помага срещу този цветен прашец.

Чупка гномите отново приближиха и направо се натикаха в робата на магьосника, като надничаха с лица като на порове към Абърнати, изпълнени с тревожно очакване.

— Не можеш ли да махнеш тези твари? — ядоса се писарят и дори леко изръмжа.

Куестър сведе очи.

— О, да, разбира се. Махайте се, махайте се назад! — той изрита гномите и възстанови първоначалната си поза. Носът му отново го засърбя и той кихна.

— Моля за тишина!

Започна да изрича дълго заклинание. Странни жестикулации придружаваха думите, които накараха слушащите да се свъсят от изумление. Те пристъпиха крачка-две напред, за да могат да чуват. Бен, слаб и силен, четирийсетгодишен човек, на когото годините още не му личаха; Уилоу, дете с тяло на жена, наполовина вълшебно същество, наполовина човек; коболдите Парснип и Буниън, първият набит и як, вторият — с дълги като клечки крака и бърз, и двамата с бляскави и пронизателни очи и зъби, в които имаше нещо диво; и чупка гномите Филип и Сот, космати, запуснати създания, които живееха под земята и изглеждаха така, сякаш си бяха подали главите току-що от подземните си бърлоги. Те го наблюдаваха, чакаха и не продумваха нито дума. Абърнати, към когото беше съсредоточено цялото внимание, затвори очи и се приготви за най-лошото.

Куестър Тюс продължаваше своя речитатив и изглеждаше като плашило, което току-що е избягало от полето, а скандирането му изглеждаше безконечно като вайканията на чупка гномите.

Изведнъж на Бен всичко това му се стори крайно нелепо. Ето го него — представител на професия, която изцяло се опираше на фактите и разума, един модерен човек, който принадлежеше на свят, където технологията управляваше повечето страни на живота, свят на космически полети, ядрена енергия, сложни телекомуникации и хиляди други удивителни неща — а ето че се бе оказал в свят, напълно лишен от всякакъв вид технологии, и очакваше най-сериозно един магьосник да преобрази напълно физиологичния вид на едно живо същество по начин, за който науката на неотдавнашния му свят не би могла дори и да мечтае. Тази мисъл едва не го накара да се усмихне. Всичко беше толкова абсурдно.

Куестър Тюс внезапно отпусна ръце с широк замах, после ги вдигна отново и въздухът се изпълни със сребрист пращец, който просветна и затрептя като жив. Пращецът се завъртя като вихър около ръцете на Куестър, след което се посипа върху Абърнати. Абърнати не можа да го види, все още държейки очите си плътно затворени. Куестър продължи да припява, все по силно, почти мелодично. Сребърният пращец се завихри отново, светлината на стаята стана по-ярка и над въздуха се спусна внезапен хлад. Бен усети как чупка гномите плътно се прилепиха до краката му, бръщолевейки уплашено. Уилоу стисна ръката му по-силно.

— Езарац! — извика внезапно Куестър — или нещо подобно — и в този момент се появи ослепителна светлина, която се отрази в медальона на Бен и ги накара всички да отстъпят назад.

Не, почакай, каза си Бен. Та ръцете му ги няма! Вместо тях има лапи!

— Ох, ох — завайка се Куестър. Абърнати отвори очи.

— Джаф! — изджавка той. А после продължи да лае ужасен. — Джаф, джаф, джаф!

— Куестър, та ти го превърна напълно в куче! — възкликна Бен, който направо не можеше да повярва. — Направи нещо!

— По дяволите! — промълви магьосникът. — Един момент! Един момент!

Той размаха ръце и сребристият пращец се разлетя. Започна заклинанието си отново. Абърнати бе установил, че на мястото на ръцете си има лапи. Той широко отвори очи и муцуната му започна да потръпва.

— Еразарац! — изрева Куестър. Светлината проблесна, медальонът се озари и лапите изчезнаха. Абърнати отново имаше ръце.

— Абърнати! — възкликна магьосникът.

— Само да ми паднеш, магьоснико...! — изрева писарят. Явно и гласът му също се беше върнал.

— Стой на място! — заповяда магьосникът, но Абърнати вече приближаваше към него, като се измъкваше вън от пръстена със сребърния прашец. Куестър веднага се спусна да го спре, като отмахваше прашеца, който се изправяше като димна завеса помежду им. Прашецът се оттегляше от него като жив и внезапно го връхлетя право в лицето.

— Еразаца! — прокашля се внезапно Куестър Тъс.

Кладенец от светлина изведнъж се отвори изпод Абърнати и облакът светли пращинки се скупчи около краката му и започна да се впива в тях като с малки пипала. Светлината постепенно започна да свлича Абърнати.

— Помощ! — крещеше той.

— Куестър! — викна Бен.

Той се завтече напред и се спъна в чупка гномите, които кой знае как се бяха озовали пред него.

— Аз... аз го... Ваше Величество! — Куестър едва успяваше да си поеме дъх. Опитваше се отчаяно да насочи Абърнати беше разширил очи още повече, ако това изобщо бе възможно, и се опитваше да се отскубне от обгърналата го светлина, викайки като обезумял. Бен се опитваше да се отърве от чупка гномите.

— Запазете... спокойствие! — повтаряше Куестър. — Запазете... спо... ох, ох, ох... АПЧХИ!

И той кихна толкова силно, че отскочи назад и се блъсна в Бен и другите, като ги събори всичките на земята. Сребристият прашец отлетя през прозореца сред слънчевата градина. Абърнати нададе един последен вик и бе всмукан от светлината. Тя проблесна още веднъж и изчезна.

Бен се изправи, като се подпираше на ръце и колене и яростно изгледа Куестър.

— Gesundheit! — изрева той. Куестър целият почервеня.

БУТИЛКАТА

— Е? — възкликна Бен. — Къде с той? Какво стане с него?

Куестър явно не беше готов с отговори, тъй че Бей отклони вниманието си от него и помогна на Уилоу да се изправи, след което отново се обърна, Още не беше напълно разгневен — продължаваше да бъде под влияние на шока — но гневът му всеки момент щеше да избухне, Абърнати бе изчезнал безследно, просто ей така. И, разбира се, медальонът на Бен, медальонът, който закриляше кралството и живота му и за който Куестър бе гарантирал, че нищо не може да му се случи, също бе изчезнал.

Той промени намеренията си. Нямаше в края на краищата да се ядоса. Щеше просто да се поболее.

— Куестър, къде е Абърнати? — повтори въпроса си той.

— Ами, аз... всъщност, Ваше Величество, всъщност аз... аз не зная съвсем — успя най-сетне да изрече магьосникът.

Бен се вкопчи в робата на магьосника. Май най-накрая щеше да предпочете да се ядоса.

— Не ми казвай това! Ти си длъжен да го върнеш, по дяволите!

— Ваше Величество — Куестър беше пребледнял, но се владееше. Не се и опита да се отскубне. Само се изопна и си пое дълбоко дъх. — Още не съм сигурен какво стана.

Ще ми трябва малко време да разбере...

— Ами не можеш ли да се досетиш? — изкрещя Бен. Бухалското лице цялото се сгърчи.

— Допускам, че магията се е объркала. Мога да предположа, че кихавицата — не беше моя вината за това, Ваше Величество, просто стана така — че кихавицата е объркала магията и е променила резултата от заклинанието. Вместо да трансформира Абърнати от куче в човек, магията го е транспортирала. Двете думи са твърде сходни, както виждате, и се осъществяват чрез сходна магия. Често, когато думите са сходни, резултатът от заклинанията е също сходен...

— Престани! — изкрещя Бен. Искаше да каже още нещо, но се сдържа. Започваше да се чувства безсилен в тази ситуация. Държеше се като някой гангстер от комиксите. Пусна мантията на магьосника, усещайки се малко глупаво. — Виж какво, значи ти мислиш, че магията го е отпратила някъде, така ли? Къде смяташ, че го е отпратила? Само това ми кажи.

Куестър се прокашля и се позамисли.

— Не зная — реши той.

Бен го изгледа, после извърна очи.

— Просто не мога да повярвам, че това, което става, е истина — промълви той. — Просто не ми се вярва.

Той погледна останалите. Уилоу стоеше наблизко и зелените ѝ очи бяха сериозни. Коболдите изправяха една саксия, която се беше съборила по време на инцидента. Пръст и счупени цветя се бяха разпилели на шест метра наоколо. Чупка гномите шепнеха нещо едновременно.

— Може би трябва... — започна да казва нещо Уилоу.

В този момент на мястото, от което бе изчезнал Абърнати, се появи ярка светлина, чу се звук като от отпушена тапа, пред тях се появи нещо, сякаш захвърлено кой знае откъде и падна на пода.

Беше бутилка.

Всички подскочиха и се опулиха. Бутилката си стоеше пред тях най-спокойно — овално шише като от шампанско. Беше запушена и увързана с тел, боядисана в бяло с червени арлекини, изрисувани танцуващи по стъклото в най-различни дяволски пози и безумно ухилени.

— Какво, по дяволите, с пък това? — промърмори Бен и се протегна към бутилката. Той я наблюдава безмълвно един миг, опипваше я, надзърташе през стъклото ѝ. — Май вътре няма нищо. Струва ми се празна. — Ваше Величество, хрумна ми нещо — каза внезапно Куестър. — Тази бутилка и Абърнати сигурно са си разменили местата! Транспозирали са се. Транспозирам има близко звучене с трансформирам и транспортирам и ми се струва, че и магиите са сходни, тъй че това е напълно възможно!

Бен се навъси.

— Значи Абърнати е бил разменен срещу тази бутилка? Но защо? Куестър започна нещо да отвърща, но се прекъсна.

— Не зная. Но съм напълно сигурен, че тъкмо това е станало.

— Това може ли да ни помогне да разберем къде се намира Абърнати сега? — попита Уилоу.

Куестър поклати глава.

— Но все пак е една изходна точка. Ако мога да проследя откъде идва бутилката, то... — той млъкна, явно замислен за нещо. — Странно. Тази бутилка ми се струва позната.

— Виждал ли си я някъде и преди? — поиска да узнае Бен.

Магьосникът свъси вежди.

— Не съм съвсем сигурен. Струва ми се, че съм я виждал, но може и да греша. Не ми е съвсем ясно.

Както винаги, помисли си Бен неприязнено.

— Не давам и пукната пара за тази бутилка — заяви той, — но наистина съм загрижен за Абърнати и медальона. Тъй че трябва да ги открием и да ги върнем. Каквото и да става, Куестър, трябва да направиш това и то веднага. Ти си отговорен за цялата тази каша.

— Разбирам, Ваше Величество. Няма защо да ми го напомняте. Не е моя вината обаче, че Абърнати се опита да се измести от мястото, където действаше заклинанието, че сребърният прашец ме блъсна в лицето, когато се опитах да му попреча, и затова кихнах. Магията щеше да проработи както трябва, ако не беше...

Бен махна с ръка, за да спре всякакви по-нататъшни обяснения.

— Само трябва да го намериш, Куестър. Само трябва да го намериш.

Куестър Тъс направи куртоазен поклон.

— Да, Ваше Величество! Започвам веднага! — той се извърна и тръгна да излиза от стаята, като си мърмореше нещо. — Той може и още да е в Отвъдната земя; ще започна да го търся оттук. С помощта на Панорамата. Надявам се нищо да не му се случи — поне докато го открием Ох! Едва ли нещо го заплашва, Ваше Величество — добави той, като се обърна. — Не, не, разполагаме с достатъчно време — и той тръгна да излиза. — Не е моя вината, че кихнах, по дяволите! Бях овладял напълно магията и... ох, няма смисъл да се говори, просто отивам да потърся...

Той беше почти излязъл, когато Бен извика подире му.

— Не искаш ли да вземеш тази бутилка?

— Какво? — извърна се Куестър и веднага тръсна глава. — Може би по-късно. В момента не ми трябва. Странно, колко ми е позната... Жалко, че паметта ми е слаба. Ах, та аз нямам дори и най-блед спомен...

И той изчезна от погледа, като продължаваше да си мърмори — този Отвъдноземски Дон Кихот, който търсеше дракони, а попадеше само на вятърни мелници. Бен остана загледан подире му в тревожно мълчание.

Никой не можеше да мисли за нищо друго, освен за изчезналия Абърнати и изгубения медальон, но нищо не можеше да се направи по въпроса, докато Куестър не се върне с някакви сведения. Тъй че, докато Уилоу отиде в градината да набере свежи цветя за обяд, а коболдите се върнаха към задълженията си в двореца, Бен се видя принуден да се заеме с разглеждането на поредната просба на чупка гномите.

Колкото и да е странно, чупка гномите не бяха вече чак толкова настоятелни.

— Кажете каквото имате да казвате за троловете — заповяда им Бен, готов на най-лошото. Той уморено се отпусна в стола си и зачака.

— Каква хубава бутилка, Ваше Величество — каза вместо това Филип.

— Хубаво нещо — отекна Сот.

— Оставете бутилката — посъветва ги Бен, спомнил си за пръв път, откакто Куестър излезе, че я беше оставил на пода до себе си. Той хвърли яден поглед към бутилката. — Не искам да се занимавам с нея.

— Но ние никога не сме виждали такава бутилка — настояваше Филип.

— Никога — съгласи се и Сот.

— Може ли да я пипнем, Ваше Величество? — попита Филип.

— Може ли? — примоли се Сот. Бен ядосано ги изгледа.

— Мислех, че сме тук, за да поговорим за троловете. Поне преди настоявахте за това. Да не би да ви е станало все едно?

Филип стрелна с поглед Сот.

— О, съвсем не ни е станало все едно, Ваше Величество. Троловете постъпиха с нас по най-отвратителен начин.

— Да видим тогава...

— Но троловете избягаха и така или иначе не могат да се намерят веднага, а бутилката е тук, пред нас и можем да я пипнем поне за малко, велики кралю — поне за малко, а?

— Може ли, могъщи кралю? — отекна Сот.

На Бен му се прииска да хване бутилката и да я запокити срещу главите им. Но вместо да направи това, просто я вдигна и им я подаде. Това му беше по-лесно, отколкото пререканията с тях.

— Само внимателно — предупреди ги той.

И без това нямаше какво толкова да се безпокои, даде си сметка той. Бутилката беше направена от дебело стъкло и беше доста солидна. Даже изглеждаше като че ли не е от стъкло, а от някакъв метал или нещо подобно. Сигурно заради боята, помисли си той.

Чупка гномите прегръщаха и милваха бутилката, сякаш тя бе най-ценното им съкровище. Галеха я и се отнасяха към нея с любов. Гушкаха я като дете. Мръсните им лапички я милваха почти сладострастно. Бен изпита отвращение. Погледна през прозореца към Уилоу и му се прииска да иде при нея. Всичко бе за предпочитане пред тази сцена.

— Е, какво, момчета — каза най-сетне той. — Хайде да приключим въпроса с троловете, а?

Филип и Сот го изгледаха. Той им махна да върнат бутилката и те го направиха с неохота. Бен отново я остави до себе си. Гномите се подвоумиха, след което подновиха жалбата си срещу троловете, но едва-едва. Не отместваха очи от бутилката, докато накрая съвсем се отказаха от троловете.

— Ваше Величество, дали ще може да вземем тази бутилка? — попита Филип най-неочаквано.

— О, наистина, дали ще може? — попита Сот. Бен ги изгледа.

— Но за какво ви е?

— Тя е нещо ценно — каза Филип.

— Тя е съкровище — каза Сот.

— Толкова е красива — каза Филип.

— Да, красива — повтори Сот.

Бен затвори очи и уморено ги разтърка, после отново погледна към гномите.

— С радост бих ви я дал, повярвайте ми — каза той. — С удоволствие бих ви казал: „Ей, на, вземете тази бутилка и нека не ми

се мярка повече пред очите“. С най-голямо удоволствие бих го направил. Но не мога. Тази бутилка има някаква връзка с онова, което се случи с Абърнати, и аз трябва да разбера каква е връзката.

Чупка гномите тъжно поклатиха глави.

— Това куче никога не ни е обичало — промълви Филип.

— Никога не ни е обичало — промълви Сот.

— То все ръмжеше срещу нас.

— И дори лаеше.

— И все пак... — упорстваше Бен.

— Ние можем да съхраним бутилката — прекъсна го Филип.

— Много ще я пазим, Ваше Величество — увери го Сот.

— Молим ви, молим ви — настояваха те. Умоляваха го така страстно, че Бен само изумено поклати глава. Та те приличаха на малки деца в магазин за играчки.

— Ами ако в тази бутилка има някой зъл дух и този дух обича гноми за закуска? — внезапно попита той и се приведе напред заплашително свъсен. Гномите го погледнаха, сякаш не можеха да го разберат. Те явно никога не бяха чували за нещо подобно. — Все едно — каза той и се облегна назад с въздишка. — Не можете да я вземете и толкова.

— Но нали казахте, че ще ви достави удоволствие да ни я дадете — изтъкна Филип.

— Точно така казахте — потвърди и Сот.

— А на нас ще ни достави удоволствие да я вземем.

— Наистина.

— И защо тогава не ни я дадете, Ваше Величество?

— Да, защо, наистина?

— Поне за малко?

— Само за няколко дни?

Бен отново беше на път да изгуби контрол над себе си. Той хвана бутилката и я размаха пред лицето си.

— По-добре никога да не бях зървал тази бутилка — изкрещя той. — Мразя я! Искам да я няма тук! Искам Абърнати и медальонът да се върнат! Искам желанията да са небет шекер и аз да си ги хрускам по цял ден! Но те не са и нито аз, нито вие можете да ги схрускате! Ето защо, да прекратим темата за бутилката и да се върнем на троловете,

преди да съм решил да не слушам нищо и да ви пратя да се пръждосвате от тук!

Той върна бутилката, като силно я удари в пода и седна отново. Гномите многозначително се спогледаха.

— Той мрази тази бутилка — прошепна Филип.

— Предпочита да я няма тук — прошепна Сот.

— Какво си говорите? — попита Бен. Не можеше да ги чуе добре.

— Нищо, велики кралю — отвърна Филип.

— Нищо, могъщи кралю — потвърди Сот.

Те бързо се върнаха на своя печален разказ за троловете, който успяха да предадат набързо. Докато говореха, погледите им не се отместваха от бутилката.

Останалата част от деня се изтърколи много по-бързо, отколкото Бен беше очаквал. Гномите му разказаха историята си и се отправиха към покоите си. Гостите винаги бяха поканвани в двореца да пренощуват и Филип и Сот неизменно се възползваха от поканата, защото обичаха храната, която готвеше Парснип. Бен беше готов да се примири с това, ако не правеха толкова много бели. Още преди дори да излязат от стаята, Бен вече отиваше при Уилоу. Твърде късно си спомни за бутилката, която остана до стола му сред саксиите с цветя. Върна се, вдигна я, огледа се за сигурно място, където да я скрие и реши да я остави в един шкаф, където имаше много саксии и вази с цветя. Остави бутилката, която твърде много подходдаше на онова място и забърза навън.

Той се разходи заедно с Уилоу сред градините, припомни си плана за следващия ден — как, за бога, щеше да се справи без Абърнати, който му припомняше всички задачи и водеше календар на задълженията му — надникна в кухнята, за да види какво готви Парснип и излезе да потича.

Тичането беше единственото физическо упражнение, към което той стриктно се придържаше. Беше успял, доколкото е възможно, да си запази боксьорската форма — като бивш носител на сребърната ръкавица от едно време — но му липсваха условия за трениране, каквито имаше в гимназията в Чикаго, тъй че разчиташе главно на бягането, наред с разтягане на ластисици и гирите. Това му бе достатъчно, за да поддържа формата си.

Облече спортния екип и маратонките и прекоси през езерото от острова към планината с езерната птица — личния му сал, който той привеждаше в движение само с мисъл. Покатери се на хълма и започна да бяга край долината. Наближаваше есен, някои листа вече започваха да се прошарват. Дните ставаха по-къси, нощите студени. Той бяга почти два часа, опитвайки се да се освободи от напрежението и огорченията на деня; когато се умори, прекоси езерото обратно.

Слънцето бързо се спускаше на запад и вече почти се скриваше зад дърветата и планинските върхове. Той гледаше величествените очертания на двореца, седнал в сала, и си мислеше колко много го бе обикнал. Сребърният дворец беше домът, за който винаги бе мечтал — дори и когато не си даваше ясна сметка за това. Спомни си колко зловещ му се бе сторил първия път, прояден от поразата, засегнат от това, че магията на тази земя линееше и се губеше. Спомни си колко огромен и празен му се бе сторил тогава. Но това беше преди да: разбере, че дворецът е жив и способен да чувства също като него. Спомни си каква топлина бе усетил в него онази първа нощ — истинска топлина, а не плод на неговото въображение. Сребърният дворец бе особено творение на магията — творение от камък, вар и метал, което въпреки това бе одухотворено като същество от плът и кръв. Той можеше да стопля, храни и подслонява, можеше да облекчи човека. Това бе удивително магическо творение, на което Бен все още продължаваше да се удивлява.

Когато се върна след бягането, Уилоу му съобщи, че Куестър се е появил, колкото да заяви, че Абърнати със сигурност не се намира в Отвъдната земя. Бен прие стоически тази вест. Не беше и очаквал лесно разрешение на проблема.

Уилоу дойде при него да му помогне да се окъпе в банята. Малките ѝ ръце бяха нежни и любящи и тя често го целуваше. Дългата ѝ зелена коса падаше над лицето ѝ, докато го къпеше, и от това тя изглеждаше прибулена и загадъчна.

— Не трябва да се сърдим прекалено на Куестър — каза тя, докато той се триеше с кърпата. — Той е постъпил, както смята, че е най-добре за Абърнати. Отчаяно желаете да му помогне.

— Зная това — каза Бен.

— Чувстваше се отговорен за състоянието на Абърнати, а такава отговорност е ужасен товар — тя погледна през прозореца на спалнята

към спускащата се нощ. — Ти по-добре от всеки друг знаеш, какво значи да се чувстваш отговорен за друг човек.

Да, знаеше наистина. Беше носил товара на подобна отговорност толкова пъти, че предпочиташе да не си спомня. Имаше случаи, когато се чувстваше отговорен и без да бъде пряко задължен. Спомни си за жена си, Ани, която бе загинала преди четири години. Спомни си за някогашния си партньор и добър приятел Майлс Бенет. Помисли си за народа на Отвъдната земя, за черния еднорог, за новите си приятели Уилоу, Абърнати, Бунинън, Парснип и, разбира се, Куестър.

— Само бих предпочел да борави с магията малко по-добре — каза той добронамерено. После спря по средата на това, което правеше, погледна към силфидата. — Уплашен съм до смърт да не загубя този медальон. Уилоу. Много добре си спомням, какво стана, когато го бях загубил миналия път. Чувствах се напълно безпомощен.

Уилоу приближи до него и го прегърна.

— Ти не можеш да бъдеш безпомощен, Бен. Не си такъв човек. А и никога няма да останеш сам.

Той силно я притисна до себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Зная Докато ти си до мен. Е, няма защо толкова да се тревожа. Все нещо ще се случи.

И наистина нещо се случи, но не и преди края на вечерята, при това не тъкмо, каквото бяха очаквали. На вечерята не присъстваха всички. Чупка гномите ги нямаше — за всеобщо удивление, Куестър — също. Бунинън се появи за момент и бързо изчезна, а Парснип си остана в кухнята И така, Бен и Уилоу седяха сами на голямата маса в трапезарията и чинно се хранеха, заслушани в тишината.

Тъкмо приключваха, когато влетя Куестър и бухалското му лице бе така разстроено, че Бен моментално скочи на крак.

— Ваше Величество! — едва успя да продума магьосникът. — Къде е бутилката?

— Бутилката ли? — на Бен му трябваше цял миг, за да си спомни. — В зимната градина, в един шкаф. Какво се е случило?

Куестър едва си поемаше дъх и Бен и Уилоу му помогнаха да седне. Уилоу му подаде чаша вино, която той веднага пресуши. — Спомних си къде съм виждал тази бутилка, Ваше Величество! — успя най-сетне да каже той.

— Значи, наистина си я виждал и преди! Къде? — попита веднага Бен.

— Тук, Ваше Величество! Точно тук!

— Но не си ли спомни това и преди, когато я видя?

— Не, разбира се, че не! Това беше преди двайсет години!

Бен тръсна глава.

— Не разбирам за какво говориш, Куестър. Магьосникът се изправи.

— Ще ви обясня всичко веднага, щом получа бутилката, за да съм сигурен, че е в ръцете ми! Иначе не мога да бъда спокоен! Ваше Величество, тази бутилка е изключително опасна!

Буниън и Парснип вече се бяха появили отнякъде и двамата се спуснаха през коридорите на двореца към зимната градина. Бен се опитваше да разбере нещо повече, докато вървяха, но Куестър отказа да даде обяснения. Само след няколко мига се намериха пред зимната градина и се спуснаха вкупом през вратата ѝ. Стаята бе тъмна, но с едно докосване до стените ѝ, Бен успя да извика светлината.

Той прекоси стаята и отиде до шкафа, за да надникне през стъклата му.

Бутилката я нямаше.

— Какво, какво по...? — той гледаше на празното място на бутилката и не вярваше на очите си. После всичко му стана ясно. — Филип и Сот! — той изстреля имената им като камъчета. — Тези проклети гноми, не можеш за миг да ги оставиш сами! Сигурно са се скрили зад вратата, за да видят къде ще я оставя!

Останалите се втурнаха също, за да погледнат лавицата.

— Чупка гномите ли са взели бутилката? — попита Куестър. Не му се щеше да повярва на ушите си.

— Буниън, върви да ги намериш — разпореди Бен, който вече се боеше от най-лошото. — Ако още са тук, бързо ги доведи!

Коболдът тръгна на минутата и се върна също толкова бързо. Маймунското му лице бе свито в гримаса и зъбите му бяха оголени.

— Избягали са — извика Бен, обзет от ярост. Куестър за малко не припадна.

— Ваше Величество, боя се, че имам много лоши вести за вас.

Бен стоически въздъхна. Кой знае защо, не бе никак изненадан.

ГРОУМ УАЙТ

Абърнати се стресна като от сън. Не се събуди в истинския смисъл на думата, защото изобщо не беше заспивал, а просто копнееше да бе заспал, присвил очи и престанал да диша, сякаш плуваше под вода. Но изпита чувството, че се събужда, защото първоначално светлината го обгръщаше от всички страни, толкова ярка, че я усещаше и със затворени очи, а после изведнъж изчезна.

Той запримига и се озърна. Всичко бе обгърнато от сенки и полумрак. Трябваше му известно време, докато се приспособи напълно. Виждаше летви пред лицето си. Той отново примигна с очи. Та той беше заобиколен отвсякъде от летви! Боже господи, намираше се в клетка!

Опита се да се изправи, но установи, че клетката не му позволява. Главата му направо опираше в тавана. Той едва успя да извие ръка — защото и нея едва можеше да отмести — за да опита да докосне тавана, след което летвите... Чакай, но какво значи това? Той отново опипа летвите. Те представляваха рамки на стъкло — и дори не бяха летви, а нещо като сложно изработена решетъчна рамка. А и клетката не бе четвъртита, а шестоъгълна!

Де се е чуло и видяло шестоъгълна клетка?

Той сведе поглед. Две изящни вази бяха поставени между краката му и стъклото и изглеждаха така, сякаш само с дъха си можеше да ги счупи.

И все пак той си пое дълбоко дъх, най-вече от удивление.

Не се намираше в клетка. Намираше се в някаква витрина!

В първия момент остана толкова изумен, че направо не му хрумваше какво да прави. Вгледа се отвъд витрината в сенките и полумрака. Намираше се в огромна зала, цялата от камък и дърво, в която се намираха много лавици и витрини, в които стояха най-различни произведения на изкуството и реликви. Осветлението бе толкова слабо, че той почти не можеше нищо да различи. Малкото светлина проникваше само от прозорчетата, разположени високо на

стените. По стените имаше пана, а каменният под бе покрит с ръчно тъкан килим.

Абърнати се навъси. Къде, в името на всичко свято на света, се беше озовал? Този проклет Куестър Тюс! Сигурно беше някъде в Сребърния дворец, заключен в някоя полу-забравена стая със стари антики, само дето... Той не довърши мислите си. Само дето чувстваше, че не е. Той още повече се навъси. Този вятърничав магьосник! Какво ли му беше направил сега?

В единия край на стаята се отвори врата и безшумно се затвори. Абърнати примигна в мрака. Имаше някой тук, но не можеше да разбере кой. Притаи дъх и наостри уши. Който и да беше това, явно още и не подозираше за него. Който и да бе той, просто си ходеше из стаята, много бавно, спираше се от време на време и оглеждаше някои неща. Сигурно е посетител, помисли си Абърнати, който е дошъл да разгледа антиките. Стъпките приближиха отляво. Неговата витрина беше отдалечена от стената и той не можеше да вижда добре, без да си извърне главата и врата, а се страхуваше, че може да счупи нещо. Въздъхна. Е, може би се налага. Та нали, в края на краищата, не можеше да стои тук до безконечност?

Стъпките минаха покрай него, забавиха се, обиколиха наоколо и спряха. Той погледна надолу. Едно малко момиченце бе вдигнало очи. Стори му се съвсем малко, на не повече от дванайсет години, с тънко телце, кръгло лице и къдрава медено-златиста коса, късо подстригана. Очите ѝ бяха сини и носът ѝ беше обсипан с лунички. Момичето явно се чудеше, що за птица е това. Абърнати притаи дъх, с надеждата, че то ще загуби интерес и ще се отдалечи. Но това не стана. Опитваше се да остане напълно неподвижен. Но в този момент неволно мигна и момичето удивено отстъпи назад.

— О, но ти си бил жив! — възкликна то. — Ти си истинско кученце!

Абърнати въздъхна. Всичко излизаше според очакванията му, както от самото начало на този ден.

Момиченцето отново приближи, разширило очи от удивление.

— Горкичкият! Заключили са те в тази витрина без храна и вода, без нищо! Горкичкото кученце! Кой е направило това?

— Един идиот, който се мисли за магьосник! — отвърна Абърнати.

Този път тя наистина ококори очи.

— Но ти можеш да говориш! — прошепна тя, възбудена от конспиративната ситуация. — Кученце, та ти можеш да говориш!

Абърнати се навъси.

— Имаш ли нещо против да престанеш да ме наричаш „кученце“?

— Не, искам да кажа, нямам нищо против — приближи тя. — Как се казваш, кученце? Ох, извинявай. Как ти е името?

— Абърнати.

— А аз съм Елизабет. Не Бет, нито Лиз или Лиди, нито Лиза или Бети, просто Елизабет. Мразя тези сладникави галени имена. Майките и бащите обичат да ти ги прикачат, без въобще да те питат, и така си ти остават завинаги. Това не са истински имена, а само полу-имена. Елизабет е едно истинско име. Това е било името на сестрата на баба ми — тя млъкна. — Как си се научил да приказваш?

Абърнати още повече се навъси.

— Както и ти. Ходех на училище.

— Наистина ли? Нима там, откъдето идваш, обучават кучетата да говорят?

Абърнати полагаше големи усилия да не загуби самообладание.

— Разбира се, че не. Тогава аз не бях куче. Бях човек.

Елизабет беше възхитена.

— Така ли? — тя размисли и изпита известно двоумение. — А, разбирам. Някой магьосник ти е причинил това, нали? Точно като в *Красавицата и звяра*. Знаеш ли тази история? Имало един красив принц, който бил преобразен в отвратителен звяр чрез някаква черна магия и не можел да си върне предишния вид, докато някой истински не се влюби в него — тя млъкна. — И с теб ли се е случило така, Абърнати?

— Ами...

— Това лош магьосник ли е било?

— Ами...

— Защо те е преобразил в куче? Каква е твоята порода, Абърнати?

Абърнати се близна по носа. Беше жаден.

— Мислиш ли, че можеш да отвориш вратата на тази витрина и да ме пуснеш? — попита той.

Елизабет се завтече напред, развяла къдрици.

— Да, разбира се — тя се спря. — Заключено е, Абърнати. Тези витрини винаги са заключени. Майкъл ги държи заключени, за да си пази нещата. Няма вяра на никого — и тя млъкна. — Ох, ох, но какво е станало с бутилката, която стоеше тук? Имаше една бяла бутилка, изрисувана с танцуващи клоуни, а ето че сега я няма! Какво ли е станало с нея? Да не си седнал отгоре ѝ, Абърнати? Майкъл направо ще побеснее от яд! Да не е някъде под теб?

Абърнати врътна очи.

— И представа нямам дори, Елизабет. Не мога да видя нищо под мен, защото не мога дори да се помръдна, за да погледна. Сигурно никога нищо няма да мога да видя, ако не се махна от тук!

— Нали ти казах, че вратичката е заключена — тъжно повтори Елизабет. — Може би ще успее да взема ключа. Баща ми е иконом на Гроум Уайт. Той има ключове отвсякъде. В момента го няма, но ще ида да проверя в стаята му. Веднага се връщам! — и тя тръгна да върви. — Не се тревожи, Абърнати. Само ме почакай!

И тя излезе през вратата на пръсти. Абърнати остана да седи в тишината замислен. Каква ли бе тази бутилка, за която говореше момичето, кой ли е този Майкъл, къде ли се намираше Гроум Уайт? Той познаваше един Майкъл на времето. И Гроум Уайт. Но и онзи Майкъл, и Гроум Уайт бяха потънали в забравата...

Усети как по гърба го полазват студени тръпки при тези почти забравени спомени. Не, това не може да бъде, каза си той. Сигурно беше просто случайно съвпадение. Може да не е чул добре. Може Елизабет да е казала нещо друго, а той да не я е разбрал.

Минутите минаваха и най-сетне тя отново се появи. Влезе безшумно през вратата, прекоси стаята до витрината, пъкна един железен ключ в ключалката и го превъртя. Стъклената врата с метални рамки се отвори и Абърнати се озова на свобода. Той неловко се протегна.

— Благодаря ти, Елизабет — каза той.

— За мен беше удоволствие, Абърнати — отвърна тя. Момичето оправи обърнатите вази, огледа се наоколо за липсващата бутилка, но не я видя и се отказа да я търси. Затвори вратата на витрината и отново я заключи.

— Бутилката я няма — заяви тя печално. Абърнати се изправи и отупа праха от дрехите си.

— Давам ти честната си дума, че не зная къде е — заяви той.

— О, вярвам ти — увери го тя. — Но Майкъл може и да не ти повярва. Той не проявява особено разбиране за тези неща. Той даже не пуска никой да влиза тук, освен със специалната му покана — и винаги остава с него. Аз мога да влизам сама, само защото баща ми е икономът. Приятно ми е да идвам тук и да разглеждам тези красиви вещи. Знаеш ли, че на отсрещната стена има една картина с хора, които наистина се движат? И една музикална кутийка, която може да ти изсвири каквото си поискаш. Не зная какво имаше в онази бутилка, но трябва да е било нещо много специално. Майкъл не позволяваше никой да се приближи до нея.

Картина с хора, които се движат, и музикална кутийка, която свири по желание ли? Магия, веднага си каза Абърнати.

— Елизабет — прекъсна я той, — къде съм попаднал? Елизабет го изгледа с любопитство.

— В Гроум Уайт, разбира се. Не ти ли казах?

— Да, но... къде се намира това Гроум Уайт? Момиченцето примигна със сините си очи.

— В Удънвил.

— Ами това Удънвил къде е?

— Северно от Сиатъл. Щата Вашингтон. В Съединените американски щати — Елизабет забеляза как Абърнати започваше да изглежда все по-объркан. — Това нищо ли не ти говори, Абърнати? Не знаеш ли нищо за тези места?

Абърнати поклати глава.

— Боя се, че тези места не са от моя свят. Не зная къде... — и в този миг той се спря. В гласа му прозвуча тревога. — Елизабет — бавно изрече той, — чувала ли си нещо за място, което се нарича Чикаго?

Елизабет се усмихна.

— Разбира се. Чикаго, щата Илиноис. Но това е твърде далеч оттук. Да не би да си от Чикаго, Абърнати?

Абърнати направо не беше на себе си.

— Не, но кралят е... или е бил! Но това е някакъв кошмар! Та аз вече не съм в Отвъдната земя! Озовал съм се в света на Негово

Величество! Този глупак магьосникът! — и той млькна ужасен. — О, господи, боже мой! А и медальонът е в мен! Медальонът на краля!

Той опипа в отчаяние верижката и медальона, който висеше на врата му, а в същото време Елизабет възкликна:

— Абърнати, всичко е наред, не се плаши, моля те! Аз ще се погрижа за теб, наистина! Ще ти помогна — и тя През цялото време го потупваше успокоително.

— Елизабет, ти нищо не разбираш! Този медальон е талисманът на краля! Той не може да го защити, докато аз го нося в този свят! На него той му е нужен в Отвъдната земя! Това вече не е неговият свят...! — той се прекъсна отново. В очите му се появи нов ужас. — О, в... неговия свят! Та това е неговият свят. Някогашният му свят. Елизабет! Елизабет, нали каза, че това място се нарича Гроум Уайт — и господарят тук е Майкъл. Как му е цялото име, Елизабет? Кажи ми го веднага!

— Абърнати, успокой се! — Елизабет продължаваше да се опитва да го погали. — Името му е Майкъл Ард Ри.

Абърнати изглеждаше така, сякаш всеки момент ще получи сърдечен пристъп.

— Майкъл Ард Ри — той промълви тихо името, сякаш ако го изрече на висок глас, той сигурно щеше да получи сърдечния пристъп, който го заплашваше. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Елизабет, ти трябва да ме скриеш!

— Но какво е станало, Абърнати?

— Много е просто, Елизабет. Майкъл Ард Ри е моят най-голям враг.

— Но защо? Какво е станало, та да бъдете врагове? — въпросите на Елизабет бяха нескончаеми. Сините ѝ очи се въртяха на всички страни. — Да не би да е приятел на онзи магьосник, който те е превърнал в куче, Абърнати? Да не би да е лош...

— Елизабет! — Абърнати се опита да не прозвучи съвсем отчаяно. — Всичко ще ти разкажа, обещавам ти, но след като ме скриеш! Не бива да ме открият тук, с медальона, с...

— Добре, добре — веднага го увери момиченцето. — Обещах ти да се погрижа за тебе и ще го направя. Аз държа на обещанията си — тя се замисли. — Можеш да се скриеш в стаята ми. Там няма да те намерят на първо време. Никой не влиза при мен, освен баща ми, а

него няма да го има няколко дни. Но трябва първо да намерим начин да стигнеш дотам. Това няма да е лесно, защото из коридорите винаги се шляе някой. Чакай да видя...

Тя го изгледа критично, докато на Абърнати му се щеше да стане невидим, после развълнувано плесна с ръце.

— Сетих се! — усмихна се тя. — Ще играем на преобличане!

Това бе най-унизителният момент в живота на Абърнати, но той го направи, защото Елизабет го увери, че се налага. Той интуитивно се доверяваше на Елизабет, както човек се доверява на едно дете и не се съмняваше, че тя искрено желае да му помогне. Неистово се стремеше да се измъкне и да се скрие. Най-лошото, което можеше да му се случи във всеки един свят, бе да бъде открит отново от Майкъл Ард Ри.

Тъй че остави Елизабет да му сложи една импровизирана каишка на врата и тръгна на четири крака, облечен в копринените си дрехи със сребърни копчета, и излезе от стаята като истинско куче. Това бе неудобно, унижително и позорно. Чувстваше се като истински глупак, но въпреки това го направи. Съгласи се дори да души наоколо, докато вървеше и да върти опашка.

— В никакъв случай не бива дума да продумваш — предупреди го момичето, докато излизаха през вратата в коридора. Коридорът беше потънал в мрак и без прозорци, също като стаята с произведенията на изкуството, и Абърнати усети хладния допир на камъка по ръцете и краката си. — Ако ни види някой, ще му кажа, че ти си кученцето ми и се маскираме. Струва ми се, че няма да обърнат особено внимание, като видят в какви дрехи си облечен.

Много хубаво, помисли си Абърнати ядосан. И какво толкова им има на дрехите ми? Но нищо не каза.

Те минаха през дълга редица от коридори, целите от камък и дърво, слабо осветени от малки, високи прозорчета и лампи. Абърнати вече бе видял достатъчно от Гроум Уайт, за да му стане ясно, че това е дворец от типа на Сребърния дворец. Това му подсказваше, че Майкъл Ард Ри живее в света на детските си фантазии и му се прииска да узнае нещо повече за него. Но точно сега бе по-добре да не мисли за Майкъл; боеше се, че като мисли за него, може някак си да го извика и той изтласка проблема от съзнанието си.

Елизабет дълго го превежда през коридорите на Гроум Уайт, без да се натъкнат на никого, докато свърнаха покрай един ъгъл и се

изправиха лице в лице с двамина мъже в черни униформи. Елизабет спря. Абърнати се сгуши зад краката ѝ, които бяха твърде слабички, за да го скрият. Той чинно започна да души пода, опитвайки се да изглежда като истинско куче.

— Добър ден, Елизабет — поздравиха мъжете.

— Добър ден — отвърна Елизабет.

— Това твое куче ли е? — попита единият. Тя кимна. — Облякла си го, а? Готов съм да се обзаложа, че не му е кой знае колко приятно.

— Направо мога да се обзаложа, че му е противно — потвърди другият.

— Какво има на носа си? Очила ли? От къде си ги намерила, Елизабет?

— Доста голямо въображение за едно куче — забеляза другият. Той се опита да се наведе и Абърнати изръмжа, още преди да осъзнае какво прави. Мъжът веднага отдръпна ръката си. — Не е особено добро май, а?

— Просто е уплашено — каза Елизабет. — Още не ви е опознало.

— Да, ясно — и мъжът пое из пътя си. — Да вървим, Бърт.

Другият се подвоуми.

— Баща ти знае ли за това куче, Елизабет? — попита той. — Струва ми се, че ти беше забранил да довеждаш животни.

— А, отмени забраната си — обясни Елизабет. Абърнати се промъкна пред нея, като дръпна каишката. — Е, трябва да тръгвам. Довиждане.

— Довиждане, Елизабет — каза ѝ мъжът. Той тръгна да си върви, но после се обърна. — Ей, каква порода е това куче?

— Не зная — отвърна Елизабет. — Някакъв помияр. Абърнати едва се сдържа да не я ухапе.

— Аз не съм помияр — каза ѝ той, когато беше безопасно отново да проговори. — А съм чиста порода териер. Имам по-чисто потекло може би от теб.

Елизабет се изчерви.

— Извинявай, Абърнати — тихо каза тя, свела поглед.

— Е, нищо, нищо — успокои я той, опитвайки се да се оправдае за своята грубост. — Искях само да ти кажа, че имам расов произход, въпреки положението си.

Седнаха в нейната стая на крайчеца на леглото ѝ. Стаята ѝ бе светла и слънчева, за разлика от останалата част на замъка. Стените бяха покрити с тапети, подът с килим, а мебелите бяха меки и изящни, с разпръснати тук-там плюшени животни и кукли. Една етажерка на стената над малка писмена масичка беше пълна с книги, тук-там висяха снимки на мечета и морски птици. На гърба на затворената врата беше поставен постер на човек на име Бон Джоуви.

— Разкажи ми за отношенията ви с Майкъл — помоли Елизабет и вдигна поглед към него.

Абърнати се облегна назад, седейки като на тръни.

— Майкъл Ард Ри е донякъде причината да бъда превърнат в куче — каза той. Замисли се за миг. — Елизабет, честно казано, не зная дали трябва да ти разкажа за това или не.

— Но защо, Абърнати?

— Ами... защото не е много за вярване. Елизабет кимна.

— Като това, дето ми каза за онзи магьосник, който те бил превърнал в куче ли? И за това, че идваш от някакъв друг свят? — тя поклати глава и го погледна напълно сериозно. — Аз вярвам в тези неща, Абърнати. Вярвам, че съществуват работи, за които хората не знаят почти нищо. Например вярвам в магията. И в разни фантастични места, които съвсем не са толкова фантастични. Баща ми често казва, че в някои неща хората не вярват, просто защото не ги разбират — и тя млъкна. — Аз не говоря на никого за това, освен на най-добрата си приятелка Нита — но съм убедена, че съществуват и други светове, където също живеят хора. Наистина.

Абърнати погледна на нея с възобновено уважение.

— Права си — каза накрая той. — Тук не е моят свят, Елизабет. Не е и светът на Майкъл Ард Ри. Ние и двамата идваме от един свят, наречен Отвъдната земя — едно истинско царство, не много голямо, но много далечно. То е кръстопът на много светове, който води към мъглите, обитавани от вълшебни същества. Тези мъгли са изворът на всяка магия. Целият живот на вълшебните същества се основава на магията, докато в другите светове не е така — поне не изцяло.

Той млъкна, като се опитваше да реши как да продължи по-нататък. Елизабет го гледаше с удивление, макар и не с недоверие. Той протегна ръка да намести очилата на носа си.

— Онова, което ми се случи, беше преди повече от двайсет години. По онова време крал на Отвъдната земя бе бащата на Майкъл, който беше в края на дните си. Аз бях негов придворен писар. Майкъл беше на твоята възраст, но беше напълно различен от тебе.

— Да не би да е бил лош?

— Такъв беше.

— И сега не е много добър.

— Е, значи, не се е променил много оттогава — въздъхна Абърнати. Врълетяха го спомени, които бяха болезнени и не можеше да ги прогони. — Аз си играех с Майкъл, докато той растеше. Баща му ме бе помолил за това и аз го изпълнявах. Той не беше особено симпатично дете, особено след като Мийкс го взе под свое влияние. Мийкс беше тогавашният придворен магьосник — един много лош човек. Той се сприятели с Майкъл и го научи на някои магии. На Майкъл това му се харесваше. Той винаги претендираше, че може да прави всичко, което си иска. Когато си играех с него, той винаги се правеше, че притежава замък, наречен Гроум Уайт — една непробиваема крепост, която можела да устои на стотици вражески армии и десетки магьосници. Харесваше му да си мисли, че може да упражнява подобна власт. Абърнати поклати глава.

— Играеше на това и онова, а аз винаги участвах в игрите му. Не беше моя работа да обсъждам как се развива момчето, поне според мен. Старият крал не забелязваше това като мен... — той сви рамене. — Боя се, че Майкъл беше едно малко чудовище.

— Зле ли се отнасяше към теб? — попита Елизабет.

— Зле. Но още по-зле се отнасяше към другите. Аз се ползвах с известна защита, защото бях дворецов писар, но останалите нямаха това предимство. А към животните Майкъл беше наистина жесток. Доставяше му истинско удоволствие да ги измъчва. Особено котараците. Не знам защо, но той искрено мразеше котараците. Винаги успяваше да намери по някое заблудено животно и го изхвърляше от крепостните стени на двореца...

— Та това е ужасно! — възкликна Елизабет. Абърнати кимна.

— И аз така му казвах. Тогава един ден го заварих да върши нещо неописуемо, за което ми е тежко дори да разкажа. Във всеки случай, в този момент търпението ми се изчерпа. Хванах момчето, сложих го на коленете си и започнах да го налагам с една шибалка,

докато се разрева! Изобщо не си давах сметка какво върша. Когато спрях, той избяга с крясъци от стаята, вбесен от онова, което бях направил.

— Ами заслужавал си го е — заяви Елизабет, убедена в това, макар и да не знаеше с какво по-точно си го беше заслужил.

— И все пак, това беше ужасна грешка от моя страна — продължи Абърнати. — Не трябваше да стигам до саморазправа, а просто да информирам краля при неговото завръщане. Кралят го нямаше и Майкъл бе поверен на грижите на Мийкс. Ето защо той веднага отиде при Мийкс и поиска от него да ме накаже. Искаше да ми отрежат ръката. Както научих по-късно, Мийкс се разсмял и се съгласил. На Мийкс аз не му бях особено симпатичен. Чувстваше, че настройвам стария крал срещу него. И тъй, Майкъл повика стражите да ме издирят. Нямаше кой да ме защити. Мийкс изпълняваше ролята на регент в отсъствието на краля. Ако ме бяха намерили, със сигурност щях да изгубя ръката си.

— Но не са те открили — Елизабет нямаше търпение да чуе историята докрай.

— Не. Куестър Тюс ме откри преди тях. Куестър беше природен брат на Мийкс и също беше магьосник, макар и с по-слаби възможности. Той бе дошъл на посещение за една седмица с надеждата, че старият крал може да му намери някоя длъжност. Ние с Куестър бяхме приятели. Той не обичаше особено породения си брат и Майкъл и, щом чул за станалото, дойде да ме предупреди. Нямаше време да избягам от двореца, нито можех да се скрия някъде в него. Майкъл знаеше всички тайни кътчета. И тъй, позволих на Куестър да ме превърне в куче, за да не пострадам. Не ме намериха за щастие, но подир туй Куестър не успя да ме превърне отново в човек.

— Значи все пак магьосникът, който те е преобразил, не е бил лош — заключи Елизабет.

Абърнати поклати глава.

— Не, Елизабет, просто беше некадърен.

Елизабет кимна опечалено и сви луничавото си лице замислено.

— И значи, през всичките тези години си бил принуден да живееш като куче? Извинявай. Като... териер?

— Да. Като се изключат пръстите, гласа и мисленето ми, които си останаха същите, както когато бях човек.

Елизабет се усмихна с тъжна детинска усмивка.

— Така ми се иска да ти помогна, Абърнати. Искам да кажа, да се превърнеш отново в човек.

Абърнати въздъхна.

— Вече се опитаха. Затова и се озовах тук, натъпкан в онзи шкаф. Това отново бе работа на Куестър Тъос, за съжаление. Той вече не е новак в своя занаят, както преди трийсет години. Помисли си, че най-сетне е намерил начин да ме превърне отново в човек. За съжаление, магията отново му изневери, и ето ме тук, затворен в замъка на най-злия си враг.

Те мълчаливо се спогледаха. Следобедното слънце се промъкваше през завесите на прозорците и в стаята проникваше топлина. Изпъстрените с точици сини и виолетови диви цветя във вазата на нощното шкафче ухаеха на поляни и хълмове. Някъде от далеч долиташе тих смях и тропане на сандъци и шкафове. Абърнати си спомни за дома.

Елизабет започна да разказва.

— Баща ми ми е казал, че Майкъл се отнася много лошо с животните. Затова и ми забрани да имам домашно животно — боеше се нещо да не му се случи. Никой в Гроум Уайт няма домашно животно. Тук такова нещо не може да се види.

— Не се учудвам — уморено каза Абърнати. Тя го погледна.

— Майкъл не бива да те открие.

— Наистина не бива.

— Но обзалагам се, че охраната ще му спомене, че имам кученце — и тя се смръщи при тази мисъл. — Часовоят всичко му докладва. Това място се охранява направо като затвор. Дори и баща ми няма достъп навсякъде, а е главен иконом на Гроум Уайт. Майкъл се осланя изцяло на него. Той поддържа всичко — е, почти всичко. Например не и охраната — те докладват всичко направо на Майкъл.

Абърнати кимна, без нищо да каже, сетил се внезапно за медальона и за онова, което може да се случи, ако го заловят и го намерят в него.

Елизабет въздъхна.

— Майкъл не ми е никак симпатичен — въпреки че нищо не ми е направил. Просто не е особено приветлив. Винаги изглежда така... потаен.

Абърнати не разбираше в какъв смисъл Майкъл Ард Ри е „потаен“, но това напълно му подходдаше.

— Аз трябва да се измъкна от тук, Елизабет, И ти трябва да ми помогнеш.

— Но къде можеш да идеш, Абърнати? — попита веднага тя.

— Все едно къде, само по-далеч от тук — каза той. После размисли и се навъси. — Все още не мога да разбера защо съм се озовал тъкмо тук, а не някъде другаде. Как ли е станало това? — и той поклати глава.

— Мисля, че и аз трябва да дойда — най-неочаквано заяви Елизабет.

— Не! Не, не бива да правиш това! — веднага откликна Абърнати. — Не, не, Елизабет, трябва да тръгна сам.

— Но ти дори не знаеш къде отиваш!

— Мога да се оправя, повярвай ми. Има начин човек да се върне обратно в Отвъдната земя, ако носи медальона. На времето кралят ми беше споменавал за това — от някакво място, наречено Вирджиния. Мога да го открия.

— Но Вирджиния се намира на другия край на страната! — възкликна ужасена Елизабет. — Как ще се добереш дотам?

Абърнати я изгледа. Не можеше да знае, разбира се.

— Има начини. Но първо трябва да се измъкна от тук. Ще ми помогнеш ли?

Елизабет въздъхна.

— Разбира се, че ще ти помогна.

Тя се изправи, отиде до прозореца и погледна навън.

— Трябва да измисля начин да те измъкна през портала. Там проверяват всеки, който излиза — тя се замисли. — Днес вече е късно да се направи нещо. Може би утре.

Аз ходя на училище, но се връщам към четири часа. А може и да се престоря на болна и да си остана у дома. И без това не мога да те крия тук много дълго — и тя се огледа. — Продължавам да си мисля, че трябва да дойда с теб.

Абърнати кимна.

— Зная. Но не бива, Елизабет. Много си малка още. Това може да бъде опасно.

Елизабет се намръщи и се обърна към прозореца.

— И баща ми казва така понякога, когато се опитвам да върша някои неща.

— Така и предполагам.

Елизабет отново се обърна към него и го погледна усмихната Той мимолетно зърна отражението си в огледалото зад нея и се видя такъв, какъвто го виждаше тя — куче, облечено в червено-златисти копринени дрехи, което седеше на леглото ѝ, с очила на косматия си нос и разбиращ поглед, отправен към нея. Внезапно си помисли, колко ли смешен ѝ се струва. Извърна погледа си, притеснен.

Но тя му поднесе изненада.

— Ще си останем ли приятели, Абърнати — попита го тя, — дори и след като си отидеш?

Той бе готов да се усмихне, ако кучетата можеха да се усмихнат.

— Да, Елизабет, та ние сме приятели.

— Чудесно. Наистина се радвам, че те открих.

— Аз също.

— Все пак ми се иска да дойда с теб.

— Зная.

— Защо не помислиш по този въпрос?

— Ще помисля.

— Обещаваш ли ми? Абърнати въздъхна.

— Елизабет? — Да?

— Бих мислил много по-добре, ако хапна и пийна нещо, може ли?

Тя веднага изхвъркна от стаята. Абърнати гледеше подире ѝ. Елизабет му харесваше. Трябваше да признае, че не беше чак толкова лошо да е куче наоколо ѝ.

ЧЕРНЬОТО

— В бутилката има живо същество — каза Куестър.

Беше седнал при Бен, Уилоу и коболдите в затворената градина. Нощният мрак обгръщаше всичко в тъмносива пелена, освен един малък кръг светлина, която идваше от малка бездимна лама, около която бяха застанали четиримата слушатели, очаквайки Куестър да продължи. Бухалското лице на Куестър бе помрачняло и сбръчкано от тревога, веждите му бяха склучени повече от обикновено, очите му святкаха мълниеносно. Той бе скръстил ръце на скута си като вити дървесни стволоче, които никога нямаше да се разединят повече.

— Това създание се нарича Чернътото. То е един вид демон.

Нещо като дух от бутилка, помисли си Бен, като си спомни историята на Робърт Луис Стивънсън. После си спомни какво беше причинило това създание на притежателите си според онзи разказ и го обзе внезапно безпокойство.

— Този Чернътото много прилича на джина от лампата в старите истории — продължи Куестър. Бен усети, че безпокойството му понамалява. — Той служи на онзи, който притежава бутилката и се появява винаги, когато притежателят ѝ го призове, за да изпълни неговите желания. Това той прави, като използва различни магически способности — той въздъхна. — Жалко, че винаги използва само черна магия.

— В какъв смисъл черна? — попита Бен и тревогата му се върна.

— Зависи как се разбира, Ваше Величество — Куестър се прокашля и се олюля назад замислен. — Трябва да си давате сметка за магията, която използва Чернътото. Това не е магия, която се самопоражда. Това е магия, която се извлича от другите.

— Това пък какво значи?

— Това значи, че Чернътото извлича силата си от притежателя на бутилката. Магията му се подхранва от силата на личността, която го призовава — не от доброто и благородното в тази личност, а от зловредното и опасното. Гняв, егоизъм, алчност, завист и други

чувства, за които и сам можете да се досетите, разрушителни чувства, които в известна степен питае всеки от нас — Чернътo извлича силата на магията си от тях.

— Той черпи от краха на хората — тихо отбеляза Уилоу. — Чувала съм за подобни създания, които много отдавна са били прогонени от мъглите.

— И това не е най-лошото — загрижено продължи Куестър. Той бе изкривил устни така, че носът му почти стигаше до брадичката. — Споменах ви, че бутилката му се струва някак позната. Това се случи много отдавна. Минали са повече от двайсет години, откакто я видях за последен път. Едва тази вечер успях да си припомня къде — и той нервно се прокашля. — Виждал съм я в ръцете на моя природен брат. Бутилката принадлежеше на него.

— Ох, ох — изпъшка Бен.

— Но как така се е озовала тук? — запита Уилоу.

Магьосникът въздъхна дълбоко.

— За да ви обясня, трябва да се върна назад във времето.

— Не прекалено назад, надявам се? — умолително възкликна Бен.

— Ваше Величество, няма да се връщам назад повече, отколкото е необходимо, за да ви стане ясно — в гласа на Куестър прозвуча обида. — Трябва да признаете, че всеки преценява времето субективно, когато...

— Премини направо към въпроса, моля те! — безпомощно го прикани Бен.

Куестър се подвоуми, сви рамене, кимна, след което отново се олюля назад. Седеше на една пейка, която изобщо нямаше облегалка и при всяко олюляване беше на косъм да се преобърне. Той сви крака под робата си като дете и ги притисна към гърдите си и бухалското му лице придоби отсъстващо изражение. Свъси вежди и устните му се свиха. На Бен му изглеждаше така, сякаш е хапнал нещо неприятно.

Най-сетне беше готов.

— Сигурно си спомняте, че моят природен брат беше придворен магьосник на стария крал — започна той. Всички кимнаха, включително коболдите. — Аз не заемах служба в двора, но го посещавах от време на време. Старият крал ми даваше дребни поръчки по други краища на кралството — поръчки, които не представляваха

интерес за природения ми брат. Природеният ми брат бе определен за учител на сина на стария крал непосредствено след като момчето навърши осем години и оттогава нататък цялото му време бе ангажирано с обучението му. За беда той учеше момчето само на лошо. Виждаше, че старият крал все повече отслабва и се състарява, страдайки от неизлечими болести. Знаеше, че момчето ще бъде крал след смъртта на баща си и искаше да упражнява влияние над него. То се казваше Майкъл. Майкъл Ард Ри.

Куестър вирна глава.

— Майкъл не бе проявявал особен характер, дори и преди да започне да прекарва времето си с Мийкс. Но след като моят природен брат го взе под свое влияние, той се превърна в най-арогантен младеж за кратко време. Беше жесток и злонамерен. Доставяше му удоволствие да измъчва всичко и всички. Обзе го страст към магията, която владееше Мийкс, и просеше за достъп до нея като изгладнял човек за храна. Мийкс използваше магията, за да се сдобие с власт над момчето и най-сетне да го преобрази напълно.

— Прекрасно — отбеляза Бен. — Но какво общо има всичко това с бутилката, Куестър?

— Почакайте — Куестър им отправи поглед на нещо лице. — Една от играчките, които Мийкс даваше на Майкъл, беше тази бутилка. На Майкъл му беше позволено да извиква Черното и да му дава команди. Демонът беше изключително опасен, както разбирате, но не и ако човек знае как да го използва. Моят природен брат имаше достатъчно познания, за да може да държи това създание във властта си и игрите на Майкъл не представляваха за него никаква заплаха. Майкъл използваше Черното по най-ужасен начин — често за кошмарни забавления с животни. По време на едно такова забавление Абърнати загуби търпение и натупа момчето и аз бях принуден да превърна своя добър приятел от човек в куче, за да не пострада.

— Скоро подир тази случка старият крал забеляза какво става с момчето и разпореди да бъде отнето настойничеството на Мийкс, на когото му бе забранено да използва магия в присъствието на момчето. Беше заповядано всички магически принадлежности на момчето да бъдат унищожени — и най-вече бутилката.

— Но това явно не е било изпълнено — вметна Бен. Куестър поклати глава.

— Старият крал беше омаломощял, но явно имаше подкрепата на Паладин. Мийкс не се осмеляваше да се изправи срещу него. Наложил му се да изчака, докато старецът умре. Вече бе започнал да крои планове за бъдещето с това момче и възнамеряваше да напусне Отвъдната земя, за да отиде в други светове. Надяваше се с времето всичко да премине в неговите ръце. От друга страна, той не искаше да се раздели с бутилката, а още по-малко да позволи тя да бъде унищожена. Но не можеше също и да я крие, защото старият крал щеше да разбере. А дори и да успееше да я укрие, не би могъл да изнесе магията вън от Отвъдната земя — това не го позволяваше естественият закон на нещата. Какво трябваше да прави тогава?

Куестър замълча, сякаш очакваше отговор, и когато не го получи, се наведе конспиративно и прошепна:

— Онова, което направи, бе да заповяда на Чернъто да се пренесе заедно с бутилката извън Отвъдната земя, някъде, където може да остане скрит и да дочака да го потърси. Особено остроумно.

Бен нетърпеливо се навъси.

— Куестър, какво общо има всичко това с цената на ябълките и портокалите? — Куестър погледна объркано. — Какво е станало с тази бутилка? — викна му Бен.

Куестър сгърчи лице и вдигна ръце умолително.

— Природеният ми брат бе обещал на момчето, че ще получи бутилката. Тя му беше любимото забавление. И той увери Майкъл, че бутилката няма да бъде унищожена и след време ще си я върнат, след смъртта на стария крал, когато се преселят в друга страна и започнат да продават престола на Отвъдната земя. Това трябваше да си остане тайна между тях — и Куестър сви рамене. — Аз, разбира се, щях да уведомя стария крал, ако знаех за това. Но научих за всичко едва след смъртта му. Едва тогава Мийкс си позволи да ми каже.

— Нима той ти е казал? — Бен беше направо потресен. Куестър изглеждаше покрусен.

— Да, Ваше Величество. Нямахте причина да крие. Аз не можех с нищо да му попреча. Природеният ми брат се гордееше със случая и искаше да се покаже пред някого колко е умел. А аз винаги бях първият, пред когото изтъкваше подобни подвизи.

Бен размишляваше. Куестър нервно го мерна с очи.

— Съжалявам, че си спомних за това едва сега, Ваше Величество. Трябваше да ми дойде наум по-рано. Но оттогава са минали двайсет години и бутилката направо ми беше изхвърчала от ума, докато...

— Почакай за момент! — срязва го Бен. — Ами какво стана със самата бутилка? Какво се случи с нея?

Куестър изглеждаше така, сякаш искаше да потъне в земята.

— Природеният ми брат си я върна и я даде обратно на Майкъл.

— Дал я е обратно... — Бен млькна, обзет от ужас.

— Е, нямам е причина да не му я даде — опита се да обясни Куестър. — Вече беше обещал на момчето, ако си спомняте. Бутилката не представлявала кой знае каква опасност в света, в който двамата се озовали. В него магията на бутилката била значително отслабнала от факта, че малцина хора в онзи свят вярват в магията и я практикуват. Там бутилката се оказала относително безобидна и...

— Почакай малко! — прекъсна го Бен. — Ние говорим за моя свят, нали така!

— Да, за вашия някогашен свят...

— Моя свят! Бутилката е била в моя свят! Но ти каза... Това значи...! — Бен направо не беше на себе си. Той едва успяваше дъх да си поеме. — При твоята заблудена магия се е получила размяна, така ли? Нали това каза? Значи, ако магията е пренесла бутилката тук, значи е изпратила Абърнати оттатък! Какво, по дяволите, си сторил, Куестър? Та ти си изпратил Абърнати в моя свят! И още по-зле, изпратил си го при онзи кретен Майкъл, така ли? Куестър мрачно кимна.

— При това с медальона ми, по дяволите, тъй че дори не мога да се върна, та да му помогна!

Куестър целият се сгърчи.

— Да, Ваше Величество.

Бен седна отново, без да каже ни дума повече, погледна Уилоу, а после коболдите. Никой нищо не продумваше. В стаята бе стихнало, нощните шумове долитаха отдалеч. Бен се запита защо ли трябваше все на него да му се случват подобни неща.

— На всяка цена трябва да си върнем тази бутилка — заключи той и погледна към Куестър. — И тогава ще трябва да намериш начин да я размениш срещу Абърнати!

Магьосникът сбръчка лице.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, Ваше Величество.

Бен клатеше отчаяно глава.

— Каквото и да ти струва това — изправи се той. — Е, така или иначе, до утре не можем нищо да сторим. Сега е тъмно, за да тръгнем да търсим онези проклети гноми. Дори и Бунин би се затруднил. Няма никаква светлинка — дори и луните са се скрили зад облаци. Проклет късмет! — и той закричи из стаята до прозореца и обратно. — Добре поне, че Филип и Сот не знаят какво са отмъкнали. Сигурно си мислят, че тази бутилка е някаква симпатична вещ. Може и да не я отворят, докато ги открием. Сигурно само ще седят и ще я гледат.

— Вероятно — Куестър не изглеждаше съвсем сигурен.

— А може би не? — довърши Бен.

— Има един проблем.

— Още ли проблеми, Куестър?

— Боя се, че да, Ваше Величество — магьосникът преглътна с усилие. Чернътото е непредсказуемо създание.

— В смисъл?

— Понякога се измъква от бутилката и сам.

На не повече от десет мили от мястото, където Бен Холидей гледаше към Куестър, обзет от ужас, Филип и Сот лежаха сгушени под укритието на нощта. Бяха изровили една хралупа на язовец и се бяха намъкнали в нея, докато двете им закръглени, рунтави тела се скриваха в пръстта инч подир инч, докато нищо не остана на повърхността, освен издадените им муцуни и блесналите им погледи. Те бяха клекнали в импровизираното си убежище, заслушани в шумовете наоколо им, притихнали като листата, увиснали на клоните на околните дървета в безветрието.

— Дали пък да не я извадим? — попита най-накрая Сот.

— Мисля, че трябва да я държим скрита — отвърна Филип.

— Но нали можем да я измъкнем поне за миг — опита се да спори Сот.

— Това може да се окаже фатално — настояваше Филип.

— Но наоколо е тъмно — упорстваше Сот.

— Някои се справят и на тъмно — заяви Филип. След това те отново се смълчаха, като подсмърчаха и примигваха с очи. Някъде в далечината остро изпищя птица.

— Според теб, дали на краля няма да му потрябва? — попита Сот.

— Та той каза, че предпочитал да не я вижда — отвърна Филип.
— Каза, че искал да я няма.

— Но все пак може и да му потрябва — каза Сот.

— Той си има много други бутилки и красиви вещи — каза Филип.

— Все си мисля, че можем да я измъкнем поне още веднъж.

— Аз пък мисля, че трябва да я държим, където си е.

— Само да погледнем танцуващите клоуни.

— Колкото някой да ни я открадне.

Сот се сви подразнен и започна да се върти така, че да не остави никакво съмнение за това как се чувства. Филип не му обърна внимание. Сот още веднъж се размърда, въздъхна и се загледа отново в нощта. Замисли се за вкусното ядене и удобната постеля, които бе оставил в двореца.

— Трябваше да останем при негово величество до сутринта — каза той.

— Налагаше се да се махнем веднага с бутилката — отвърна Филип. Другият вече напълно му беше досадил с приказките си. Той сбърчи нос. — Кралят беше разтревожен от тази бутилка. Не можеше дори да я гледа. Тя му напомняше за кучето. Това куче му беше приятел — макар че, признавам си, не мога да разбера как някой може да бъде приятел с едно куче. Кучетата стават за ядене, но нищо повече.

— Трябваше да го предупредим, че ще вземем бутилката — заспори Сот.

— Това само още повече щеше да го натъжи — отвърна Филип.

— Той много ще ни се ядоса.

— Ще остане доволен.

— Мисля, че трябва отново да погледнем бутилката.

— Няма ли да престанеш...?

— Само да проверим дали нищо й няма.

— ...да повтаряш все едно и също...?

— Само да проверим.

Филип въздъхна дълбоко и хрипкаво, тъй че от бърлогата им се вдигна прах. Сот кихна. Филип погледна към него и смигна. Сот също смигна в отговор.

— Е добре, но само за много, много малко — каза най-сетне Филип.

— Да, само за миг — съгласи се Сот.

Те сбърчиха лица и с мръсни пръсти разровиха купчината клечки и листа, които прикриваха тясната дупка, която бяха изровили точно пред себе си. Когато купчината бе отстранена, те и двамата трепетно измъкнаха един вързоп. Хванали го здраво, го развиха и извадиха от там бутилката.

Внимателно я сложиха на земята под самите им носове и бялата ѝ повърхност леко просветля в мрака с танцуващите червени арлекини. Гномите развълнувано втренчиха очи в нея.

— Красиво нещо — прошепна Филип.

— Прелестно съкровище — отекна Сот.

Те я съзерцаваха още известно време. Допустимият миг се разтегли и стана много по-дълъг, но те все я съзерцаваха и съзерцаваха слисани.

— Чудя се, дали има нещо в нея — размишляваше на глас Филип.

— И аз се чудя — мислеше си и Сот.

Филип протегна ръка и леко разклати бутилката. Стори им се, че арлекините започнаха да танцуват по-бързо.

— Изглежда май празна — каза той. И Сот също я разклати.

— Като че ли е така — съгласи се той.

— Но не можем да сме сигурни, докато не видим — каза Филип.

— Е, не можем — потвърди Сот.

— Възможно е да се лъжем — каза Филип.

— Възможно е — съгласи се Сот.

Те я душеха, опипваха я с лапи и я изучаваха мълчаливо дълги минути, като я обръщаха ту насам, ту натам, опитвайки се да разберат какво има вътре. Най-накрая Сот започна да дърпа тапата. Филип бързо му дръпна бутилката.

— Решихме да я отворим по-късно — изтъкна той.

— Но това по-късно е много далеч — възпротиви се Сот.

— Решихме да я отворим, когато си стигнем у дома и сме в безопасност.

— Но ние сме твърде далеч от дома. Освен това, напълно е безопасно и тук.

— Но ние решихме.

— Можем да променим решението си.

Филип усети, че започва да отстъпва. И той, също като Сот, нямаше търпение да узнае какво се крие в тяхната скъпоценна бутилка, ако изобщо имаше нещо в нея. Можеха да я отворят — поне за миг — и после отново ще я затворят. Само да погледнат в гърлото ѝ, да надзърнат бързичко...

Но какво ли би станало, ако онова в бутилката се разлее в тъмното и се загуби?

— Не — каза Филип категорично. — Ние вече решихме. Ще отворим бутилката, щом бъдем отново у дома и не по-рано.

Сот го изгледа с гняв, после примирено въздъхна.

— Щом бъдем отново у дома и не по-рано — повтори той с известно несъгласие.

Те лежаха известно време без да приказват и съзерцаваха бутилката. Леко бяха присвили очи, за да могат да виждат, защото зрението им бе слабо. Чупка гномите разчитаха предимно на другите си сетива, за да се ориентират в околния свят. Очите почти не им служеха.

Бутилката стоеше там, с леко светещата си овална форма на фона на мрака. Запушалката ѝ леко се развъртя, но те изобщо не забелязаха това.

— Мисля, че трябва да я скрием — каза най-накрая Филип.

— И аз така мисля — въздъхна Сот.

— Хссст!

Филип погледна към Сот. Сот погледна към Филип. Никой от тях не бе издал този звук.

— Хссст!

Той идваше от бутилката. Съскането се издаваше от нея.

— Хссст! Пуснете ме на свобода, господари!

Филип и Сот застинаха на място, лицата им, които приличаха на муцуна на пор, се изкривиха в ужас. Бутилката говореше!

— Отворете ми бутилката, господари! Пуснете ме да изляза!

Филип и Сот отдръпнаха ръцете си като по команда и се напъхаха в бърлогата, така че само носовете им останаха да се подават навън. Ако можеха да се заровят още по-дълбоко в земята, с най-голямо удоволствие щяха да го направят.

Гласът от бутилката започна да стене.

— Моля ви, господари, моля ви, пуснете ме да изляза. Нищо няма да ви направя. Аз съм ваш приятел. Мога да ви покажа най-различни номера, господари. Пуснете ме. Ще ви покажа невероятни неща.

— Какви са тези невероятни неща? — осмели се да попита Филип изпод укритието си и гласът му прозвуча като на призрак в тъмнината. Сот не промълвяше нито дума.

— Творения на бялата магия! — каза бутилката. Настъпи дълго мълчание. — Няма нищо лошо да ви сторя! — повтори бутилката.

— Но откъде се обаждаш? — попита Филип.

— Как така можеш да говориш? — попита Сот.

— Бутилките не могат да говорят.

— Бутилките никога не говорят. Бутилката каза:

— Не ви говори бутилката, господари. Говоря ви аз!

— Какво значи това аз? — попита Филип.

— Да, какво значи? — отекна Сот.

Онова в бутилката се подвоуми за момент.

— Аз си нямам име — беше отговорът.

Филип се надигна на сантиметри от хралупата.

— Всеки си има име — каза той. Сот също се надигна с него.

— Да, всеки — съгласи се и той.

— Но не и аз — печално каза бутилката. И в този момент стана по-светла. — Но вие може да ме кръстите. Да ми дадете име, което сметнете за подходящо. Защо не ме пуснете, та да можете да ми дадете име?

Филип и Сот се колебаеха, но страхът им постепенно отстъпваше място на любопитството. Тяхното вълшебно съкровище не беше само красива вещ; та то можеше и да говори!

— Ако те пуснем, ще се държиш ли добре? — попита Филип.

— Ще обещаеш ли, че няма да ни сториш нищо лошо? — попита Сот.

— Да ви сторя нещо лошо ли? О, не! — нещото в бутилката като че ли изпадна в шок. — Та вие сте господарите!

Аз никога не бива да причиня нещо лошо на господарите на бутилката. Аз трябва да правя онова, което те ми заповядат. Трябва да правя онова, което ми се нарежда.

Филип и Сот още се колебаеха. После Филип предпазливо протегна ръка и докосна бутилката. Тя беше затоплена. И Сот направи същото. Те се спогледаха и запремигнаха.

— Мога да ви покажа невероятни неща — обеща бутилката. — Мога да ви покажа бяла магия!

Филип погледна към Сот.

— Да отворим ли бутилката? — попита той шепнешком.

Сот също погледна към него.

— Не зная — отвърна той.

— Мога да ви дам прелестни неща — обещаваше бутилката. — Всякакви съкровища!

Това бе достатъчно за чупка гномите. Филип и Сот се протегнаха към бутилката като по команда, хванаха я за гърлото и измъкнаха тапата. Оттам изригна червен дим с проблясъци зелена светлина и нещо дребно, черно и косматото изпълзя от бутилката. Филип и Сот тутакси отдръпнаха ръце. Създанието от бутилката изглеждаше като огромен паяк.

— Аах! — въздъхна то със задоволство от устието на бутилката. То се настани там и сведе поглед към тях. Беше трийсетина сантиметра на ръст. Червените му очички примигваха като на котарак. Вече не приличаше толкова на паяк. Имаше четири крака, наглед еднакви, опашка като на плъх, която размахваше, извит гръбнак с лъскав черен косъм, белезникави длани и пръсти като на болно дете и силно окосмено и тъпо лице — като ударено с нещо, от което вече не се е оправило. Заострените му уши стърчаха, заслушани в нощните звуци. Зъбатата му уста и сбръчканата кожа на лицето му се изкривиха в усмивка като гримаса.

— Господари! — обърна се създанието към тях ласкателно. Почеса се с пръстите на крайника по тялото, сякаш нещо го дразнеше, скрито под черната козина.

— Що за създание си ти? — попита шепнешком Филип. Сот само гледаше, загубил ума и дума.

— Аз съм това, което съм! — отвърна тази твар и още повече разшири устни в гримаса. — Едно удивително създание на магията и магьосничеството! Много по-съвършено от онези, които са ме създали!

— Демон! — промълви Сот, изведнъж обхванат от страх. Създанието запримига.

— Чернътото, господари — един злощастен клетник, окован като затворник в това отвратително тяло по силата на... случайността. Но също и господар на тази бутилка — владеещ всичките й чудеса и удоволствия!

Филип и Сот бяха спотаили дъх.

— Що за... що за чудеса държиш в тази бутилка? — осмели се най-накрая да попита Филип, макар че не успя да овладее гласа си да не трепери.

— Аах! — възкликна Чернътото.

— Защо... ги държиш там? — попита Сот. — Защо не ги държиш например в джоба си?

— Аах! — повтори Чернътото.

— Защо живееш в тази бутилка? — попита Филип.

— Да, защо? — отекна Сот.

Чернътото изви паяковидното си тяло и се завъртя върху устието на бутилката като насекомо, което смуче.

— Защото... съм вързан! — разстроено просъска то. — Защото не мога да живея без нея! Искате ли и вие да разберете какво е това? Да го усетите? Господарчета, готови ли сте да опитате? Да узнаете как тази бутилка променя живота?

Филип и Сот заотстъпваха назад към бърлогата си при всяка дума, опитвайки се да се скрият съвсем. Щеше им се да не бяха отваряли бутилката, както бяха решили преди. По-добре щеше да е, ако никога не я бяха отворили.

— Ооох! Да не би да се уплашихте? — попита Чернътото, като провлачваше думите и издевателстваше над тях. — От мен ли се уплашихте? О, не, не бива да се страхувате. Та вие сте господарите; аз съм ваш слуга. Разпоредете се, господари! Поискайте нещо от мен, за да ви покажа какво мога!

Филип и Сот безмълвно го гледаха.

— Само една дума, господари! — умоляваше Чернътото. — Заповядайте ми!

Филип едва успя да преглътне. Гърлото му беше пресъхнало.

— Покажи ни нещо красиво — осмели се да поиска той с голяма предпазливост.

— Нещо ярко — добави Сот.

— Но тази задача е твърде проста! — нацупи се Чернътото. — Е, добре. Значи нещо красиво, господари, нещо ярко. Вижте тогава!

Както беше приклепнал, Чернътото се изправи и сякаш лекичко се понаду. Раздвижи пръсти насам-натам и се появиха зеленикави пламъчета. Навсякъде наоколо летящите насекоми се подпалиха и се превърнаха в късчета дъга. Насекомите лудо се мятаха, докато огньовете ги изгаряха и оставяха светли следи зад себе си, прелитайки покрай изумените гноми и очертавайки сложни фигури на фона на нощта.

— Оой! — възкликнаха едновременно Филип и Сот, вцепенени от цветния калейдоскоп и само леко отвратени, след като първите едно-две насекоми изгоряха.

Чернътото разкриви устни в усмивка и доволно се разкиска.

— Ето сега, господари! Още пъстрота за вас!

Белезникавите му костеливи пръсти замахнаха в мрака още веднъж и зелените пламъци този път отхвъркнаха по-високо и избухнаха в ярка светлина, която изгря с цветовете на дъгата и после угасна. Една нощна птица се подпали и нададе силен прощален писък, преди да загине. Същото стана и с други птици, които се подпалиха като късчета дъга — те избухваха в ужасяващ пламък сред мрака, след което падаха като звезди от небето. Гномите гледаха с все по-ненаситно задоволство смъртта на птиците и чувствата от загубата им биваха изтласкани в някакво далечно тъмно ъгълче на съзнанието.

Когато и птиците бяха унищожени от пламъците, Чернътото пак се обърна към Филип и Сот. В очите му горяха мътно червени огънчета. Същите проблясъци се забелязваха едва-едва и в очите на гномите.

— Мога да ви покажа много такива неща, господари — тихо просъска Чернътото обещаващо. — Магията на бутилката може да ви предостави всичко, което си пожелаете — всякакви удоволствия и чудеса, които могат да ви хрумнат, че и отгоре! Желаете ли това, господари? Искате ли да се позабавлявате?

— Да! — възкликна Филип, целият в захлас.

— Да! — въздъхна Сот.

Чернътото се наведе и черният му косъм просветна — едно разкривено същество с мазникави маниери.

— О, мили господари — прошепна то. — Не искате ли да ме докоснете?

Филип и Сот покорно кимнаха и вече протягаха ръце. Чернът затвори очи от задоволство.

ПОД ДЕЙСТВИЕ НА МАГИЯТА

Бен Холидей спа зле през онази нощ, измъчван от кошмари, свързани с бутилката и демона, който живееше в нея. Сънува как демонът излиза самоволно — както Куестър бе предупредил, че е възможно — с вид на огромно готическо чудовище, което може да поглъща хората цели. То погълна по този начин Филип и Сот, погълна още десетки други и се спусна подир Бен, когато той за щастие се събуди.

Денят бе мрачен и дъждовен и не предвещаваше нищо добро. Бяха отложили търсенето на чупка гномите за сутринта, за да могат да открият следите им, но само дето на мястото на тъмнината бе дошъл дъждът. Бен погледна през прозореца, докато се обличаше, наблюдавайки как дъждът се излива като из ведро. Земята се бе разкаляла и лъщеше от мокрото; сигурно валеше от доста време вече. Бен тежко въздъхна. Трудно щяха да се открият никакви следи при такова време.

Въпреки всичко, Буниън, на който бе възложено да проследи гномите, не изглеждаше особено разтревожен от ситуацията. Бен слезе в трапезарията при останалите за закуска преди тръгване и завари Куестър Тюз и коболдът разпалено да дискутират тъкмо този въпрос. Бен успя да разбере по-голямата част от разговора, тъй като вече живееше от доста време с коболда и се бе научил да схваща донякъде трудния му гърлен говор. Буниън настояваше, че времето няма да го затрудни. Бен кимна със задоволство и яде повече, отколкото бе очаквал.

След като се нахрани, той се отправи заедно с Куестър и Буниън към предния двор. Уилоу бе вече там и проверяваше конете, които щяха да яздят, и товарните мулета. Бен винаги се удивляваше на това колко организирана е силфидата, нагърбвайки се със задължения, които не бяха нейни, и винаги съблюдавайки дали работата се върши добре. Тя му се усмихна и го целуна, и капчици дъжд покапаха от качулката върху носа и устата ѝ. Бен не искаше тя да го придружава,

защото все се тревожеше за нейната безопасност, но тя настоя. Сега му стана приятно, че бе постъпила така. Той отвърна на целувката ѝ и я прегърна, за да ѝ вдъхне увереност.

Те пришпориха животните през полето и към обяд бяха вече изминали доста път. Бен яздеше Юрисдикция, любимия си кон, червеникавокафяв жребец; Куестър яздеше един стар сив кон с бяло петно, а Уилоу бе избрала синкава дореста кобила. Коболдите, както обикновено, ходеха пеш, тъй като не можеха да привикнат с конете и обратно, конете не можеха да привикнат с тях. Бен обичаше да се шегува, че винаги, когато язди Юрисдикция, правото е на негова страна. Каза го и тази сутрин, но шегата прозвуча плоско. Всички се бяха сгушили в дъждобраните си, свели глави срещу дъжда и вятъра, и зъзнаха от утринния студ, тъй че въобще не им беше до шегги. Само се стараеха колкото се може да не обръщат внимание на неудобствата.

Буниън бързо пое напред, а останалите го последваха с по-бавна стъпка. Бен нямаше защо дълго да се чуди, къде може да са се дянали чупка гномите; техните намерения лесно можеха да се предвидят. Със съкровище като бутилката, те сигурно щяха да се насочат право към подземните си домове, а това означаваше, че ще тръгнат северно от горите на Сребърния дворец през западните граници на Зеленоречието и ще пристигнат сред хълмистите области, където беше разположено селището на гномите. Едва ли щяха да вървят много бързо; по начало бяха бавно подвижни, а и сигурно щяха да се захласнат по бутилката. Бен беше почти убеден, че тези малки създания не гледат на онова, което са направили, като на кражба, тъй че едва ли щяха да предположат, че може да тръгнат да ги търсят. А това означаваше, че няма да бързат и въпреки дъжда, Буниън би могъл да ги открие още преди залез слънце.

И тъй, те се отправиха на север, като си проправяха път сред дъжда и локвите и търпеливо очакваха завръщането на Буниън с новината, че е открил гномите. Сигурно беше, че той ще ги намери. Нищо не можеше да се изплъзне от един коболд, ако той твърдо е решил да го проследи. Коболдите бяха вълшебни същества, които можеха да се придвижват от едно място на друго преди човек да мигне с око. Буниън щеше да улови гномите тутакси, щом открие следите им, а той беше напълно убеден, че това ще стане бързо. И Бен много се надяваше на това. Той особено се страхуваше за този демон.

Чернъото, както го беше нарекъл Куестър. Докато яздеше, Бен се опита да си го представи, но не можа. Куестър не беше виждал това създание повече от двайсет години, а неговата памет, както обикновено, бе малко смътна. Понякога това създание е малко, понякога голямо, бе казал Куестър. И Бен заклати глава, спомняйки си объркването на магьосника. Много точно, няма що. Във всеки случай, важното беше каква е магията, която Чернъото владее — а тя винаги носела нещастие на онзи, който се изправи насреща ѝ. Но може би Филип и Сот още не са отворили бутилката, за да пуснат демона на свобода. Дано да си потиснат любопитството, докато успее да ги хване.

Той въздъхна и се понамести на гърба на Юрисдикция, защото дъждът връхлетя точно в лицето му при един внезапен порив на вятъра. Дали пък, ако плесне с ръце, слънцето няма да се покаже?

— Май леко се прояснява — извика Куестър току зад гърба му.

Бен кимна безмълвно. Не му се вярваше. Имаше чувството, че ще вали четирийсет дни и четирийсет нощи и май беше по-добре да си направят нещо като Ноевия ковчег, вместо да бродят на открито, за да търсят онези празноглави гноми. Вече цял ден мина, откакто Абърнати бе изчезнал в светлината с медальона и той вече започваше да се отчайва. Та как ли ще успее Абърнати да се опази в света на Бен? Дори и да успее някак си да се изплъзне от Майкъл Ард Ри, къде щеше да иде? Там не познаваше никого. Не знаеше изобщо нищо за географското положение на света на Бен. А в мига, в който отвори уста, за да попита някого...

Бен бързо престана да мисли за този сценарий. Нямаше никакъв смисъл да се занимава с Абърнати и медальона точно сега. Трябва да насочи усилията си, за да си върне бутилката от Филип и Сот. Чувстваше се уверен, че може да стори това дори и без услугите на Паладин. На гномите им стигаха само Бунин и Парснип, въпреки Чернъото, а Куестър Тюс сигурно щеше да успее да се противопостави на магията на демона, ако се наложи. Ако побързат, ще успеят да си върнат бутилката преди Филип и Сот дори да разберат какво става.

И все пак, добре щеше да е, ако можеше да разчита на Паладин, колкото и да го плашеше този негов двойник. Бен още си спомняше, как се беше превръщал в пътуващия рицар — как го обгръщаше бронята, ремъците и коланите се пристягаха, започваше да се чувства дъхът на битката и спомените го изпълваха. Беше едновременно

страшно и вълнуващо и го привличаше и отблъскваше в едно и също време. Той вдъхваше прохладния, влажен въздух и си го представяше отново. Понякога допускаше да си мисли, че ако му се случваше често да се превръща в Паладин, може да се пристрасти към това...

Прогони тази мисъл. Нямахме смисъл да се занимава с подобни съображения сега. Без медальона не беше възможно да се преобрази. Без медальона Паладин можеше да бъде само блян.

Дойде обяд и те спряха, колкото да хапнат малко студена храна под завета на горичка от червени тополи. Буниън още не се виждаше никакъв. Никой нищо не казваше във връзка с това, но всички бяха разтревожени. Времето бързо се изнизваше. След кратката почивка те поеа отново, като свърнаха през Зеленоречието. Просторни равни поляни се простираха на североизток пред тях. Дъждът започваше да намалява, точно според предвижданията на Куестър и въздухът леко започваше да се затопля. Дневната светлина проникваше сивкава и бледа през облачната завеса.

Скоро подир това се появи Буниън. Той пристигна не от север, от където се очакваше, а право от запад. Врълхлетя така внезапно, че щеше да се блъсне в тях преди 1 още да успеят да го видят, жилавото му тяло направо летеше. Очите му светеха и той се усмихваше като радостно дете, като показваше всичките си зъби. Явно беше успял да открие Филип и Сот. Значи чупка гномите не бяха се отправили на север към домовете си, в крайна сметка. Всъщност не се бяха отправили наникъде. Бяха на не повече от две мили разстояние, захласнати да гледат как дъждовните капки падат от дърветата и се превръщат в скъпоценни камъни.

— Какво? — възкликна Бен, не можейки да повярва на ушите си.

Куестър бързо каза нещо на Буниън, изслуша неговия отговор и се обърна към Бен.

— Отворили са бутилката, Ваше Величество. Пуснали са Чернъто на свобода.

— И значи Чернъто превръща дъждовните капки в скъпоценни камъни ли?

— Да, Ваше Величество — Куестър изглеждаше беше много притеснен. — Това явно забавлява гномите.

— Обзалагам се, че е така, тези малки порове! — извика Бен. Защо всичко винаги ставаше толкова заплетено? — Е, дотук значи с

надеждата, че можем да си върнем обратно бутилката неотворена. Какво да правим сега, Куестър? Дали Чернъто ще се опита да ни попречи да го върнем обратно в бутилката?

Куестър поклати глава в двоумение.

— Това зависи от Филип и Сот, Ваше Величество. Който притежава бутилката, той има власт над демона.

— Значи, въпросът е, дали Филип и Сот ще откажат да ни върнат бутилката?

— Магията е могъща съблазън, Ваше Величество. Бен кимна.

— Нужен ни е план за действие.

Планът излезе съвсем прост. Трябваше да стигнат с конете близо до мястото, където се намираха гномите. Парснип щеше да остане с конете, а останалите да продължат пеша. Бен, Куестър и Уилоу трябваше да се появят открито пред гномите, а Буниън да се промъкне незабелязано отзад. Ако Бен не успееше да убеди гномите да му върнат бутилката доброволно, Буниън трябваше да я отвлече, преди те да успеят да му попречат.

— Запомни, Буниън, ако ме видиш да си потърквам брадичката, това трябва да ти послужи за знак — завърши думите си Бен. — Промъкваш се, колкото се може по-бързо и задигаш бутилката!

Коболдът вълчи се ухили.

Те свърнаха на запад, водени от Буниън, а Парснип ги следваше заедно с товарните мулета и така изминаха разстоянието, което ги отделяше от мястото, където чупка гномите си играеха с тяхното съкровище. Те спряха сред елхова горичка зад една ниска хълмиста верига, все още скрити от погледа на чупка гномите, слязоха от конете, подадоха поводите на Парснип, изпратиха Буниън напред и се отправиха по посока на хълма. Когато стигнаха билото, се спряха.

Филип и Сот седяха под огромна стара върба, кръстосали крака и весело се смееха, протегнали ръце. Клоните на старата върба бяха натезжали от дъжда и капките, които се сипеха от тях, се превръщаха в бляскави скъпоценни камъни. Гномите се опитваха да уловят онези, които падаха наблизко, но повечето падаха на земята и се струпваха на бляскави купчини. Навсякъде беше обсипано със скъпоценни камъни, имаше цели купища, които разпръскваха всички цветове на дъгата сред сивотата на дъждовния следобед, сякаш някакъв мираж бе оживял.

Бутилката се намираше на земята между чупка гномите, напълно забравена. Едно грозно създание, подобно на паяк, се поклащаше на ръба на бутилката, която беше отпушена, и насочваше зеленикави пламъчета към дъждовните капки. Всяко огънче превръщаше поредната капка в скъпоценен камък.

Това бе най-чудноватата гледка, на която Бен Холидей бе ставал свидетел. Филип и Сот направо бяха загубили ума и дума.

— Веднага прекратете това! — внезапно извика той.

Чупка гномите застинаха на място и се сведоха към земята като повяхнали цветя. Чернъто клекна като котка върху устието на бутилката със светнали очи. Бен изчака да привлече вниманието им върху себе си, след което се запуска от билото на хълма, а Куестър и Уилоу го последваха. Когато стигна до клоните на върбата на не повече от десетина крачки от гномите, той спря.

— Какво правите, момчета? — тихо попита той. Филип и Сот го погледнаха с ужас.

— Пощадете ни! — запищяха те. — Не ни сторвайте нищо лошо!

Думите им се смесваха и Бен не можеше ясно да различи кой какво казва.

— Първо трябва да разрешим един въпрос — каза той спокойно. — Вие сте взели нещо мое.

— Не, не — започна да вие Филип.

— Нищо — зави Сот.

— Ами бутилката? — попита той.

В момента, в който спомена „бутилка“, чупка гномите се вкопчиха в нея и се опитаха да я скрият зад гърба си. Чернъто стърчеше от отвореното ѝ устие, впит в стъклото, сякаш имаше лепенки на пръстите си. Едва сега Бен успя ясно да разгледа създанието; то беше дребна грозна твар. В червените му очички бликаше омраза и Бен бързо извърна поглед встрани.

— Филип. Сот — опита се той да говори спокойно, — трябва да ми върнете бутилката. Тя не е ваша. Взели сте я без позволение.

— Та нали казахте, че предпочитате да не я виждате! — заупорства Филип.

— Казахте, че искате да я няма! — добави Сот.

— Вие я магнахте!

— Не я искахте!

— Велики кралю!

— Могъщи кралю!

Бен вдигна ръце и ги накара да млъкнат.

— Трябва да ми я върнете, момчета. И това е всичко. Затворете я и ми я дайте — веднага.

Гномите още повече придърпаха бутилката към себе си. Присвиха очички и в тях просветна нещо от погледа на Чернъто. Филип разтегли муцуна и оголи зъбите си. Сот започна да гали черния демон по гърба.

— Тази бутилка е наша! — извика Филип.

— Бутилката е наша! — изписка Сот.

В очите им се четеше ужас, но Бен бе сбъркал, като си бе помислил, че са се уплашили от него. Бяха се уплашили да не загубят бутилката.

— По дяволите! — промърмори той и погледна Куестър.

Магъосникът пристъпи напред. Силуетът му, подобен на плашило, се изправи.

— Филип и Сот, вие сте обвинени, че сте откраднали кралско имущество и сте избягали! — и той церемониално се изкашля. — Върнете я веднага и няма да ви се търси сметка за това, което сте направили. В противен случай ще бъдете арестувани и хвърлени в затвора — той млъкна с надежда. — Нали не искате да стане това?

— Вие ни лъжете! — заяви Филип.

— Искате да ни съсипете! — заяви Сот.

— Искате да ни вземете бутилката!

— Искате да заграбите съкровищата й за себе си!

— Искате да ни измамите!

— Играете мръсни игри!

Бяха се изправили, хванали бутилката помежду си и отстъпваха към ствола на дървото. Бен остана изумен. Никога не бе виждал гномите да се държат така; та те бяха готови направо да се бият!

— Какво става тук? — прошепна той настръхнал.

— Това е работа на демона, Ваше Величество! — отвърна му Куестър шепнешком. — Той отравя всичко, до което се докосне!

Бен започваше да съжалява, че изобщо се бе опитал да убеди гномите сами да му върнат бутилката. По-умно щеше да бъде просто да изпрати Буниън да я открадне.

Уилоу внезапно се появи от другата му страна.

— Филип! — извика тя. — Сот! Моля ви, не постъпвайте така с краля! Спомняте ли си как той ви помогна, когато никой друг не беше готов да ви помогне? Спомняте ли си какво е направил за вас? — тя сниши глас. — Той винаги ви е помагал, когато имате нужда; вие дължите много на него. Върнете му бутилката. Тя му е нужна, за да намери Абърнати и да го върне. Не му пречете така. Вслушайте се в себе си. Върнете му бутилката.

Бен за миг си помисли, че ще го направят. Те изглежда се трогнаха от Уилоу; погледнаха с чувство на срам и вина. Пристъпиха крачка-две напред като жалки отрепки, мърморейки нещо непонятно. В този момент Чернъто скочи от бутилката първо на рамото на Филип, а после на Сот и им просъска нещо злобно, след което се върна отново, като се въртеше като полудял. Филип и Сот спряха на място и започнаха пак да отстъпват назад.

Бен нямаше какво повече да чака. Време беше да повика Буниън. Той вдигна ръка и потърка брадичка, сякаш обмисляше нещо.

Буниън изникна изневиделица като тъмно петно сред сивкавата дъждовна завеса. Филип и Сот не успяха да го забележат. Той връхлетя върху им, преди даже да успеят да разберат какво става. Когато разбраха, бяха вече загубили бутилката. Буниън хвана бутилката в ръце, но в следващия миг някаква невидима сила го отхвърли назад. Колкото и да беше невероятно, Чернъто бе взел нещата в свои ръце. Демонът просъска, измърка като котарак и насочи силна струя зелени пламъци към коболда. Буниън бе запратен във въздуха, така че напълно се скри от погледа.

Бен се завтече напред, но не успя да бъде достатъчно бърз. Чупка гномите изписаха и Чернъто веднага откликна. Той се извърна към Бен, размахал пръсти. Дъждовните капки се превърнаха в ножове и просвистяха смъртоносно към Негово Величество краля. Бен нямаше как да ги избегне.

За щастие, не му се наложи. Веднъж и Куестър Тюс успя да стъкне магията от пръв път и отклони ножовете точно в последния момент. Бен примигна с очи, инстинктивно се сви и когато разбра, че в края на краищата не е промушен, викна на Куестър и Уилоу да бягат. Чернъто отново нападна, този път със зашеметителен взрив от скални отломъци и камъни. Стената обаче, която Куестър беше изградил, успя

да ги предпази и тримата приятели бързо заотстъпваха, сведени пред ударите, насочени към тях.

В този момент на мястото на камъните връхлетя градушка и суграшица, в която се бе превърнал дъждът.

Куестър гръмко викна, издигна ръце и ослепителна светлина обгърна всичко. Ала защитната им обвивка бе започнала да пропуска и градушката да си пробива път. Тя ги връхлетя с жестоки, болезнени удари и Бен заотстъпва назад, като се опитваше, колкото може, да пази Уилоу, докато се изтегляха към билото на хълма.

— Спускайте се надолу, Ваше Величество! — изкрещя му Куестър като бесен.

Придържайки Уилоу, той преодоля върха и се запуска по обратната страна на склона. Защитната обвивка на Куестър напълно се бе разпаднала. Наоколо им валеше град и суграшица и те бяха изложени напълно на ударите. Бен падна на земята и се претърколи, като повлече и Уилоу след себе си и жестоко се удари в земята.

И в този момент, като по чудо, градът и суграшицата изчезнаха. Отново започна тихо да вали дъжд, денят беше сив, глух и спотаен. Бен отвори очи, срещна погледа на Уилоу, която вдигна очи към него и зърна също Куестър, който с усилие се мъчеше да се изправи и отупа.

От гномите и демона нямаше и следа.

Бен целият трепереше. Беше уплашен, ядосан и проклинаше живота си. Чернътото за малко не беше ги убил. Той импулсивно протегна ръка и притисна Уилоу до себе си.

Намериха Буниън, паднал сред шубраците на няколкостотин метра от тях, изподраскан и разбит, но в съзнание. При ударите, които бе получил, трябваше да е направо мъртъв, но коболдите бяха много издръжливи същества. Уилоу се зае с него, използвайки лечителските способности на някогашните вълшебни същества. Докосваше го нежно и лекуваше най-тежките рани. След по-малко от час, Буниън се изправи на крака, вдървен и подпухнал, но злобно ухилен. Коболдът просъска няколко недвусмислени думи към Куестър. Искаше да опитат втора атака над демона.

Но Чернътото бе изчезнал заедно с Филип и Сот и нямаше никаква следа от това, къде бяха отишли. Бен и приятелите му го дириха известно време, претърсвайки цялата околност, но не откриха

ни следа. Явно демонът беше използвал магията си, за да прикрие следите.

— А може и да са отлетели оттук, Ваше Величество — мрачно изтъкна Куестър. — Чернъто има такава способност.

— Не съществуват ли граници на възможностите за тази твар? — попита Бен.

— Единствените ограничения му се налагат от характера на притежателя на бутилката. Колкото е по-лош притежателят, толкова по-силен е демонът — въздъхна Куестър. — Филип и Сот не са всъщност лоши същества. Силата, която Чернъто може да извлече от тях, бързо ще се изчерпи.

— Жал ми е за тях, Бен — тихо каза Уилоу. — За Филип и Сот.

Той я погледна изненадан, после уморено кимна.

— И на мен също. Те сигурно не разбират какво им се е случило — той се обърна. — Парснип, доведи конете!

Коболдът бързо тръгна. Бен погледна за миг към небето замислен. Нямаха много време, за да направят каквото и да било преди да падне нощта.

— Ами сега, какво ще правим, Ваше Величество? — попита го Куестър. Другите се струпаха наоколо.

Бен сви устни.

— Ще ти кажа, какво ще правим, Куестър. Ще почакаме до утре сутринта. После ще тръгнем да търсим Филип и Сот. Ще ги преследваме, докато ги открием, и тогава ще им вземем бутилката и ще затворим Чернъто отново в нея завинаги!

Той зърна ухиления Буниън.

— Следващия път ще бъдем подготвени да се изправим срещу малкото чудовище.

МАЙКЪЛ АРД РИ

Абърнати прекара първия си ден в света на Бен, затворен в стаята на Елизабет, като все повече осъзнаваше в каква беда се е забъркал. Елизабет мислеше да се направи на болна, за да не ходи на училище и да остане при него, но се отказа, когато се сети, че това ще накара домакинята да я обгради с грижи и при това можеше да открие Абърнати. Освен това тя още не бе намислила подходящ план как да изведе Абърнати от Гроум Уайт и имаше нужда от време.

И така, тя отиде на училище, а Абърнати остана в стаята ѝ и се зачете из старите вестници и списания. Той я бе помолил за тези четива и тя му ги донесе от кабинета на баща си, преди да излезе. Абърнати беше дворецов писар и историк на Отвъдната земя и знаеше някои неща за историята на останалите светове. Беше решил да изучи историята на света на Бен от времето, когато Мийкс се бе прехвърлил тук и започнал да мами хора, готови да плащат за трона на Отвъдната земя. Това бе доста опасна работа. Повечето от нещата, които Абърнати си спомняше, се отнасяха до машини, науки и някои войни. Тъй като носеше медальона, имаше способността да говори и да пише на езика на всеки от световите, в които попада, тъй че нямаше да му е трудно да разбере нещо за света на Бен. Но това му беше крайно необходимо, ако трябваше да намери път обратно към собствения си свят. И така, той започна да се запознава със списанията и вестниците, седнал на леглото на Елизабет сред плюшените ѝ животни и кукли, поставил няколко възглавници зад гърба си, за да се обляга на тях. Опитваше се да разбере какво става в този свят. Повечето прочетени неща не му казваха нищо. Имаше невероятно много съобщения за войни и убийства, болшинството от които политически и икономически, лишени от всякакви разумни основания. Някои от съобщенията бяха свързани с научни постижения в една или друга област. След като почете малко, Абърнати се отказа да продължи, като стигна до извода, че е затворен в някакъв свят на крадци и убийци. Някои от списанията се занимаваха с романтични и приключенски

истории, но Абърнати ги прескочи. По-подробно изчете обявите — както се наричаха — и запомни, каквото сметна за полезно.

Обявленията се отнасяха до предлаганите стоки и услуги и му помогнаха да разбере няколко неща. Благодарение на тях той установи, че никой тук не пътуваше на кон или в карети, а с коли и дори с летателни машини, изобретени от науката. Разбра още, че за да се ползва от услугите на тези машини, трябва да плати с пари или кредитна карта, както се наричаше, а той, разбира се, не разполагаше с нищо подобно. И най-сетне, той установи, че дори ако се абстрахираше от това, че е говорещо куче, той се различаваше напълно от всички тук, както по облеклото и обноските си, така и по социалните, икономическите и културните си представи.

Едно от списанията съдържаха карта на Съединените щати, което, както веднага разбра, бе страната на Бен. Той откри щата Вашингтон, където се намираше, и щата Вирджиния, където трябваше да отиде. Топографията на местата, които разделяха двата щата един от друг, беше ясно очертана на картата. Легендата му даде възможност да установи разстоянието, което се налагаше да измине. Елизабет се оказа права — пътят от тук до там бе наистина много, много дълъг. Би могъл да го измине и пеша, но това щеше да му отнеме цяла вечност.

След известно време той остави настрана вестниците и списанията, стана от леглото, отиде до двойните прозорци с решетки, които гледаха на юг и се загледа през тях.

Около замъка се намираха лозя. Имаше няколко празни парцела земя, едно малко, криволичещо поточе и пръснати къщи в далечината, но нищо повече. Къщите заинтригуваха Абърнати. Беше виждал снимки на подобни къщи в списанията, но те нямаха нищо общо с къщите на Отвъдната земя. Гроум Уайт беше съвсем не на мястото си сред тези сгради, сякаш е бил взет и посаден тук, без никой да се съобразява дали тук му е мястото или не. Абърнати реши, че съществуването на този замък се дължи единствено на това, че е самонадеяно възпроизвеждане на въображаемата крепост на Майкъл Ард Ри от детството му — мястото, което бе обитавал през по-голяма част от живота си. Обграждаше го ров, пропусквателни пунктове в края на всеки мост за преминаване отвъд замъка, ниска каменна стена отвън с остри зъбци и портал. Абърнати поклати глава. Майкъл не се беше променил.

Елизабет му бе приготвила сандвичи и пържени картофи за обяд и той ги изяде, след което отново се настани да чете списания и вестници. Не бяха минали и няколко минути, когато чу стъпки, приближаващи към вратата на спалнята, бравата бе натисната и той с ужас видя как вратата се отваря.

Нямаше време да се скрие. Нямаше време за нищо друго, освен за това да се отпусне сред вестниците и списанията и да се престори на мъртъв. Това и направи.

В стаята влезе някаква жена, която носеше принадлежности за почитване. Абърнати видя това през полупритворените си очи. Тя си тананикаше, без все още да разбере, че в стаята има някой. Абърнати се беше свил на кълбо, опитвайки се да се слее с изкуствените животни. Дали това бе домакинята, от която се опасяваше Елизабет, когато реши да отиде на училище, вместо да се престори на болна? Защо Елизабет не беше го предупредила, че и без това тя може да влезе в стаята да чисти? Той се стремеше да не диша. Може пък тя да не го забележи. Може би ще си отиде, ако той...

Тя се извърна и погледна право към него. Вкамени се от изненада и сложи ръце на хълбоците си. — Ей, какво е това? Какво правиш ти тук? Та тук не трябва да се пуска куче! Тази Елизабет!

Тя се усмихна, но не се сдържа и направо се разсмя. Абърнати реши, че това е някаква шега, която не разбира. Нищо друго не му оставаше, освен да се преструва. Лежеше и мърдаше късата си опашка, старайки се да изглежда като най-обикновено куче.

— Е, добре, добре. Толкова си сладичък! И как са те облекли — като кукличка! — чистачката приближи, протегна ръце и го прегърна така, че за малко не го задуши.

Тя беше доста якичка и Абърнати направо остана без дъх от тази нейна прегръдка. — А сега, какво да те правя? — продължаваше да си говори тя, като отстъпи назад и го огледа така, сякаш искаше да оцени качествата му. — Мога да се обзаложа, че никой не знае, че си тук, нали така?

Абърнати продължи да размахва опашка, опитвайки се да изглежда мил и приятен.

— Цялата стая си разбъркал — виж тези списания и вестници! — жената започна да се суеи наоколо и да подрежда и оправя стаята.

— И този сандвич ли си изял? Но откъде си го намерил? Ах, тази Елизабет! — и тя отново се разсмя.

Абърнати лежеше и чакаше търпеливо, докато чистачката шеташе наоколо, а после вдигна поглед, очаквайки всичко, когато тя отново приближи и го потупа по главата. — Това не ми влиза в работата — промърмори тя и го потупа още веднъж. — Виж какво ще ти кажа — каза тя конспиративно. — Стой си тук и не мърдай никъде. Ще изчистя стаята, защото това ми е задължението и ще се махна. Не е моя работа да се занимавам с теб. Ще те оставя на Елизабет. Съгласен ли си?

Абърнати отново въртна опашка; как му се искаше тя да беше по-дълга. Чистачката пъкна един шнур в стената и започна да движи някакъв много шумен уред по пода и килимите, след което забърса мебелите с кърпа, пооправи още някои неща и с това свърши.

После отново приближи до него.

— И бъди добричък — предупреди го тя, като го милваше зад ушите. — Никой не бива да узнае, че си тук. Аз няма да кажа, но и ти не трябва да се издаваш, съгласен ли си? А сега, дай една целувка. Ето тук — и тя се наведе и си подаде бузата. — Хайде де, само една целувчица.

Абърнати чинно я близна по бузата.

— Какво добричко кученце! — и тя го потупа по главата и потърка муцуната му, след което подвижна: — Сбогом, приятел!

Вратата тихо се затвори и шумът от стъпките ѝ заглъхна.

На Абърнати му се искаше да има нещо да си обърше устата.

Елизабет се върна в ранния следобед, бликаща от жизнерадост.

— Здравсти, Абърнати! — поздрави тя, като връхлетя през вратата и плътно я затвори подире си. — Как мина денят?

— Можеше да мине и по-добре, ако ме беше предупредила, че чистачката ще идва да чисти! — отвърна той наежено.

— О, да, наистина! Та днес сме понеделник! — извика Елизабет и шумно изсипа учебниците на бюрото си. — Извинявай. Тя видя ли те?

— Да, видя ме. Но ме взе за някое домашно куче и заяви, че не ѝ влизам в работата. Май няма да каже на никого.

Елизабет кимна тежко.

— Госпожа Алън ми е приятелка. Щом е дала дума, я спазва. Не е като някои — и тя сурово се намръщи. — И Нита Коулс ми беше приятелка, но вече не е. И знаеш ли защо? Защото разказа на всички, че Томи Самюълсън ми харесва. Не знам защо го е направила. Та той дори не ми е приятел. Само й бях казала, че ми харесва. Той е много мил. А тя казала на Дона Хелмс, Дона пък разказва всичко на всички и сега цялото училище говори за мене и за Тони Самюълсън и мене така ме е срам, че чак ми се плаче! Обзалагам се, че знае дори и учителят, господин Мак! Казах на другата ми приятелка Ева Ричардс, че ако Нита не си вземе думите назад, аз няма да...

— Елизабет! — прекъсна я Абърнати, като почти изръмжа. — Елизабет — повтори той отново името й, този път по-меко. Тя го погледна. — Измисли ли как да ме измъкнеш оттук?

— Разбира се — заяви тя категорично, сякаш по този въпрос не би могло да има никакво съмнение. Тя се отпусна на леглото до него. — Има един чудесен начин, Абърнати.

— И какъв е той? Тя се усмихна.

— Ами ще те изпратя заедно с прането! — Абърнати така я изглежда, че усмивката веднага изчезна от лицето й. — Виж, съвсем е просто. Една камионетка взема всеки вторник прането за пералнята. Това значи утре. Това са няколко големи, покрити с платно кошове, пълни с чаршафи и дрехи. Можеш да се скриеш в някой от тях. Пазачите никога не проверяват дрехите за пране. Ще пътуваш в задната част на камионетката и, когато спре да разтовари, ще скочиш и ще избягаш. За нула време ще си на мили оттук — и тя отново се усмихна. — Какво ще кажеш?

Абърнати се замисли.

— Струва ми се, че планът е добър. Но когато ме товарят в камионетката, може и да забележат, че прането е малко тежичко.

Елизабет категорично поклати глава.

— В никакъв случай. Кърпите и дрехите винаги ги откарват влажни. Та те тежат с тонове. Чувала съм господин Абът да го твърди. Той е шофьорът. Нищо няма да му мине през ума, когато те натоварва. Ще реши, че може би са мокри кърпи.

— Разбирам — Абърнати все още не беше съвсем уверен в това.

— Повярвай ми, ще успееш — уверяваше го Елизабет. — Трябва само да се промъкнеш сред прането рано сутринта. И аз ще дойда с

тебе. Ако отидем много рано, никой няма да ни забележи. Мога да си навия будилника — добави тя убедително.

Абърнати погледна към този уред за отчитане на времето с известно колебание, после отново впери очи в момичето и въздъхна.

— Можеш ли да ми дадеш една хубава карта на страната, Елизабет, за да намеря пътя до Вирджиния?

Елизабет веднага поклати отрицателно глава.

— И за това имам план, Абърнати. Ти не можеш да изминеш целия път до Вирджиния пеша. Това е много далече. Оттук дотам има планини, които ще трябва да прекосиш, а вече е зима; можеш да замръзнеш! Тя се протегна и сложи ръка на главата му.

— Имам спестени малко пари. Искам да ти ги дам. Ще трябва да направя нещо, че татко да не разбере, но ще се справя. Ще ти дам тези пари и виж какво трябва да направиш. Ще се увиеш целия в бинт, тъй че никой да не може да види как изглеждаш. Всички ще си помислят, че си обгорял или си пострадал. Така ще идеш до летището и ще си купиш второкласен билет до Вирджиния. Те са много евтини и аз мога да те науча как да направиш така. Със самолет ще стигнеш за няколко часа. Пак ще трябва да вървиш известно разстояние, когато стигнеш дотам, но не чак толкова дълго, колкото е оттука — само стотина мили. А там е все още топло — няма да премръзнеш.

Абърнати не знаеше какво да каже. Известно време той само втренчено я гледаше.

— Елизабет, не мога да ти взема парите...

— Шшшт, шшшт! — изшътка му тя. — Не говори така. Разбира се, че ще ги вземеш. Длъжен си. Аз няма да мога да спя, като си те представя да се скиташ из страната пеша. Нужно ми е да съм сигурна, че ще се справиш. Трябваше да ми позволиш да дойда с теб. Но щом не искаш, поне ще вземеш парите — тя замълча. — Можеш да ми ги върнеш, щом предпочиташ — след време.

Абърнати остана трогнат.

— Благодаря ти, Елизабет — тихо каза той. Елизабет се наведе и го прегърна. Нейната прегръдка беше много по-приятна от онази на госпожа Алън.

Абърнати остана в стаята на Елизабет, докато тя отиде да вечеря и търпеливо зачака да му донесе нещо за ядене и на него. Той лениво прекара времето си, преглеждайки нещо, което се наричаше

Телевизионен справочник и от което той не можа нищо да разбере. Очакваше, че Елизабет ще се върне бързо, както предишната вечер, но минутите се нижеха, а тя така и не се появяваше. Той се вслушваше към вратата и дори рискува да надникне в коридора. Елизабет не се виждаше никъде.

Когато най-сетне се появи, беше преbledняла като призрак и изглеждаше явно разстроена.

— Абърнати! — възкликна тя шепнешком и бързо затръшна вратата зад гърба си. — Трябва веднага да изчезваш отук! Майкъл е научил за тебе!

Абърнати се вцепени.

— Но как е успял да разбере?

Елизабет отчаяно разтърсваше глава и сълзи започнаха да се търкалят по бузите ѝ.

— Аз съм виновна за всичко, Абърнати! — хлипаше тя. — Бях принудена да му кажа!

— Стига, стига — започна да я утешава той, като коленичи и сложи лапи на раменете ѝ, за да я успокои. Повече от всичко на света му се искаше да побегне от тази стая с всички сили, но преди това трябваше да разбере каква заплаха го грози.

— Каж ми какво стана — помоли я той, опитвайки се да овладее гласа си.

Елизабет преглътна сълзите и хлиповете си и го погледна в очите.

— Пазачите казаха на Майкъл за теб, както и очаквах. Веднага след вечерята дойдоха за редовния си доклад и му споменаха и за теб. Спомниха си за случката като ме видяха и единият попита дали още държа онова куче. Спомена за странните дрехи, в които те видяха облечен и за това, че лапите ти са малко особени. Описа подробно как изглеждаш. Майкъл ме изгледа странно и започна да ме разпитва. Попита ме къде съм те намерила и аз... Виж, Абърнати, просто не можах да го излъжа. Просто не можах! Той има навика да те гледа някак подмолно, сякаш вижда всичко...

И тя отново се разхлипа и Абърнати пак я прегърна и я държа в прегръдките си, докато се успокои.

— Продължавай — подкани я той.

— Ами казах му, че съм те намерила близо до залата с произведения на изкуството. Не му казах, че си бил вътре, но все едно. Той веднага отиде там, като ми заповяда да остана на мястото си и да го чакам, а когато се върна, беше направо бесен! Искаше да узнае къде е бутилката му. Аз му казах, че не зная. Тогава той поиска да разбере какво е станало с теб! И аз му казах, че и това не зная. Разплаках се и му казах, че просто съм искала да си поиграя на маскарад с някого и като съм те видяла в тези странни дрехи, просто съм ти сложила каишка и съм те завела на разходка и... Тогава той ме попита дали нещо си ми казал! Та той знаеше, че ти можеш да говориш, Абърнати!

Абърнати се чувстваше така, сякаш таванът ще се срути над главата му.

— Побързай, Елизабет! — подкани я той. — Каж ми всичко останало, но колкото се може по-бързо.

Момиченцето си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Е, вече ти казах, че не можах напълно да го излъжа и заявих: „Ами, да, наистина това куче говореше!“ — сякаш съм удивена, че той също знае. Казах му, че затова и съм те пуснала, защото съм се уплашила, и ти си побягнал. И че повече не съм те виждала. Обясних, че не съм казала на никого, защото съм се бояла, че няма да ми повярват и съм чакала да се върне баща ми в сряда, за да му разкажа за всичко — и тя го хвана с двете си ръце. — Стори ми се, че ми повярва. Само ми каза да се прибера в стаята си и да го почакам тук. Разпореди на пазачите да започват претърсване. Но им крещеше като обезумял, Абърнати! Трябва да се махаш час по-скоро от тук!

Абърнати кимна угрижено.

— Но как да стане това, Елизабет? Момиченцето още по-силно стисна ръцете му.

— Ами точно така, както вече ти казах — само че ще трябва да се скриеш в прането още сега!

— Но нали току що каза, че ме търсят навсякъде, Елизабет?

— Не, Абърнати, не — изслушай ме! — и тя сведе близо до него кръгличкото си лице, свила решително вежди. Луничките по носа ѝ сякаш танцуваха. — Те претърсиха вече стаята с прането. Тъкмо оттам започнаха. Аз им казах, че там си избягал, след като те пуснах. Там вече няма никого. Търсят те навсякъде другаде. Пералното помещение е надолу по коридора, след ъгъла вдясно, на партера — не е далеч. Ако

излезеш през прозореца... чуй ме... ако излезеш през прозореца и се спуснеш по лозата, можеш да се промъкнеш до отсрещния ъгъл и през прозорчето!

— Елизабет, но аз не мога да стигна дотам...

— Капакът е вдигнат, Абърнати! Аз го вдигнах в неделя, докато си играех на криеница с госпожица Алън! Можеш да скочиш от прозореца право в коша и там да чакаш! Ако не успееш, остани и чакай в храстите; веднага щом успея, ще дойда и ще ти отворя. Наистина много съжалявам за случилото се, Абърнати! Всичко стана по моя вина. Но сега трябва да бягаш! Побързай! Ако те открият тук, веднага ще разберат, че съм излъгала и съм ти помогнала...

От коридора до тях долетяха шум на стъпки и гласове, които бързо приближаваха.

— Абърнати! — промълви Елизабет уплашено.

Абърнати вече се бе спуснал към прозорците. Той освободи резето и отвори двете крила на дървените решетки, за да надникне надолу. В тъмнината успя да различи дебелилото стъбло на увивна лоза. То изглеждаше яко, сигурно щеше да го издържи.

Обърна се към Елизабет.

— Сбогом. Елизабет — промълви той. — Благодаря ти за помощта.

— Това е петият прозорец след ъгъла! — прошепна му в отговор тя и в същия миг ужасена сложи ръка на устата си. — Абърнати, та аз не ти дадох парите за самолета!

— Остави това — каза Абърнати и предпазливо се опита да се прехвърли през прозореца, изпробвайки лозницата. Пръстите на лапите му не бяха много чевръсти. Голям късмет щеше да е, ако успееше да не си счупи врата.

— Не, трябва да вземеш тези пари на всяка цена! — настояваше Елизабет, направо обезумяла. — Сигурна съм, че трябва! Ела утре по обяд в училище — основно училище „Франклин“, дотогава ще ги имам.

На вратата се почука.

— Елизабет? Отвори!

Абърнати разпозна този глас на момента.

— Сбогом, Елизабет! — промълви отново той. Крилата на дървените решетки мълчаливо се затвориха над него и той остана

увиснал сам в мрака.

На Абърнати му се стори, че се спуска невероятно дълго. Изпитваше ужас от това, че може да го заловят тук горе, но още по-голям ужас от това да не падне. Въпреки страха си обаче, той се спускаше бавно като змия, като внимаваше за всяка клонка, за която се хващаше и на която стъпваше, опитвайки се да се държи колкото се може по-близо до каменния зид. Градината долу бе осветена от електрически лампи, за каквито бе чел, и вече не можеше да разчита на укритието на мрака. Чувстваше се като муха, която чака удара, който щеше да сложи край на безсмисления ѝ живот.

Но удар не последва и най-сетне той усети твърда почва под краката си с чувство на облекчение. Мигновено приклепна и огледа целия двор, за да види дали нещо не се движи наоколо. Не забеляза нищо. Бързо се запрокрадва покрай стената, като се криеше под тъмната ѝ сянка, по-далеч от светлината на лампите. Някъде зад него се отвори врата и долетяха гласове. Той се запромъкна по-бързо и стигна ъгъла, зад който беше обещаният прозорец на пералното помещение. Тук беше по-тъмно, стената свърваше към дълбока, сенчеста ниша. Той тихо се прокрадна, като броеше прозорците. Елизабет му бе казала да търси петия прозорец. Един, два...

Светлинен лъч прониза мрака зад него и се плъзна по целия двор до външната стена, рова и обратно. Абърнати реши, че това е фенерче. Чел бе и за тях. А фенерчето беше знак, че някой претърсва лично околността. Той започна да тича, като броеше: три, четири... пет!

Рязко спря, защото едва не бе подминал петия прозорец, който беше скрит сред гъсти храсталаци. Погледна го. Беше по-малък от предишните четири — както и от следващите прозорци. Дали това беше истинският прозорец, или може би този не трябва да се брой? Вътре се виждаше светлина, но в следващия прозорец също. Започна да го обзема паника. Той се приведе по-близо и се вслуша. Не му ли се счуха някакви гласове отвътре? Той трескаво се обърна назад. Светлината на фенерчето приближаваше, гласовете в тила му също.

Загледа се в прозореца отчаяно. Нищо друго не му оставаше, освен да рискува. Ако продължи да стои тук, със сигурност щяха да го открият. Протегна ръка към прозореца и предпазливо го побутна навътре. Щом само го докосна, и прозорецът се отвори. Той зърна един

кош с чаршафи. Отдъхна си. Коленичи бързо и пропълзя откъм вътрешната му страна.

Няколко чифта ръце се протегнаха да му помогнат.

— Открихме го, докато се опитваше да се промъкне в пералното помещение през прозореца — каза един от пазачите, които бяха заловили Абърнати. Те здраво го държаха за ръце. — Голям късмет, че се върнахме, иначе щяхме да го изпуснем. Преди това претърсихме цялото помещение, но не го намерихме. Но ето че Джеф каза, че според него единият от прозорците е оставен незатворен и трябва да идем да проверим. И тогава го открихме, докато се промъкваше вътре.

Намираха се в някакъв кабинет, пълен с книги и папки, с бюро и етажерки — Абърнати, онези, които го бяха заловили и Майкъл Ард Ри.

Пазачът млъкна и хвърли поглед, изпълнен с неувереност, към Абърнати.

— Що за създание е това, господин Ард Ри?

Майкъл Ард Ри остави въпроса му без отговор. Цялото му внимание бе насочено към Абърнати. Той бе висок, кокалест човек, с рошава черна коса и тясно, изпито лице, което имаше такова изражение, сякаш току-що е хапнал нещо вкиснато. Изглеждаше състарен за годините си, челото му бе набраздено, кожата с нездрав вид. Очите му бяха тъмни и враждебни и в тях се четеше израз на неодобрение към всичко, което зърнеха. Стоеше изправен, като че ли е глътнал бастун, с вид на върховно превъзходство.

— Абърнати — прошепна той, едва ли не беззвучно, сякаш това бе отговорът на въпроса на пазача.

Той внимателно разглежда своя пленник още известно време, след което нареди на пазачите, без дори да ги погледне:

— Изчакайте навън.

Пазачите напуснаха кабинета и тихо затвориха вратата подире си. Майкъл Ард Ри остави Абърнати прав, а той се настани зад едно огромно, полирано бюро, отрупано с книжа.

— Абърнати — повтори той името му, сякаш още не можеше да повярва, че е наистина той. — Как си попаднал тук?

Абърнати бе престанал да трепери. Когато пазачите го заловиха, той така се уплаши, че едва успя да се задържи прав на краката си. Сега обаче бе успял да приеме ситуацията си с примирението на

обречения и фактът, че бе успял да я приеме, му вдъхна известни сили да я понесе. Опита се да овладее гласа си да не трепери.

— Куестър Тюс ме изпрати тук погрешка. Опитваше се да направи една магия.

— О, така ли? — прояви интерес Майкъл Ард Ри. — И какво е искал да стори този стар глупак този път?

Абърнати го гледаше без да реагира.

— Опитваше се да ме превърне отново в човек. Майкъл Ард Ри го изгледа, сякаш едва ли не се възхищава от думите му и после се разсмя.

— Та не си ли спомняш как те превърна в куче, Абърнати? Каква нескопосна работа, а? Учудвам се, че си му разрешил изобщо да припари до тебе — и той поклати глава, сякаш случаят му се струваше безнадежден. — Куестър Тюс никога нищо не е успявал да направи, както трябва, не е ли така?

Това той заяви като безспорен факт, а не като някакъв въпрос. Абърнати нищо не казваше. Мислеше си за медальона на краля, който все още бе в него, скрит под мантията му. Каквото и друго да се случи, за нищо на света не биваше да допусне Майкъл Ард Ри да открие, че носи този медальон.

Майкъл сякаш прочете мислите му.

— Е, значи така — замислено процеди той — твоят некадърен доброжелател те е докарал при мен. Каква ирония на съдбата. Но знаеш ли какво, Абърнати? Нещо подозрително има тук. Никой — нито човек, нито куче — не може да прекоси мъглите на вълшебния свят без медальона. Не е ли така, Абърнати?

Той зачака да получи отговор. Абърнати поклати глава, като обмисляше думите си предпазливо.

— Магията...

— Магията ли? — веднага го прекъсна Майкъл. — Магията на Куестър Тюс ли имаш предвид? Искаш да ми внушиш, че магията е причината ти да преминеш от Отвъдната земя в този свят, така ли? Колко... невероятно звучи това — той се замисли, след което противно се ухили. — Не ти вярвам. Можеш ли да ми докажеш думите си? Хайде, задоволи любопитството ми. Открий мантията си.

Абърнати се смрази.

— Вече ти казах...

— Мантията. Открий мантията си.

Абърнати се предаде. Той бавно разкопча предната част на мантията си. Когато се показа сребърният медальон, Майкъл цял се приведе напред.

— Значи, така — направо просъска той. — Медальонът е наистина в теб.

Той се изправи и излезе иззад бюрото, като се спря точно пред Абърнати. Усмивката не слизаше от устните му — една зловещо хладна усмивка.

— А къде ми е бутилката? — попита той с тих глас. Абърнати успя да се овладее и преодоля инстинктивното си желание да отстъпи крачка назад.

— За каква бутилка говориш, Майкъл?

— Бутилката в шкафа, Абърнати — къде е тя? Знаеш къде е и трябва веднага да ми кажеш. Дори и за миг не бих могъл да повярвам, че си се появил в замъка ми по чиста случайност. Не ти вярвам, че това е просто резултат на сбъркана магия. Чак за такъв глупак ли ме мислиш? Медальонът ти е помогнал да дойдеш от Отвъдната земя тук. Дошъл си в Гроум Уайт, за да откраднеш бутилката и така и си направил. Остава само да разбере, къде си я скрил — той млъкна замислено. — Може би е в стаята на Елизабет. Така ли е, Абърнати? Сигурно Елизабет е твоя съучастница във всичко това?

Абърнати се опита да овладее гласа си, за да не се долови в него и следа от безпокойство за Елизабет.

— За онова малко момиченце ли говориш? Тя ме откри случайно и се наложи известно време да се преструвам пред нея. Щом искаш, можеш да й претърсиш стаята — той се опита да звучи така, все едно му е безразлично.

Майкъл го наблюдаваше зорко като ястреб. Надвеси се над него.

— Знаеш ли какво ще отправя от тебе? Абърнати леко настръхна.

— Сигурно ще ми кажеш.

— Ще те поставя в клетка, Абърнати. Ще те поставя в клетка като уловено животно. Ще ти давам кучешка храна и вода и сламеник за спане. И ще те държа там, Абърнати — усмивката вече бе напълно изчезнала. — Ще те държа там, докато не ми кажеш, къде е бутилката. И... — той замълча. — И докато не свалиш медальона и ми го дадеш.

Той се наведе още по-близо и Абърнати усети дъха му право в ноздрите си.

— Знам закона на този медальон. Аз не мога да ти го отнема насила. Ти ще трябва да ми го дадеш. Трябва да се даде доброволно, в противен случай магията не действа. Трябва да ми го дадеш, Абърнати, иначе ще те оставя в клетката, докато се скапеш — той помълча малко. — А това може да се окаже бавно и мъчително.

Абърнати не проронваше нито дума. Стоеше без да помръдва, като парализиран.

— Стража! — извика Майкъл Ард Ри. Мъжете отвън се появиха веднага. — Заведете го в мазето и го сложете в клетка. Ще му давате вода и кучешка храна два пъти на ден и нищо друго. Никой да не бъде допускан да се приближи до него.

И Абърнати беше грубо повлечен през вратата. Той чу Майкъл, който напевно му подвижна зад гърба, с изкусителен глас:

— Въобще не биваше да стъпваш тук, Абърнати! Абърнати беше склонен да се съгласи с него.

МАЛКА ГРЕШКА В ПРЕДВИЖДАНИЯТА

Филип и Сот избягаха заедно с бутилката, като се опитваха колкото се може повече да се отдалечат от краля. Бяха успели да избягат, защото Чернъто ги пренесе от мястото на битката няколко мили на север, като ги обгърна в облак от мъгла и ярки светлини с цялата бързина, която позволяваше истинската магия. Те нямаха и представа какво е станало с краля и неговите спътници, а и никак не им се искаше да узнават. Щеше им се ако може, дори да не мислят за него.

Но въпреки всичко, не можеха да не мислят. През цялото време, докато бягаха на север, тези мисли не ги напускаха, макар че не говореха за това, дори не си го признаваха с поглед или жест. Но не можеха да ги прогонят от съзнанието си. Бяха извършили най-непростимото предателство, което е възможно — бяха предали обичния си крал. И дори нещо още по-лошо, бяха го всъщност нападнали! Не лично, разбира се, тъй като Чернъто бе предизвикал нападението, но всичко лежеше на тяхната съвест, а това бе все едно, че сами са нанесли ударите. Дори не разбираха как са могли да допуснат това да се случи. По-рано не биха си и помислили да оспорват волята на Негово Величество. Направо бе немислимо нещо подобно!

Както и да е, вече бе станало и не можеше да се поправи. Бягаха, защото не знаеха какво друго да правят. Знаеха, че Негово Величество ще тръгне по дирите им.

Сигурно е много разгневен от постъпката им и ще ги преследва, за да им наложи заслужено наказание. Знаеха, че единствената им надежда е да бягат и да се укриват. Но къде ли можеха да избягат и да се скрият?

Още не бяха намерили отговора на този въпрос, когато падна нощта и те се почувстваха толкова изтощени, че им беше невъзможно да продължат да бягат повече и се принудиха да спрат. Промъкнаха се в хралупа на язовец и легнаха в мрака, заслушани в ударите на сърцата

и нашепванията на съвестта си. Бутилката стоеше отворена пред тях. Чернъто стърчеше на устието ѝ и се забавляваше с чифт зашеметени нощни пеперуди, които беше заловил и успял да уплете в дълги тънки паяжини. Луната и звездите бяха забулени зад надвиснали тежки облаци и всички звуци на нощта бяха някак странно приглушени и далечни.

Филип и Сот се хванаха за ръце с надеждата, че страхът поне за малко ще ги напусне. Той обаче не отстъпваше.

— Как ми се иска да сме си у дома! — непрекъснато простенваше Сот, а Филип само безмълвно кимаше всеки път в отговор.

Те се сгушиха близо един до друг и дори и не помислиха за храна, тъй като бяха прекалено уплашени, както и за сън, макар да бяха много уморени. Нищо друго не им оставаше, освен да седят сгушени там и да мислят за нещастията, което ги бе сполетяло. Гледаха как Чернъто подскача по ръба на бутилката и размахва пеперудите като дребни хвърчила, направлявайки ги ту на една, ту на друга страна според приумиците си. Те го гледаха, но сега се чувстваха по-различно от предишната вечер. Вече не намираха, че демонът и бутилката са безценно съкровище.

— Струва ми се, че сторихме нещо ужасно — изрече най-сетне Филип с предпазлив и уплашен шепот.

Сот отправи поглед към него.

— И на мен така ми се струва.

— Мисля, че направихме ужасна грешка — продължи Филип.

— И аз така мисля — повтори Сот.

— Смятам, че не трябваше изобщо да вземаме тази бутилка — заключи Филип.

Този път Сот само кимна с глава.

Те и двамата отправиха погледи към Чернъто, който бе престанал да си играе с пеперудите и настойчиво ги гледаше.

— Може и да не е прекалено късно да върнем бутилката на Негово Величество — предпазливо предположи Филип.

— Може и да не е — съгласи се Сот.

Очите на Чернъто просветнаха огнено червени в мрака, той примигна и впери поглед в тях.

— Негово Величество може би ще ни прости, като му върнем бутилката — каза Филип.

— Негово Величество може да прояви снизхождение към нас — каза Сот.

— Ще му обясним, че не сме разбирали какво правим — каза Филип.

— Ще му кажем, че искрено съжаляваме — каза Сот. Те помърмориха още малко, като потъркваха носове и очи. Чернъто посочи към пеперудите и ги превърна в множество сини огънчета, които просветнаха и изчезнаха.

— Не ми се иска Негово Величество да изпитва омраза към нас — тихо каза Филип.

— И на мен не ми се иска — каза Сот.

— Той ни е приятел — каза Филип.

— Приятел ни е — отекна Сот.

Чернъто внезапно се завъртя на устието на бутилката, като запрати цветни светлинки в мрака наоколо, които избухнаха в бляскави рояци искри. Появиха се странни видения, които избледняха, после отново се появиха. Чупка гномите ги наблюдаваха, захласнати отново. Демонът се смееше и танцуваше и навсякъде наоколо им започнаха да падат скъпоценни камъни, в които се превръщаха пеперудите посред полета си.

— Но тази бутилка е толкова очарователна — възкликна Филип в изумление.

— Магията е прелестна — въздъхна Сот.

— Можем да задържим бутилката само още малко — осмели се да предложи Филип.

— Само ден-два — съгласи се Сот.

— Какво толкова лошо има в това?

— Каква вреда?

— Но може би...

— Вероятно...

Те и двамата искаха да кажат нещо, но се спряха наред думите си и внезапно се спогледаха, като забелязаха огнените блясъци в погледа на демона, които се отразяваха в собствените им очи. Те стиснаха още по-силно ръцете си и запримигаха зашеметени и неразбиращи.

— Страх ме е — промълви Сот и в очите му се появиха сълзи.

Филип предпазливо пошепна:

— Тази бутилка вече не ми харесва. Не ми е приятно това усещане, което ми създава!

Сот безмълвно кимна. Чернътото ги наблюдаваше, докато светлините, цветовете и виденията бяха изчезнали отново в тъмнина. Демонът приклепна върху устието на бутилката и очите му напомняха тесни процеди.

— Хайде да го върнем обратно в бутилката — тихо предложи Филип.

— Хайде — съгласи се Сот.

Демонът се сви на кълбо и внезапно просъска.

— Прибирай се! — смело му заповяда Филип, като размахваше ръка да го пропъди.

— Да, махай се! — повтори Сот. Демонът силно просъска.

— Къде ще заповядате да ида, господари? — разхленчи се той.

— Обратно в бутилката! — отвърна му Филип.

— Да, в бутилката! — потвърди и Сот.

Демонът ги наблюдава още един миг, след което странното му, подобно на паяк тяло се прибра обратно в бутилката и изчезна. Филип и Сот протегнаха ръце като един, грабнаха бутилката едва ли не като обезумели и пъхнаха запушалката на мястото ѝ.

Ръцете им трепереха.

След малко оставиха бутилката отново на земята, точно пред тях самите, скрита сред листа и клони в предната част на тясната им хралупа. Известно време я съзерцаваха в мълчание, след което очите им започнаха да се затварят и сънят ги обори.

— Утре ще върнем бутилката на Негово Величество — промълви Филип.

— Ще я върнем на Негово Величество — прозя се Сот. Само след миг бяха заспали и двамата, успокоени, че всичко ще се оправи. Скоро дишането им стана равномерно и дълбоко.

В същия този момент бутилката започна да разпръсква тъмночервени отблясъци.

Сот сънува блестящи скъпоценни камъни. Сънува, че те се сипят навсякъде наоколо му като дъждовни капки, проблясвайки докато се спускаха от облаци, прилични на руно в цветовете на дъгата и

бездънно сини небеса. Той седеше на един хълм с благоуханни треви и диви цветя и наблюдаваше как скъпоценните камъни се трупат на купчини навсякъде наоколо му. Кой знае от къде грееше слънце и на него му бе топло и той имаше усещане за безкраен покой.

До него се намираше бутилката — неговата безценна, вълшебна бутилка. Тъкмо тази бутилка и Чернътото, който се криеше в нея, бяха предизвикали падането на скъпоценните камъни.

— Освободи ме, малки ми господарю! — внезапно започна да го умолява Чернътото с тих, уплашен глас. — Моля те, господарю!

Сот се размърда в съня си и кой знае как, но знаеше, че ако направи, както го умоляваше демонът, скъпоценните камъни наоколо му ще се увеличат и ще станат невъобразимо по-прелестни. Знаеше, че ако изпълни молбата му, демонът ще му даде скъпоценни неща такива, каквито не би могъл дори и да си представи.

Всичко това изглеждаше толкова просто и правилно.

Той протегна ръка, все още сякаш като насън и измъкна запушалката...

Когато Филип и Сот отново се събудиха, бе започнало да вали и небето беше оловно-сиво и цялото затрупано от надвиснали облаци. Валеше на тежки, едри капки, които шумно се удряха в земята. Вече бяха започнали да се образуват вадички и ручейчета, които наподобяваха сребристи огледала и тънки сиви струйчици. Още едва се зазоряваше и в мъгливата влага и едва появилата се светлина всичко изглеждаше като смътни привидения и фантоми.

Едни груби, безформени ръце измъкнаха Филип и Сот от дрямката им и грубо ги вдигнаха на крака. Чупка гномите се изправиха разтреперани от студ и примигваха със слабите си очи в пълно изумление. Грамадни, тъмни силуети ги наобиколиха и образуваха наоколо им пръстен от гротескни, размазани сенки. Филип и Сот се гърчеха и извъртаха, опитвайки се да се освободят, но ръцете се бяха здраво вкопчили в тях.

Един от силуетите в пръстена се откри. Поприведе се напред — тялото му се състоеше от едри крайници, превит гръбнак и сплъстена тъмна коса, а лицето му бе лишено от всякакви по-ясни очертания под грубата му животинска кожа.

— Добро утро, гномчета — поздрави ги тролът със своя грубоват, гърлен говор.

Филип и Сот се отдръпнаха назад и троловете, които ги бяха наобиколили отвсякъде, се разсмяха от удоволствие.

— Да говорите ли забравихте? — попита тролът, като се престори на много тъжен от този факт.

— Пуснете ни да си вървим! — замолиха се гномите едновременно.

— Та ние едва сме ви намерили! — каза онзи, направо като наскърбен. — Нима искате да ни лишите от присъствието си толкова бързо? Бързате ли за някъде? — последва многозначителна пауза. — Да не би да се криете от някого?

Филип и Сот едновременно кимнаха утвърдително.

— Може би от онзи, който желае да притежава ей-това? — попита тролът лукаво.

Той протегна едрата си ръка и тази ръка държеше скъпоценната им бутилка, отново отпушена. Чернът се въртеше върху устието ѝ и весело пляскаше със сбръчканите си ръчички, малки като на дете.

— Но тази бутилка е наша! — ядосано извика Филип.

— Върнете ни я! — започна да вие Сот.

— Да ви я върна ли? — запита тролът така, сякаш не вярваше на ушите си. — Нима искате да ви върна нещо толкова възхитително? О, струва ми се, че няма да го направя!

Филип и Сот ритаха и се мятаха насам-натам като животни, хванати в капан, но това накара троловете само да ги стиснат още по-здраво. Онзи, с когото говореха, бе по-висок от останалите и явно беше вождът им. Най-неочаквано той протегна ръка и я стовари върху главите им, за да ги накара да млъкнат. Те се свлякоха на колене под силата на ударите.

— Вие май отново се опитвате да крадете — продължи тролът замислено. — Май сте си присвоили нещо, което не ви принадлежи — гномите едва успяха да поклатят глави, за да отхвърлят обвинението, но тролът не им обърна никакво внимание. — Според мен, невъзможно е тази бутилка да е ваша. Сигурно е на някой друг и който и да е той, ясно е, че вие сте му причинили големи проблеми — изведнъж лицето му просветна. — Но няма защо толкова да се вайкаме за проблемите на другите. Един губи, друг печели, както се казва. Не знаем на кого е принадлежала тази бутилка. Ето защо, най-добре е да принадлежи на мен!

Филип и Сот се спогледаха. Та тези тролове са направо обирджии, жалки крадци! Те и двамата бързо хвърлиха погледи към Чернъто, който се въртеше на ръба на тяхната скъпоценна бутилка.

— Не им позволявай да сторят това! — примоли му се Филип отчаяно.

— Накарай ги да те върнат на нас! — умоляваше Сот.

— Накарай ги да спрат, накарай ги да спрат! — викнаха и двамата в един глас.

Демонът изпълняваше стойки на ръце и задни преобръщания и ги наблюдаваше през присвитите си очи, които проблясваха огнени в мъглата. В края на пръстите на едната му ръка се появи многоцветен пламък и Чернъто издуха огъня в тяхна посока и ги заля със струя от искри, които просветнаха и угаснаха, превръщайки се в пепел, която направо ги задуши, тъй че те се разкихаха и отново се смълчаха.

Тролът, който държеше бутилката, сведе погледа си към Чернъто.

— На тези гноми ли принадлежиш ти, дребосък? — попита той внимателно.

Чернъто се спотаи.

— Не, господарю. Аз принадлежа само на онзи, който притежава бутилката. Принадлежа само на теб!

— Не, не! — извиха глас Филип и Сот. — Ти принадлежиш на нас!

Всички останали тролове им се изсмяха развеселени, но гласът им бе студен като дъжда, който валеше наоколо. Онзи, който разговаряше с тях, се приведе по-близо.

— Нищо не може да принадлежи на едни чупка гноми, глупаци такива! Нищо никога не им е принадлежало, нито някога ще им принадлежи! Вие не сте се научили още да пазите онова, което имате! Как смятате, че ви намерихме? Кой според вас ни е довел тук? Ами че същото това същество, към което сега се обръщате за помощ! То заля цялото небе с ярките си огънове! То само ни помоли да го отнемем от вас! То ни помоли да не го оставяме да бъде ваш пленник!

Чупка гномите безмълвно се кокореха, загубили и последната си надежда. Чернъто — техният приятел, вълшебният магьосник — съвсем съзнателно им беше изневерил. Предал ги беше на най-злите им врагове.

— Ех, ех! — прозина се тролът. — Май вече е време да се отървем от вас.

Останалите тролове одобрително изръмжаха и започнаха нетърпеливо да пристъпват от крак на крак. Тази сценка вече им беше дотегнала. Филип и Сот бяха подложени на поредното изпитание.

— Какво сега да правим с тях? — замисли се говорещият и погледна към останалите. — Дали да не им прережем гърлата и да набодем главите им на колове? Или пък да им отрежем пръстите на ръцете и краката? Или живи да ги закопаем?

Всички наоколо нададоха вой на одобрение и чупка гномите се свлякоха на кълбо, обзети от пълно отчаяние.

Вождът на троловете поклати глава.

— Не, не, струва ми се, че можем да направим нещо още по-добро! — и той наведе глава към разлудувалия се демон. — Хей, дребосък, как смяташ, че трябва да постъпим с тези гноми?

Чернът танцуваше и се крепеше на пръстите на ръцете и краката си — една грозна фигурка, приличаща на паяк, вкопчена в хлъзгавата повърхност на бутилката.

— От тях може да стане добра храна за животните в гората — поиска да се погаври и той.

— Ах! — възкликна вождът на троловете. От страна на всички останали се надигнаха възгласи на буйно одобрение и ранната утринна тишина беше нарушена.

й така, Филип и Сот бяха хвърлени на земята, ръцете и краката им бяха завързани с въже и накрая бяха окачени на ниския клон на една близка цикория и оставени да висят с главата надолу на четири стъпки над земята.

— Не много ниско, за да не се удавят в пороя, но и не много високо, за да могат зверовете да ги достигнат — разпореждаше се вождът, докато останалите тролове се обърнаха и потеглиха на север. — Сбогом, гномчета мънички. И горе главата!

Дружината се разсмя и троловете веселяшки се сбутаха едни други, след което се отдалечиха. Чернът бе седнал на едрото рамо на вожда и се обърна назад, за да погледне към гномите с кърваво червени, блеснали от задоволство очи.

Само след минути Филип и Сот останаха съвсем сами, увиснали с главата надолу от цикорията. Те леко се олюляваха на вятъра под

дъжда и ревяха.

ЕДНОПОСОЧЕН БИЛЕТ

И над Бен Холидей се извиваше вятър и плющеше дъжд, когато той посрещна новия ден на около двайсет мили на юг от мястото, където чупка гномите бяха увиснали с главата надолу. Той се измъкна от топлата прегръдка на Уилоу и нощната си постеля и започна да трепери от утринния хлад, докато се обличаше. Те се бяха разположили за нощувка под навеса на едни гигантски ели, но влагата проникваше и тук. Коболдите бяха вече станали и се бяха заели със задълженията си, Буниън се готвеше да тръгне да преследва избягалите гноми. Куестър сънливо се разтърпяваше, опита се да използва магия, за да приготви закуска, но успя да създаде само пет живи пилета, които пляскаха с криле като полудели и една крава, която разпръсна готварските принадлежности на Парснип. Само след няколко мига, магьосникът и коболдът ядосано крещяха един срещу друг и Бен изпита невероятен копнеж да си бъде отново в Сребърния дворец сред удобствата и уединението на собствената си спалня.

Но беше безсмислено да копнее за нещо толкова невъзможно, тъй че трябваше да се задоволи с клонче от сините дъбове и малко вода, след което възседна Юрисдикция и потегли, следван от колонката на останалите. Буниън бързо се отдалечи напред, като изчезна сред сенките и полумрака като заблуден призрак. Останалите яздеха подире му в колона по един. Бен водеше колоната, следван от Уилоу и Куестър, а Парснип вървеше отзад пеша, заедно с товарните мулета.

Пътуваха в мълчание. Беше студено, дъждовно и тъмно и никой не изпитваше особено желание за приказки.

Беше един от онези дни, които човек пожелава на неприятелите си или, в най-лошия случай, би се примирил с него само ако е сигурен, че ще го прекара у дома, удобно разположен на топло пред камината. В такъв ден никой не би се решил да пътува. Бен яздеше Юрисдикция и се чудеше защо ли му се случва всичко това. Само няколко минути път го накараха да се почувства съвсем зле. Дъждобранът го пазеше от дъжда, но не можеше да го предпази от влагата и студа, които

проникваха навсякъде. Пръстите на краката му се бяха вкочанили в ботушите, пръстите на ръцете му в ръкавиците — също. Всякакви добри намерения, с които беше поел, бяха се изпарили бързо като локвите и вадите под краката им.

И той се замисли за целия свой живот.

О, вярно е, че той харесваше своя живот. За него бе радост да бъде крал на Отвъдната земя, владетел на едно фантазно кралство, в което митичните същества бяха истински и магията беше действителен факт на съществуването. Обичаше предизвикателствата, пред които го изправяше дългът му, разнообразието, постоянният прилив и отлив на изживяванията, които имаше. Обичаше приятелите си, дори и когато се държаха зле. Те бяха добри и лоялни и искрено загрижени един за друг и за него самия. Обичаше света, в който беше попаднал и не би го разменил за света, от който бе дошъл, дори и в най-тежките си мигове.

Тревожеше го това, че нямаше усещането, че стои на висотата на задълженията си като крал, както се очакваше от него.

Юрисдикция изцвили и лениво отърси глава и струя водни капки се посипа по лицето на Бен. Бен се обърса и укоризнено срита коня с ботушите си. Юрисдикция въобще не му обърна внимание, като продължи своя равномерен ход, примигвайки от дъждовните капки.

Бен въздъхна. Просто нямаше чувството, че е истински крал — унило си призна той, като отново се върна към мислите си. Чувстваше се така, сякаш временно е заел ролята на краля, замествайки истинския крал, който е бил повикан неочаквано далеч оттук, но непременно ще се върне, за да докаже, че е безкрайно по-кадърен от него. Не че той самият не се опитваше да си върши работата добре; опитваше се. Не че не разбираше високите й изисквания; разбираше ги. Но просто все не успяваше да вземе нещата в свои ръце. Повечето му време минаваше в това да се опитва да се измъкна от разни ситуации, които преди всичко би могъл да предотврати. Та какво да каже за тази последна каша — Абърнати, запратен кой знае къде, собственият му медальон изчезнал, заедно с него, а чупка гномите избягали с бутилката. Що за крал е онзи, който би допуснал да се случи всичко това? Той би могъл да се оправдае с това, че всичко, което се случва, е било предизвикано от събития, които са извън неговия контрол, но не беше ли донякъде смешно от негова страна да се опитва с лека ръка да хвърля вината върху всички останали?

Той въздъхна отново. Е, така беше наистина. Налагаше се да понесе своята отговорност. Та нали в края на краищата кралете са за това, за да понасят отговорността. Но щом рече да я приеме, веднага го обземаше неприятното чувство, че не е адекватен — че не държи нещата в свои ръце и никога няма да се научи да ги контролира.

Уилоу го спаси от по-нататъшно самобичуване, като подкара коня си редом с него и му хвърли своята ласкава усмивка.

— Изглеждаш толкова усамотен — каза му тя.

— Усамотен с мислите си — отвърна той на усмивката ѝ. — Потиска ме това време.

— Не трябва да се оставяш да те потиска — каза тя. — Трябва да се абстрахираш от неприятното усещане, което ти създава, и да се постараяш да го обърнеш в своя полза. Помисли си колко добре ще се почувстваш, когато изгрее слънце подир дъжда. Помисли си само колко неговата топлина ще ти се стори по-приятна тогава.

Той леко се олюля на седлото си и се протегна.

— Зная. Само че ми се иска малко от това слънце и тази топлина да побърза и да се покаже.

Тя се загледа встрани, а после отново се обърна към него.

— За гномите и бутилката ли си разтревожен? Той кимна.

— За тях, за Абърнати, за медальона и за десетки други неща — преди всичко за факта, че не изпълнявам както трябва задълженията си на крал. Все не успявам, Уилоу. Все се забърквам в някакви каши, старая се да излизам от тях, а преди всичко не би трябвало да ги допускам.

— А нима си очаквал нещо различно? — лицето ѝ беше скрито в сянката на качулката и някак далечно.

Той сви рамене.

— Не зная какво съм очаквал. Не, не че не съм го очаквал. Знаех, че ще бъде така — разбрах го още щом пристигнах тук. Но не в това е проблемът. Проблемът е, че нещата ми се изплъзват от контрол. Ако бях истински крал, законен пред Бога крал, всичко това нямаше да се случва, не е ли така? Нима нямаше да успея да предвидя и предотвратя някои от нещата, които сега се случват? Нима нямаше да бъда по-добър в това отношение?

— Бен — тя произнесе тихо името му и известно време не каза нищо повече, просто яздеше редом с него и гледаше наоколо. Подир

туй каза: — Знаеш ли колко време Куестър Тюс се е опитвал да овладее тази магия?

Той я изгледа.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид това, че ти си крал много по-отскоро в сравнение с времето, в което Куестър Тюс е бил магьосник. Защо трябва да изискваш толкова много от себе си, когато виждаш колко му е трудно на него самия? Истината в живота не може да се постигне лесно. Никой не се е родил с познание за истината; това познание трябва да се придобие — тя протегна ръка и леко го докосна по бузата. — А освен това, нима е имало в живота ти такава време, когато плановете ти не са били обърквани и проваляни от събития, които не си могъл да предвидиш и овладееш? Защо очакваш да е по-различно сега?

Той изведнъж се почувства глупаво.

— Сигурно не бива да го очаквам. И сигурно не бива да унивам от всичко това. Но просто се оказва, че не съм този, който всички очакват от мене да бъда. Аз съм си... аз.

Тя отново се усмихна.

— Та ние всички сме това, Бен. Но то не пречи на останалите да очакват повече от нас.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Хората би трябвало да бъдат по-снизходителни. Те продължиха да яздят мълчаливо и той се опита да се отърси от мислите си, съсредоточавайки цялото си внимание върху това да изготви план как да си върне обратно бутилката от Филип и Сот. Постепенно отмина утрото и към обяд Буниън се появи иззад мъглата.

— Буниън е намерил гномите, Ваше Величество — бързо съобщи Куестър след кратък разговор със следотърсача. — Изпаднали са в беда!

Те подкараха конете в бърз тръс под надвисналите облаци, а дъждът и вятърът брулеха лицата им, докато се стараеха да не изпускат Буниън от очи. Минаха по билото на планинска верига, после се спуснаха покрай едно старо речно корито и най-сетне стигнаха отвъдния тревист хълм. Буниън ги спря в началото на хълма и им посочи нещо.

Там, посред склона, с краката надолу висяха на една стара цикория Филип и Сот. Чупка гномите се люлееха на вятъра като чифт странни вързопи.

— Какво, по дяволите, става тук? — запита Бен.

Той пришпори Юрисдикция напред бавно и предпазливо, а останалите го последваха. Когато стигна на няколко десетки крачки от гномите, той слезе от коня и предпазливо се огледа наоколо.

— Буниън твърди, че са сами — вметна Куестър през рамо, подавайки лицето си, подобно на бухал изпод качулката на дъждобрана си. — Бутилката и Чернъто ги няма.

— Велики кралю! — извика Филип с отслабнал глас.

— Могъщи кралю! — отекна Сот.

Те звучаха така, сякаш са полумъртви, гласовете им се сливаха с тихото ромолене на дъжда и те едва успяваха да мълвят от изтощение. Целите бяха подгизнали и кални и представляваха най-окаяната гледка, пред която Бен някога се беше изправял.

— Май заслужават просто да ги оставя, както са си тук — промърмори си той, като се чудеше къде ли е бутилката.

Те сякаш прочетоха мислите му.

— Не ни оставяйте тук, Ваше Величество, моля ви не ни оставяйте! — умоляваха те в един глас, надавайки вой като пребити кучета.

Бен изпита отвращение. Той безнадеждно поклати глава, след което погледна към Буниън.

— Е, добре. Буниън, отрежи въжетата им и ги свали.

Коболдът се втурна напред, покатери се на цикорията и преряза въжетата, на които бяха обесени гномите. Филип и Сот тупнаха с главите надолу в калта. Заслужават си го, мрачно си каза Бен.

Уилоу бързо отиде при тях, измъкна ги от калта и локвите и преряза въжетата, с които бяха вързани ръцете и краката им. Тя внимателно им помогна да се изправят и да седнат, като разтриваше китките и глезените им, за да им се ускори кръвообръщението. Гномите ревяха като деца.

— Така много съжаляваме, велики кралю — простенваше Филип.

— Не искахме да сторим нищо лошо, могъщи кралю — стенеше Сот.

— Всичко стана заради бутилката — толкова беше прекрасна.
— Всичко стана заради онова създание — та то може да прави такива вълшебни магии!
— Но то ни чу, когато си говорехме да върнем бутилката.
— Докато сме спели, направило така, че да го пуснем!
— И после довело троловете, Ваше Величество!
— Използвало магически светлини, за да ги насочи!
— И така ни заловиха!
— Вързаха ни като кучета!
— И ни обесиха...!
— И ни оставиха така...! Бен бързо вдигна ръце.
— Уа! Млъкнете веднага! Нищо не мога да разбера от вашите бръщолевеници! Разкажете ми просто какво се случи — но по-бавно, моля ви. Просто ми кажете къде е сега бутилката!

Чупка гномите му разказаха всичко. Многократно избухваха в сълзи на разкаяние, но най-сетне успяха да довършат разказа си. Бен търпеливо ги изслуша, като от време на време хвърляше поглед към Куестър и Уилоу и за стотен път през последните дни си задаваше въпроса, защо всичките тези неща трябва да се случват тъкмо на него.

Когато гномите свършиха разказа си и отново се обляха в сълзи, Куестър каза нещо на Бунинън, който се отдалечи за малко, след което отново се върна. Поговори с магьосника, който се обърна към Бен.

— Изглежда троловете са потеглили оттук преди няколко часа. Но не е ясно накъде са тръгнали. Следите им се разклоняват в няколко различни посоки — Куестър позамълча, измъчван от неудобство. — Чернъто очевидно разбира, че ние ще ги проследим и използва магически трикове, за да ни обърка.

Бен кимна с глава. Това едва ли е особено учудващо, каза си той. Законът на Мърфи се проявяваше с пълна сила. Той помоли Уилоу да стори всичко, което може, за да помогне на разбитите гноми да се възстановят от преживяното, после се изправи и се отдалечи, загледан в тъмнината и замислен.

Какво да прави сега?

Внезапно го обхвана онази несигурност, която го бе измъчвала в началото. По дяволите! Беше стигнал отново до задънена улица! Колкото повече се скиташе да търси тази бутилка, толкова по-дълбоко в безизходицата затъваше! Да не говорим за Абърнати и медальона,

горчиво си напомни той. Бог знае какво им се е случило досега, запратени в един свят, където кучетата не са нищо повече от домашни любимци, а магическите медальони се заклеймяват като оръдие на дявола. Колко ли ще успеят да издържат, преди да им се случи нещо такова, за което той ще бъде вечно отговорен?

Той вдъхна дълбоко хладния въздух, за да прогони тези мисли и изложи лицето си на дъжда, за да го охлади. Нямаше никакъв смисъл да се самобичува в този момент. Безсмислено беше да стои тук и да мисли колко всичко би могло да бъде различно, как би могъл да бъде по-добър крал и да проявява по-добър усет за нещата. Просто трябваше да прогони съмненията и колебанията и да не ги допуска до съзнанието си. В момента трябваше да вземе решение какво да прави и просто да го направи!

— Ваше Величество? — обърна се към него Куестър с тревога в гласа иззад гърба му.

— Идвам след минутка — отвърна Бен.

Току-що бе стигнал до извода, че подхожда към ситуацията неправилно и бърка относно това, което е най-важно в момента да се направи. По-важно беше да успее да си върне Абърнати и медальона, отколкото откраднатата бутилка. Щеше да му отнеме много време да открие демона и да го принуди да се върне обратно в бутилката, а Абърнати просто не разполагаше с това време. Освен това, щеше да бъде необходим или много късмет, или магия, за да се преодолее съпротивата на Чернъто, а Бен не смяташе, че може да разчита на първото. Трябваше да си върне медальона.

И така, проблемът бе как да си върне Абърнати и медальона, без да се налага да ги размени срещу бутилката?

— Куестър — извика той магьосника, като се обърна към всички останали, които се бяха сгушили под цикорията. Забеляза, че Уилоу бе изправила Филип и Сот на крака и те бяха престанали да реват. Тя им говореше с тих и спокоен глас, но веднага, щом го чу, го потърси с очи. Куестър Тюс бързо се отправи към него, прегърбил високия си силует срещу вятъра, а от носа му се стичаха дъждовни капчици.

— Какво желае Ваше Величество? Бен го изгледа критично.

— Дали магията, която владееш, ще ти позволи да ме изпратиш да намеря Абърнати? Можеш ли да използваш същата магия, която приложи върху него, за да ме изпратиш там, където е той сега? Или

няма да успеем без медальона? Единственият ни изход ли е медальонът?

— Ваше Величество...

— Наложително ли е да имаме медальона, Куестър? Да или не?

Куестър поклати глава.

— Не. Медальонът беше нужен само за да подсили магията, която трябваше да отдели животното от човека у Абърнати. Това беше най-трудната част на чародейството. Да се изпрати някой някъде е относително лесна магия.

Бен направи гримаса.

— Моля те, не казвай това. Винаги ме хваща страх, когато започнеш да говориш нещо от рода, че някоя магия била лесна. Каж ми просто, дали можеш да ме изпратиш там, където е Абърнати. Можеш ли или не? Без да има кихавици, без да има грешки — чисто и просто да ме изпратиш целия там, където е той?

Магьосникът се колебаеше да отговори направо.

— Ваше Величество, това не ми се струва много добра...

— Без особени мнения, Куестър — веднага го прекъсна Бен. — Без никакви доводи. Просто ми отговори на въпроса.

Куестър потри мократа си от дъжда брада, подръпна ухо и въздъхна.

— Отговорът е да, Ваше Величество.

— Добре. Това исках да чуя.

— Само че...

— Какво „само че“?

— Мога само да ви изпратя там, но не мога да ви върна обратно — безпомощно сви рамене Куестър. — Само толкова съм успял да усвоя специално тази магия. В края на краищата, ако знаех повече, нали чисто и просто сам щях да върна Абърнати и медальона?

Напълно вярно, каза си Бен напълно отчаян. Е, и в този, като във всеки друг свят, човек зависи от късмета си.

— Ваше Величество, бих искал вие наистина да обмислите добре...

Бен вдигна веднага пръст на устните си и му изшътка.

— Остави ме само за миг да помисля по този въпрос, Куестър. Ако обичаш.

И той отново се загледа в тъмнината. Ако реши да отиде, това означаваше, че няма да може да се върне, докато не си получи обратно медальона. Каквото и да става, щеше да му се наложи да остане в стария свят, докато го открие. И всичко това, разбира се, при условие, че този път Куестър успее да насочи магията правилно и го изпрати там, където би трябвало, а не на друго място и в друго време.

Той се обърна отново към магьосника, като се вглеждаше в подобното му на бухал лице. Куестър Тюс. Магьосник с размах. Ще трябва да повери делата на Отвъдната земя на грижите на Куестър. Това само по себе си беше твърде опасна възможност. Той беше оставял Куестър веднъж да действа на негово място, когато се върна в някогашния си свят, но тогава отсъства само няколко дни. Този път беше твърде вероятно да го няма много по-дълго. Може би завинаги.

От друга страна, на кого друго би могъл да се довери, да се нагърби с отговорностите на трона? На Календбор не можеше да разчита, нито на другите лордове от Зеленоречието. Не можеше да разчита също така и на Речния господар и на неговите вълшебни поданици. Съвсем категорично не на Нощната сянка, вещицата от Дълбокия свлек. А може би на Уилоу? Той се замисли за миг над такава възможност. Уилоу отстъпваше на Куестър, реши най-сетне той. А и самочувствието на Куестър щеше много да пострада, ако не бъде предпочетен да замества Бен в негово отсъствие. Предполагаше се придворният магьосник да бъде втората по власт фигура в монархическата структура.

Предполагаше се да бъде. Това бяха само внушителни думи, горчиво си мислеше Бен. А истината беше може би твърде различна.

Е, все пак Куестър Тюс бе негов приятел от времето, когато той нямаше никакви други приятели. Куестър твърдо бе стоял зад него и тогава, когато такава вярност изглеждаше просто неразумна от негова страна. Куестър винаги бе изпълнявал всичко, което се бе искало от него и дори повече от това. Може би беше дошло времето да му се отблагодари за неговата лоялност с малко доверие.

Той вдигна ръце и силно стисна магьосника за тесните му рамене.

— Взех своето решение — тихо каза той. — Искам да направя това, Куестър. Искам да ме пренесеш в онзи свят.

Той зачака, приковал поглед в очите на магьосника. Куестър Тюс изпита известно колебание, но после кимна с глава.

— Добре, щом така желае Ваше Величество.

Бен отиде заедно с него при останалите и ги събра наоколо си. Филип и Сот отново започнаха да хълцат, но той бързо ги накара да млъкнат, като ги увери, че всичко им е простено. Буниън и Парснип се бяха свили, облеgnати на ствола на грамадната цикория и разкривените им тела лъщяха от дъждовната влага. Уилоу стоеше леко отдалечена и го гледаше разтревожена. Тя беше забелязала нещо в погледа на Бен, което не ѝ харесваше.

— Току-що помолих Куестър да използва магията си, за да ме пренесе в онзи свят, където беше пренесен Абърнати — оповести той с тон, който не търпеше възражения. — И той се съгласи да го направи — той избегна погледа на Уилоу, в който се четеше стъписване. — Налага се да сторя всичко, което мога, за да помогна на Абърнати и да си взема медальона обратно. Щом направя това, ще се върна отново при вас.

— О, велики кралю! — извика Филип отчаяно.

— Могъщи кралю! — изхълца Сот.

— Много съжаляваме, Ваше Величество!

— О, наистина, наистина съжаляваме! Бен ги потупа по главите.

— Куестър ще изпълнява задълженията на управлението в мое отсъствие. Искам вие да му помагате с всичко, което е необходимо — той замълча и погледна придворния магьосник право в очите. — Куестър, бих искал от теб да продължиш да търсиш начин да се върне Чернъто обратно в бутилката. Това мъничко чудовище е твърде опасно, за да бъде оставено на свобода. Виж дали Календбор или Речния господар биха се съгласили да ти помогнат. И внимавай.

Куестър безмълвно кимна. Останалите продължиха да го гледат в очите, сякаш очакваха още нещо.

— Струва ми се, че нямам какво друго да кажа — приключи той разговора.

Тогава Уилоу отиде право при него с израз на такава решителност, която не оставяше никакво съмнение.

— И аз идвам с теб, Бен.

— О, не — веднага поклати глава Бен. — Това ще бъде твърде опасно. Аз може да не успея да се върна, Уилоу, мога да остана

завинаги там. И същото да се случи и с тебе.

— Тъкмо затова и трябва да дойда, Бен. Не мога да рискувам да се разделя с теб завинаги. Каквото има да става с теб, ще стане и с мен. Ние сме едно цяло, Бен. Това е било предсказано още от сплетените листи в градината на моето зачатие. Дори и Земната майка знае това — и тя взе ръката му в своята. — Спомняш ли си нейното предупреждение към теб? Помниш ли какво ти бе казала тя? — Уилоу изчака, докато той кимна в знак на потвърждение. Напълно беше забравил за Земната майка — това странно създание от първични елементи, което им бе помогнало, когато търсеха черния еднорог. Уилоу още по-силно притисна ръката му. — Ти трябва винаги да ме закриляш — ето какво ти е казала тя. Но, Бен, аз също трябва да те закрилям. Трябва да те закрилям, защото в противен случай любовта ми към теб би била безсмислена. По никакъв начин не можеш да ме разубедиш — аз ще тръгна с теб.

Той я погледна и в този момент изпита такава огромна любов към нея, че сам едва можеше да повярва. Тя бе станала неразделна част от него самия. Това се бе случило постепенно, почти без да го съзнава — те бяха станали дълбоко свързани, чувствата и емоциите им — неразделни, животите им — слети в едно. Той осъзна с пределна яснота тази истина и изпита прехлас, че нещо подобно въобще бе възможно.

— Уилоу, аз...

— Не, Бен — тя сложи пръст на устните му и вдигна прелестното си, съвършено лице да го целуне. — Решено е.

Бен отвърна на целувката ѝ и я прегърна. Да, сигурно наистина е решено.

Той сметна, че трябва да тръгнат веднага.

Поиска от Куестър да използва магия, за да ги облече и двамата в спортни екипи и маратонки и да даде на Уилоу кожена лента, за да превърже косите си, както и слънчеви очила, за да скриват стъписващите ѝ очи. Относно зелената ѝ кожа не можеше нищо да се направи. Той не смееше да рискува и да накара Куестър да опита магията си, за да я промени. Просто щеше да се наложи да измислят някаква версия при евентуални въпроси. Накара също магьосника да им направи по своя магически начин малко джобни пари, за да може да посреща нуждите си, докато търси Абърнати. Все пак се надяваше да

не се наложи да ги използва. Надяваше се да намери изчезналия писар и медальона си незабавно. Но все пак, едва ли щеше да има чак такъв късмет. Поне досега шансът не беше на негова страна.

Куестър се справи превъзходно със задачата да ги екипира в точно каквито трябва спортни екипи и маратонки. Парите също бяха изготвени така, както трябва, приличаха съвсем на истински. Добре, че му бе показал някои образци по-рано, помисли си Бен. Той хвърли един поглед на парите и ги напъха в джоба си.

— Куестър, добре е също да направиш заклинание над Уилоу, тъй че да може да говори английски, когато пристигнем — добави Бен.

Уилоу приближи до него и го прегърна през кръста с нежните си ръце. Щеше му се още веднъж да я попита, дали е сигурна, че трябва да тръгне с него, но не го направи. Нямахше повече смисъл от подобен въпрос.

— Готови сме, Куестър — заяви той. Огледа се колебливо към мрака и влагата, които ги обгръщаха от всички страни, към сивотата и мъглата. Хвърли поглед отвъд пресъхналото корито към ливадите, хълмовете и горите. Искаше му се да можеше да ги види облени в слънчева светлина и в пъстри цветове. Искаше му се да ги запомни завинаги. Плашеше го мисълта, че може би няма да ги види отново.

Куестър Тюс накара всички останали да отидат зад него, до ствола на цикорията. Коболдите стояха със своите злокобни усмивки, гномите надаваха вопли, сякаш отново се готвеха да ги бесят. Куестър надигна назад ръкавите на робата си и вдигна ръце.

— Много да внимаваш — тихо предупреди Бен и стисна здраво Уилоу за ръка.

Магьосникът кимна.

— Всичко добро, Ваше Величество.

Той започна да нарежда своето заклинание, магическите думи се нижеха като поток безсмислено многословие. Последваха определени жестове, появи се сребристият пращец и светлина. Дъждът и мракът отстъпиха, а с тях коболдите и гномите, след което и самият Куестър Тюс. Бен и Уилоу останаха сами, сгущени плътно един до друг.

— Обичам те, Бен — чу той да казва силфидата. Подир туй всичко изчезна във взрив от светлина и те силно стиснаха очи, ослепени от нейния блясък.

Започнаха да се носят бавно и дълго, без определена посока и цел, както понякога се чувства човек в полусън, преди да се пробуди напълно. След това светлината стана по-слаба, те престанаха да се носят и светът наоколо им отново доби ясни очертания.

Озоваха се на един уличен ъгъл в някакъв град, изпълнен с шум на коли и хора. Уилоу се бе притиснала до Бен, заровила лице в рамото му, явно уплашена. Бен бързо се огледа. И той самият беше стъписан от внезапно надигналия се шум наоколо им.

Боже господи, каква горещина! Сякаш е средата на лятото, а не есен! Та това е невъзможно...

— Господи, боже! — възкликна той.

Веднага разбра точно къде се намира. При всякакви обстоятелства щеше да разпознае това място. Озовал се беше направо в центъра на Лас Вегас.

ЗАМЪКЪТ И КЛЕТКАТА

Куестър Тюс остана замислено загледан в празното място, където само преди секунди бяха стояли Бен Холидей и Уилоу, след което доволно потри ръце и каза:

— Е, вярвам, че са успели да пристигнат успешно.

Буниън и Парснип дойдоха по-близо, взряха се в празното пространство и просъскаха в знак, че и те така мислят. Зъбите им се оголиха и жълтите им очи примигваха като сигнални лампи.

— Велики кралю — започна да вие Филип някъде от мрака зад тях.

— Могъщи кралю — зави и Сот.

— Хайде, хайде! Негово Величество е жив и здрав — увери ги Куестър, като за миг и сам се запита дали правилно си е спомнил думите и жестикулациите на заклинанието, отнасящо се до точността на мястото, където трябваше да ги пренесе. Да, сигурен беше, че е успял. Поне колкото може да бъде сигурен.

— Трябва да насочим всичките си усилия към тукашните проблеми — каза той, преди всичко на себе си. — Хммм. Я да видим сега.

Той поизпъна тяло под робата си, поглади брадичка и се взря в мрака. Продължаваше да вали проливен дъжд и капчиците падаха в локвите и вадите, които се кръстосваха из цялата околност, докъдето му поглед стигаше. Облаците бяха надвиснали ниско над хоризонта и сякаш все повече се смрачаваше. Мъглата, обгръщаща долината от сутринта, ставаше все по-гъста.

Куестър се навъси. Най-разумно бе да се връщат в Сребърния дворец на минутата и да забравят за всякакво преследване на онзи проклет демон.

От друга страна, в Сребърния дворец нямаше нищо толкова спешно, че да не може да се отложи с поне няколко дни — а и беше обещал на Негово Величество, че ще направи всичко възможно, за да си върне бутилката. Колкото и да не му се искаше да мисли за това, той

се чувстваше до известна степен виновен, задето тази бутилка се бе озовала в Отвъдната земя. Ето защо трябваше да направи всичко възможно, за да оправи тази работа — особено след като Негово Величество му бе оказал толкова голямо доверие.

— Ще трябва да продължим да търсим демона — заяви той. — Буниън, Парснип? Съгласни ли сте да преследваме Чернъто още малко?

Коболдите се спогледаха и просъскаха в знак на съгласие.

— Чудесно! — Куестър се обърна към чупка гномите. — Ако бях на мястото на Негово Величество, нямаше да постъпя така благородно с вас, Филип и Сот. Но така или иначе, всичко ви беше простено, тъй че можете да си вървите.

Филип и Сот спряха да хълцат и да треперят, колкото да хвърлят един поглед към мрачната, пуста околност и да се спогледат. Очите им се бяха разширили от страх.

— Мили и любезни Куестър Тюс! — каза Филип.

— Велики магьоснико! — възкликна Сот.

— Ние ще останем с теб!

— Ние искаме да ти помогнем!

— Моля те, нека останем?

— Моля те?

Куестър Тюс погледна надолу към тях с нескривана подозрителност. Гномите го молеха да ги придружат, само защото се страхуваха да останат сами при настъпването на нощта при положение, че Чернъто беше все още на свобода. Той изпита известно колебание, но накрая сви рамене. Е, какво друго, в края на краищата, можеше да се очаква от едни чупка гноми?

— Само внимавайте да не ми се пречкате, когато се натъкнем на троловете с бутилката.

Гномите направо се надпреварваха да го уверяват с всички сили, че ще бъде точно така. Куестър не можа да сдържи усмивката си. В този случай той беше съвсем сигурен, че те говорят истината.

И тъй, потеглиха, въпреки лошото време. Буниън тръгна напред, за да се опита да налучка някаква вярна следа от троловете, а Куестър и останалите вървяха подире му по-бавно. Куестър яздеше стария си кон, оставил Парснип и гномите да го следват пеша; Парснип водеше за поводите Юрисдикция, коня на Уилоу и товарните добичета.

Продължаваше неотклонно да вали и дъждовната завеса, заедно с мъглата, обгръщаше земята в прокъсан мрак. Започна да се здрачава и да приближава вечерта, но от троловете все още нямаше и следа.

Буниън се върна по здрач и дружинката си опъна стан посред мокра кипарисова горичка, разположена край една река, чиито придошли води бавно и монотонно шумяха. Под огромните, увиснали клони беше относително сухо и Куестър дори успя да стъкне малък, игрив огън, използвайки магия. Парснип сготви вкусна вечеря, която те бързо излапаха. Насърчен от този първоначален успех, Куестър изпробва магическите си способности отново, за да се появят одеяла и възглавници. Трябваше просто да се задоволи с това, но той реши да опита още едно заклинание, което трябваше да предизвика появата на затворен, затоплен подслон, в който да има баня. Усилието му претърпя пълен провал. Едно от дърветата направо се срути и дъждът угаси огъня, а цялата компания остана без заслон. Бяха принудени да се преместят по-навътре сред дърветата, опитвайки се да спасят, каквото могат от вече мокрите одеяла и възглавници и така приключи всичко.

Куестър как ли не се извиняваше, но така или иначе вредата бе сторена и не можеше да се поправи. Той се почувства много неудобно. Докато всички останали спяха, Куестър Тъс лежеше буден в завивките си и мислеше дълго и мъчително за превратностите в живота на магьосника. Толкова е трудно да усвоиш магията достатъчно надеждно, вайкаше се той. Но въпреки това, трябва да успее да го постигне. В края на краищата, в момента заместваше Негово Величество и беше отговорен за благоденствието на цялата Отвъдна земя.

Със зазоряването дъждът се усили. Утрото беше оловно сиво и гъсти мъгли се носеха бавно по вятъра, предизвикани от допира на студения въздух и топлата земя. Дружинката закуси и отново потегли из ливадите на Зеленоречието. Буниън вървеше напред, продължавайки да търси следите на троловете, докато другите го следваха отзад с по-бавен ход. Всички бяха подгизнали и съвсем посърнали. Куестър си помисли за миг, че може да ги изсуши с магия, но реши да не рискува. През тази нощ бе взел решение да използва магия, само когато е сигурен в нея или в случай на крайна необходимост. Реши да пази силите си, да насочи цялата си

концентрация към определени и ограничени магии. Знаеше, че по този начин ще успее да бъде на ниво.

Доиде пладне и отмина. Вече бяха навлезли дълбоко в ливадите, далеч на североизток от Сребърния дворец, навътре в земите на лордовете на Зеленоречието. Изораните нивя се ширееха пред погледа като шахматна дъска, реколтата от повечето вече беше прибрана, земята изглеждаше черна и твърда. Тук-там из околността имаше разпръснати селскостопански сгради и къщурки, обградени от пъстри дворове и жив плет, който цъфтеше във всякакви цветове и форми и приличаше на късчета дъга сред дъждовната, оловносивкава околност.

Куестър се взираше в обгърнатия в мъгла пейзаж. На по-малко от десетина мили оттук се намираше Риндуеър, крепостния замък на Календбор, най-видния измежду лордовете на Зеленоречието. Магьосникът леко въздъхна; това присъствие допускаше известна надежда. Довечера, обеща си той, ще спят под сигурен покрив над главата си, в сухи легла, ще вземат топла баня, за да прогонят спомена за влагата и студа.

Беше късен следобед, когато Буниън внезапно изникна иззад мъглата. Якото му мургаво тяло цялото лъщеше от влагата. Той приближи почти тичешком, което беше нещо необичайно за него и бързо заговори нещо на Куестър, процеждайки дъх между остриите си зъби, с присвити очички, като крадешком хвърляше погледи встрани.

Магьосникът направо остана без дъх. Буниън беше открил троловете — но не така, както си бяха представяли.

Дружината потегли с по-бърза крачка. Куестър още не казваше нищо на другите, слисан от онова, което Буниън му беше разказал. Прекосиха редица полски ниви и малък, бързотечен ручей, за да навлязат в една горичка.

Троловете лежах на една полянка, заобиколена от гъсти борове, до един мъртви. Плъснали се бяха върху подгизналата от дъжда земя в най-гротескни пози, с прерязани гърла, намушкани тела, сплетени в оргията на смъртта. Чупка гномите само ги мернаха с очи и веднага се скриха зад товарните добичета, като започнаха да вият от страх. Дори и Парснип отстъпи назад. Куестър отиде напред заедно с Буниън, защото това се очакваше от него. Буниън отново му прошепна онова, което му бе казал и по-рано. Трагедията очевидно не е била

предизвикана от някой противник. Троловете сами си я бяха навлекли. Бяха се избили помежду си.

Куестър слушаше внимателно, без да каже нищо, но много добре разбираше какво се е случило. Ставал бе свидетел на делата на Чернъто и преди. Денят беше студен, но студът проникваше в него по-дълбоко от обикновено. Изведнъж почувства неописуем страх.

Буниън посочи някъде напред в мрака. Един от троловете бе успял да избегне касапницата. Един-единствен бе оцелял ранен и се бе спуснал да се скрие в гората. Тъкмо той бе задигнал бутилката.

— Ох, горкичкият — промълви Куестър Тюс. Раненият трол се бе втурнал право към Риндуеър.

— Абърнати!

Писарят повдигна глава от сламеника, на който бе полегнал, и се взря в почти пълния мрак насреща си.

— Елизабет?

Момиченцето се появи от мрака на една ниша в отсрещната стена, като се плъзна през процепа в камъка, какъвто нямаше там само преди минута — Абърнати беше готов да се закълне в това. Тя прекоси коридора на тъмницата на пръсти и залепи лице за решетките на клетката му. Абърнати, който не можеше да се изправи на крака в тясното пространство, в което беше затворен, пропълзя на четири крака, за да я посрещне. Едва успя да различи кръглото ѝ лице с луничките по носа ѝ.

— Извинявай, че не можах да дойда по-рано — промълви тя, като предпазливо се огледа наляво и надясно. — Не можех да рискувам. Не биваше да допусна баща ми или Майкъл да разберат, че се интересувам от тебе, защото това щеше да събуди подозренията им. Даже ми се струва, че Майкъл вече ме подозира.

Абърнати кимна с глава. Той ѝ беше благодарен, че въобще е дошла.

— Как успя да се промъкнеш тук, Елизабет?

— През един таен проход! — усмихна се тя. — Ето тук! — тя посочи процепа в стената зад гърба си, през който се забелязваше ивица бледа светлина. — Открих го преди много месеци, когато разузнавах какво има в замъка. Съмнявам се, дали някой знае изобщо за съществуването му. Излиза чак под южната стена — тя малко се

подвоуми. — Отпърво не знаех как да стигна при теб. Нямах представа къде може да бъдеш. Едва този следобед узнах.

— Този следобед ли? Значи сега е вечер, така ли? — попита Абърнати. Той беше загубил всяка представа за времето.

— Да. Почти време за лягане, тъй че трябва да побързам. Ето, донесла съм ти нещо за ядене.

Едва сега той видя, че носи книжна кесия. Тя бръкна в кесията и извади оттам няколко сандвича, пресни зеленчуци и плодове, кесийка пържени картопки и малък термос със студено мляко.

— Елизабет! — възкликна Абърнати, изпълнен с благодарност.

Тя му подаде всичко това, а той го скри под сламеника — с изключение на един сандвич, който веднага налапа, прегладнял. Не беше получавал нищо за ядене, освен кучешка храна и малко водица от три дена насам, всъщност откакто беше затворен тук. Бяха го заключили в подземията на Гроум Уайт, забравен от всички, като се изключат периодичните визити от страна на неговите необщителни пазачи, които го посещаваха да проверят дали е все още там, или да му поднесат полагаемата дажба. През цялото време не беше зървал дори и лъч слънчева светлина. Не беше виждал също и Майкъл Ард Ри.

— Как си, Абърнати? — попита го Елизабет, докато той дъвчеше. — Добре ли си? Нали не са ти причинили нищо лошо?

Той само поклати глава и продължи да дъвче. Шунка и сирене — едно от любимите му ястия.

— Поговорих с баща си за тебе — осмели се да каже тя подир малко и веднага добави: — Разбира се, нищо не съм му споменала за отношенията помежду ни. Казах му само, че съм те видяла наоколо и че Майкъл изглежда те мрази, което ме безпокои. Споделих, че не съм съгласна с неговото отношение към теб. Той също се съгласи, но каза, че нищо не може да направи. Посъветва ме да не се занимавам с бездомни кучета, защото зная какъв е Майкъл. А аз му отвърнах, че човек не винаги може да остане безучастен.

Тя сви рамене замислено.

— Зная, че не са те хранили през цялото време. Успях да се сприятеля с един от пазачите — тя хапеше устни. — Защо Майкъл се държи по този начин с тебе, Абърнати? Защо е толкова жесток? Още ли продължава да те мрази толкова много?

Абърнати спря да дъвче, преглътна и отпусна в ръка остатъка от сандвича си. Изобщо не му беше до ядене и нямаше да може да хапне нищо, ако не беше толкова прегладнял. Клетката му вонеше на болни животни и изпражнения и стените ѝ бяха потъмнели от плесен.

— Много е просто. Той иска от мене нещо, което аз не мога да направя — Абърнати реши, че може вече да ѝ каже истината. — Той иска да ми отнеме медальона, който нося. Но не може да го вземе от мене насила. Трябва аз доброволно да му го дам. Затова ме е затворил тук долу, докато се съглася и му го дам — той махна с лапа една сламка от муцуната си. — Но медальонът не е негов; той не е мой дори. Просто ми беше даден и аз трябва да го върна на притежателя му.

За първи път от много време насам той се замисли за Негово Величество и за проблемите, пред които можеше да бъде изправен в Отвъдната земя без този медальон, който го закриляше. Въздъхна и отново започна да се храни.

Елизабет го наблюдаваше известно време, след което бавно поклати глава.

— Днес говорих с Нита Коул за тебе. Ние с нея отново се сприятелихме. Тя всичко обясни за Томи Самюълсън и се извини. Затова и ѝ разказах за тебе, защото ние си казваме всичко, но го държим в пълна тайна. Поне в повечето случаи. Дали сме си клетва да не казваме нищо на никого, защото в противен случай ще ни сполетят нещастия цели седем години и ще се омъжим за човек като Тед Ръсел за цял живот! Тя, разбира се, не ми повярва, че наистина съществуващ, но аз я убедих, че си истински и ние трябва да ти помогнем. И тя каза, че ще помисли за това, и аз също обещах да помисля.

Елизабет млъкна за малко.

— Трябва някак си да те измъкнем от тук, Абърнати. Абърнати на лапа и последния сандвич и категорично тръсна глава.

— Не, Елизабет, не! Твърде е опасно за теб да продължиш да правиш опити да ми помагаш. Ако Майкъл разбере...

— Зная, зная това — прекъсна го тя. — Но не мога да стоя и да ти нося тук храна крадешком. Майкъл ще разбере, че ти не гладуващ и че някой те храни. А и как ще се измъкнеш оттук, ако аз не ти помогна?

Абърнати тежко въздъхна.

— Все ще намеря някакъв начин — настояваше той непреклонно.

— Не, няма да намериш — заяви Елизабет, също тъй непреклонно. — Ще си останеш тук, в тази клетка завинаги!

Внезапно някъде долу от коридора се раздаде лай зад една затворена врата. Абърнати и Елизабет се обърнаха в тази посока и застинаха като неподвижни статуи. Лаят продължи само няколко секунди и стихна.

— Това наистина са кучета — промълви Абърнати след малко. — Майкъл ги е затворил тук, бедничките. Направо не ми се ще и да си помисля защо. Понякога ги чувам да вият, сякаш викат за помощ. Дори мога да разбера по нещо от езика им...

Той млъкна разстроен. След това веднага се обърна към момичето.

— Трябва да стоиш настрана от всичко това, Елизабет. Майкъл Ард Ри е опасен човек. Той сурово ще те накаже, ако разбере какво вършиш, дори и само ако те заподозре. Няма да го спре изобщо това, че си малко момиченце. Способен е да ти причини голямо зло, а и на баща ти също.

В очите на Елизабет веднага премина сянка на тревога, когато той спомена за заплахата, която може да грози баща ѝ. Стана му неприятно, че е споменал нещо подобно, но беше длъжен да не ѝ позволи да рискува повече. Много добре знаеше на какво е способен Майкъл Ард Ри.

Елизабет продължително го изгледа.

— Защо се опитваш да ме изплашиш, Абърнати? — попита го тя ненадейно, сякаш беше прочела мислите му. — Нали това се опитваш да направиш — да ме изплашиш?

Тя направо заяви това не като въпрос, а като неопровержимо твърдение.

— Да, Елизабет, така е — веднага ѝ отвърна Абърнати. — И ти имаш основание да бъдеш уплашена. Това съвсем не е игра за деца!

— А само за кучета и магьосници, предполагам! — ядосано му отвърна тя.

— Елизабет...

— Не се опитвай да ми се оправдаваш! — в погледа ѝ се четеше обида. — Аз не съм дете, Абърнати! Не бива да се отнасяш с мене по

този начин!

— Опитвах се само да ти изтъкна някои неща, които трябва да знаеш. Според мен ти трябва да...

— Но как ще се измъкнеш ти оттук без мен? — повторно попита тя, като го прекъсна.

— Положително съществуват начини, които...

— Така ли? И какви са те? Например? Посочи поне един. Каж ми, как ще се измъкнеш оттук. Хайде, казвай!

Той си пое дълбоко дъх, силите му го напускаха.

— Не зная — уморено трябваше да си признае той. Тя кимна удовлетворена.

— Все още ли държиш на мене, Абърнати?

— Да, Елизабет, разбира се.

— А щеше ли да ми помогнеш, ако съм в беда, каквото и да ти струва това?

— Да, разбира се.

Тя пъкна лице между решетките на клетката, така че носът ѝ се доближи на сантиметри от неговия.

— Е, и аз имам същото отношение към теб. Ето защо не мога да те оставя тук просто така!

Кучетата отново се разляяха, този път по-настойчиво, и някой им подвикна да млъкнат. Елизабет започна да отстъпва назад към нишата.

— Изяж си храната, за да имаш сили, Абърнати! — бързо му прошепна тя. — Шшшт, шшшт! — предупредително му изшътка, когато той се опита нещо да каже. — Просто трябва да имаш търпение! Непременно ще намеря начин да те измъкна от тук!

Тя се поспря посред процепа в стената, прилична на крехка сянка в полу-здрача.

— И не се тревожи за мен, Абърнати! Всичко ще бъде наред!

След това тя изчезна и процепът отново потъна в мрак.

Лаят в дъното на коридора бе последван от няколко силни джафкания, след което стихна и настъпи тишина. Абърнати остана вслушан още известно време, след което свали медальона изпод туниката си и започна безмълвно да го разглежда.

Страхуваше се до смърт да не се случи нещо лошо на Елизабет. Щеше му се да измисли как да постъпи с нея, да намери начин да я предпази от опасност.

След известно време той върна медальона на мястото му. После измъкна останалата част от храната и започна бавно да яде.

ШАРАДА

Бен Холидей присви очи пред блясъка на парещото слънце на Невада, без изобщо да може да повярва на очите си. Огромни табели, обозначаващи хотели и казина, се намираха от двете страни на улицата и стърчаха на фона на безоблачния пустинен хоризонт, подобни на причудливи друидски каменни надписи, ослепителни и сега, когато по тях още не бяха започнали да танцуват запалените светлини на нощта. Пясъците. Дворецът на Цезаря. Фламинго.

— Лас Вегас — промълви той. — За бога, защо сме се озовали в Лас Вегас?

Мисълта му трескаво работеше. Той бе приел като нещо, което се разбираше от само себе си, че при прехвърлянето му от Отвъдната земя в неговия някогашен свят, той ще се появи, както винаги, когато излизаше от вълшебните мъгли, сред Сините планини на Вирджиния. Беше приел от само себе си, и му се струваше, че с пълно основание, че Абърнати е бил пренесен тъкмо на онова място, когато магията бе подействала погрешно. Но оказваше се, че се е заблуждавал по отношение и на едното, и на другото. Тази магия се беше оказала достатъчно щура, та да ги запрати и двамата на другия край на страната!

Освен ако...

О, не, каза си Бен. Освен ако Куестър не беше объркал отново нещата и не бе изпратил Абърнати на едно място, а самия него и Уилоу — на друго!

Той се опита да се овладее. В момента не можеше достатъчно ясно да разсъждава. Магията бе разменила Абърнати и медальона срещу бутилката и Чернъто. Абърнати явно е бил изпратен там, където Майкъл Ард Ри държеше бутилката — ако се приемеше, че бутилката е продължавала да бъде в ръцете на Майкъл. Във всеки случай, Абърнати е бил изпратен при онзи, който и да е той, който притежаваше тази бутилка. А Бен бе поискал Куестър да го изпрати там, където се намираше Абърнати. И в такъв случай, напълно

възможно бе тъкмо Лас Вегас да е именно мястото, където се предполага да бъде.

Уилоу продължаваше да се притиска до него, сякаш да се защити от нещо, но повдигна глава от рамото му и се огледа, колкото да прошепне:

— Бен, целият този шум ми е много неприятен! Пресечката беше задръстена от коли, въпреки че беше обедно време. Във въздуха се разнасяше шум от двигатели, свиреха автомобили, изсвистяваха внезапни спирачки и се чуваха викове отвсякъде. Покрай тях профучаваха коли, а един самолет премина ниско над главите им с ужасен грохот.

Бен още веднъж се огледа наоколо. Продължаваше да бъде объркан. Минувачи и мотористи започваха да се заглеждат в него. Сигурно е заради спортните екипи, помисли си той първоначално, но после осъзна, че съвсем не е заради това. Беше заради Уилоу. Тя бе девойка със смарагдово зелена коса, дълга до кръста, и съвършено гладка, морскозелена кожа. Дори и за Лас Вегас Уилоу бе нещо съвършено необичайно.

— Да вървим — веднага реши той и я поведе южно по улицата. Булевард Лас Вегас, гласеше табелката. Той се опитваше да си спомни нещо за Лас Вегас, което би могло да му подсказе какво да прави, но нищо не му идваше наум. Беше идвал тук само веднъж-два пъти в живота си за по няколко дни и то по работа. Беше посетил няколко казина, но не можеше да си ги спомни.

Стигнаха до пресечката на булевард Лас Вегас и улица Фламинго. От ляво беше дворецът на Цезаря, Фламингото — от дясно. Той бързо прекоси улицата заедно с Уилоу, като си проправи път през тълпа от хора, отиващи в противоположната посока.

— Къде така, сладурче? — обърна се един и подсвирна.

— Да не си от Смарагдовия град? — попита друг. Чудничко, каза си Бен на ума. Само това ми трябваше. Той продължи бързо да води Уилоу след себе си, без да обръща внимание на подвикванията и те стихнаха зад гърба им. Беше ядосан от обрата на работите и си каза, че все пак е дошъл тук с определена цел, а не за да кръстосва улиците до безкрайност. Той хвърли поглед към двата големи хотела от двете страни на булеварда, южно от кръстовището. Дюните и Боли. Твърде

големи са, каза си той. Много хора, много движение, много... всичко много.

— Къде ти е цирка, кукличке? — чу той да подвиква някой.

— Бен — промълви Уилоу напрегната и още повече се притисна до него.

Куестър, Куестър! Какви успя да ги забъркаш! Бен тръгна още по-бързо, като засланияше Уилоу, колкото можеше, като я премести от вътрешната страна на улицата и побърза да я преведе през тълпата от хора, които влизаха и излизаха през входа на хотела на Боли. Пред тях се издигнаха Шангри-Ла, после Аладин и Тропикана. Трябваше да избере все някой от тях, каза си той ядосано. Все някъде трябваше да прекарат нощта — да се ориентират и да решат къде да тръгнат да търсят Абърнати. А може дори да е по-добре наистина да се спре на някой от големите хотели. Там може да не ги забележат чак толкова, може да се смесят по-лесно с останалите ексцентрични типове...

Той дръпна Уилоу най-категорично и се отправи заедно с нея към входа на Шангри-Ла.

Фоайето беше претъпкано. Казиното отвъд беше също претъпкано. Навсякъде кръжаха хора, чуваха се шум на карти и зарове, на колела на рулетки и подвиквания на едноръки мошеници, които преливаха в развълнуваните възгласи на играчите. Бен преведе Уилоу през всичко това, без да обръща внимание на погледите, които ги съпровождаха, и се насочи право към регистратурата.

— Резервация за... — той се поколеба. — Бенет, моля. Майлс Бенет.

Чиновникът вдигна поглед механично, после свали очи и отново вдигна поглед, щом забеляза Уилоу, след което кимна и каза:

— Да, сър, господин Бенет.

Уилоу се притесни във връзка с името и каза:

— Бен, не разбирам...

— Шшшт — тихо я предупреди той.

Чиновникът прегледа списъка с резервациите и отново вдигна глава:

— Съжалявам, господине, но нямаме резервация за вас. Бен целият се напрегна.

— Така ли? А може би ще я откриете под името Фишър. Госпожица Каролайн Фишър? Самостоятелен апартамент?

Той си пое дълбоко дъх, докато чиновникът от регистрацията отново наведе глава, за да погледне в списъка. Резултатът, естествено, беше същият.

— Съжалявам, господин Бенет, не мога да открия никаква резервация и на името на госпожица Фишър.

Той се усмихна извинително на Уилоу и много дълго не успя да откъсне очи от нея.

Бен се наежи, правейки се, че е много ядосан.

— Но ние сме направили тази резервация още преди месеци! — той надигна глас достатъчно, за да привлече внимание. Неколцина хора наоколо се позаслушаха и започнаха да се струпват наоколо, за да видят какво става.

— Възможно ли е да не сте записали резервацията? Та ние я потвърдихме само преди седмица, за бога! Дошли сме на лов, който ще започне в пет сутринта и аз не мога да си губя времето с всичко това!

— Да, разбирам, сър — каза служителят, който разбираше само това, че е станало нещо нередно, за което той няма никаква вина.

Бен измъкна пачката банкноти, които Куестър му беше дал, и започна да ги премята в пръстите си разсеяно.

— Е, багажът ни ще бъде докаран тук от летището всеки момент, тъй че няма смисъл от пререкания по този въпрос. Моля да ни уредите, каквото можете, а аз ще поговоря с управителя по-късно.

Служителят кимна, погледна отново в списъка с резервациите, после отново провери заявките в компютъра и накрая каза:

— Извинете ме за момент, господин Бенет.

Той излезе, а Бен, Уилоу и малката група от хора, които се бяха скупчили наоколо им, останаха да чакат. Върна се бързо, с още един човек подире си. Това сигурно е някой по-високостоящ, надяваше се Бен.

И не остана разочарован.

— Господин Бенет, аз съм Уинстън Алисън, заместник-управител. Доколкото разбирам, станало е някакво объркване във връзка с резервацията, която сте поръчали? Много съжалявам за случилото се. Имаме помещение, което можем да предоставим за вас и госпожица Фишър — и той широко се усмихна на Уилоу, като явно оценяваше достойнствата ѝ да бъде топ-звезда.

— Апартамент ли ще желаете?

— Да, господин Алисън — отвърна Бен. — Двамата с госпожица Фишър наистина настояваме за това.

— Много добре — Алисън тихо каза нещо на служителя, който кимна с глава. — Докога ще останете в апартамента, господин Бенет? — попита той.

— Най-много за седмица — усмихна се Бен. — Имаме ловна програма за не повече от три-четири дни.

Служителят започна нещо да пише, след което подаде на Бен регистрационните формуляри. Бен ги попълни бързо, като даде фалшив служебен адрес, продължавайки да играе ролята си съвършено, след което отново ги върна на чиновника. Тълпата зад тях започна да се разсейва в търсене на други атракции.

— Надявам се, че ще останете доволен от престоя си тук, господин Бенет, госпожице Фишър — каза Алисън, усмихна им се още веднъж и си отиде, откъдето бе дошъл.

— Цената на апартамента е четиристотин и петдесет долара на вечер, господин Бенет — съобщи служителят, след като педантично прегледа попълнените формуляри. — Как предпочитате да платите?

— В брой — отвърна Бен равнодушно и започна да брой сметката. — Хиляда долара достатъчен депозит ли ще бъдат?

Служителят кимна, като хвърли крадешком още един поглед към Уилоу и сърдечно ѝ се усмихна, когато тя забеляза погледа му. Бен продължаваше да брой сумата от петстотин долара в банкноти по петдесет, когато забеляза нещо странно в банкнотите. Той се спря, бавно извади нова пачка банкноти, така, сякаш банкнотите бяха лепливи, и се вгледа в тях отблизо.

Върху банкнотите стоеше не портретът на Улис С. Грант, а неговият собствен портрет.

Той тайничко провери още една пачка и още една. Неговото изображение беше на всяка от тях, в най-едър план и абсолютно различно от това на Грант. Сърцето му направо спря да бие. Куестър отново беше объркал всичко.

Служителят бе вдигнал поглед към него, предусещайки, че тук има нещо нередно, Бен не знаеше какво да направи. После, като не можеше да измисли нищо друго, внезапно се отпусна на гишето, стиснал банкнотите в ръце, като дишаше тежко.

— Господин Бенет! — възкликна служителят и протегна ръце да го вдигне.

Уилоу също го хвана да го подкрепи.

— Бен! — извика тя, преди той да може да я спре.

— Не, не се тревожете, всичко е наред — успокои ги той и двамата, като се молеше в себе си служителят да не е забелязал, че тя се бе обърнала към него с друго име. — Дали... мога да ида в стаята си и да полегна за малко? Не може ли да свършим това тук по-късно? Слънцето днес бе много силно.

— Разбира се, господин Бенет — веднага се съгласи чиновникът и повика веднага гарсон. — Сигурен ли сте, че не е нужно да повикам лекар? Има дежурен тук, в случай че...

— Не, ще се оправя... само малко трябва да почина. Нося си лекарства. Все пак ви благодаря за помощта.

Той се усмихна едва, сложи банкнотите в джоба си и облекчено си отдъхна. Уилоу и гарсонът го хванаха от двете страни и го преведоха през претъпканото фойе. И този път се измъкнах, каза си Бен с благодарност.

Молеше се само и Абърнати да има подобен късмет.

— Хайде, ученици, запазете тишина! Всеки да си отиде на мястото! Моля за внимание!

Младият, енергичен директор на основно училище Франклин в Удънвил, щата Вашингтон, се изправи посред училищния подиум с микрофон в ръка и вдигна свободната си ръка, за да въдвори ред, а гласът му прокънтя във високоговорителя. Паралелка К на шестите класове бавно зае училищните чинове и шумът стихна в очакване. Елизабет седеше на шестия ред заедно с Ева Ричардс.

Директорът се обърна към един мъж, който бе застанал встрани. Дългата му като върлина осанка беше прегърбена, имаше брада и се усмихваше. Мъжът се наведе и почеса по ушите едно малко черно пуделче, което покорно стоеше до него.

— Този следобед имаме нещо специално за вас, нещо, с което мнозина от вас са имали шанса да се забавляват и преди — обяви директорът, като огледа учениците с широка усмивка. — Колко измежду вас обичат кучетата?

Отвсякъде се вдигнаха нагоре ръце. Мъжът с кучето още по-широко се усмихна и махна с ръка на група ученици, които седяха

наблизо. Те също му помахаха в отговор.

— Този следобед ще ви представим някои особени кучета, които могат да вършат такива неща, каквито и някои измежду вас не могат! — сред учениците се надигна смях. Елизабет направи гримаса. — Искам да видите и чуете внимателно онова, което нашият гост ще ви демонстрира. Скъпи ученици, да кажем добре дошъл на господин Уитсел и на неговото Кучешко шоу!

Господин Дейвис Уитсел се качи на подиума, съпроводен от ръкопляскания и подсвирквания, и взе микрофона от директора, който се канеше да напусне. Той им махна с ръка и се направи, че не забелязва, че малкото черно пуделче е тръгнало подире му.

— Добър ден на всички! — поздрави ги той. — Какъв ентузиазъм виждам у вас! Радвам се, че сте дошли с толкова голямо желание, макар и присъствието да беше задължително — и той направи физиономия, която предизвика взрив от смях. — Все пак, можем да се позабавляваме заедно. Дошъл съм да ви разкажа нещо повече за кучетата — да, именно, кучетата! И след като вашите родители не ви позволяват сами да отидете при кучетата, то ето че аз съм довел кучетата при вас!

Той вдигна ръце и всички започнаха да ръкопляскаат заедно с него.

— А сега, чуйте ме, защото имам да ви казвам нещо много важно. Трябва да ви кажа...

Той млъкна, като се направи, че едва сега е забелязал, как Софи чинно дърпа крачолите на панталона му.

— Хей, хей, какво е това? Пусни ме, Софи, пусни ме! Малкото черно пуделче го пусна и седна назад, като се загледа в него.

— И така, както бях започнал да ви казвам, имам да ви съобщя нещо такова, което...

Софи отново се хвана за панталоните му и започна да ги дърпа. Елизабет се разсмя, заедно с всички останали. Дейвис Уитсел сведе очи надолу, след като речта му беше отново прекъсната.

— Какво има, Софи? Да не би ти първа да искаш нещо да кажеш? — Софи излая. — Е, така кажи. А, значи си казала, така ли? Е, струва ми се, че тези деца не са те чули. Я го повтори — Софи излая още веднъж. — Какво интелигентно куче! — и той погледна към

чиновете. — Какво ще кажете, деца? Желаете ли да видите колко е интелигентна Софи?

Всички, разбира се, извикаха, че желаят. Той сви рамене, като малко преиграваше.

— Е, добре, да видим, Софи, какво можеш. Можеш ли да скачаш? — Софи подскочи. — Можеш ли да скочиш по-високо? — Софи скочи почти до рамото му. — Ой! Басирам се, че можеш да направиш задно кълбо. — Софи направи кълбо назад. — Е, деца, какво ще кажете? Не е зле, нали? А сега, да видим...

И той караше Софи да прави ту един трик, ту друг, да скача през обръчи и през препятствия, да прави кълба напред и назад и още десетки други най-забавни трикове. Когато свърши, учениците я удостоиха с бурни аплодисменти и Дейвис Уитсел я изпрати да се оттегли. След това се зае да говори за необходимостта да се полагат грижи за кучетата. Привеждаше някакви статистически данни, говореше за добрите резултати от работата на Организацията за защита на животните, подчерта това, че малко любов и разбиране може да промени живота на животните изцяло и подчерта необходимостта всеки от присъстващите ученици да се включи в това добро дело.

Елизабет напрегнато го слушаше.

След това Софи отново се върна. Тя се появи откъм края на подиума, като водеше след себе си един едър жълтокафяв боксер, завързан с каишка през врата. Дейвис Уитсел изобрази изненада, след което преповтори целия номер, като попита Софи какво прави тук с Бруно, направи се, че я разбира, когато тя изляя и разговаряше с нея, сякаш беше човек.

Елизабет се замисли.

Последва цял нов репертоар от акробатически номера на Софи и Бруно едновременно, като единият яздеше другия, двамата прескачаха през обръчи и летви, тичаха с препятствия, изпълняваха скокове, играеха на гоненица и демонстрираха всякакви умения и смелост.

Програмата свърши с напомняне, че за животните трябва да се полагат грижи и с пожелание за успешна учебна година за всички. Уитсел си тръгна, като помахна на учениците в отговор на техните възгласи и аплодисменти, следван от Софи и Бруно. Директорът му се поклони, взе микрофона обратно, изрази своята благодарност пред всички и разпусна учениците по класовете им.

Елизабет бе вече взела своето решение.

Докато останалите ученици се изнизваха един подир друг, Елизабет остана назад. Ева Ричардс се опита също да остане с нея, но Елизабет ѝ каза да върви. Дейвис Уитсел наблюдаваше как учениците се изнизваха пред очите му и отвърщаше на усмивките им. Елизабет търпеливо изчака. Директорът дойде и поблагодари на Уитсел още веднъж, като изрази надеждата, че и другата година отново ще дойде. Уитсел обеща.

После и директорът също излезе и Дейвис Уитсел остана сам.

Елизабет си пое дълбоко дъх и се отправи към него и когато той я зърна, му каза:

— Господин Уитсел, смятате ли, че бихте могли да направите нещо, за да помогнете на един мой приятел?

Брадатият мъж се усмихна.

— Зависи. Кой е този твой приятел?

— Името му е Абърнати. Той е куче.

— О, куче. Да, разбира се. Какъв е проблемът?

— Той трябва да отиде в щата Вирджиния. Уитсел още по-широко се усмихна.

— Наистина ли? Хей, ти как се казваш?

— Елизабет.

— Виж какво, Елизабет — Уитсел се хвана с ръце за коленете и се приведе към нея доверително. — А може би на него не му се налага да ходи чак до Вирджиния? Може би просто трябва да привикне към живота във Вашингтон. Каж ми нещо. Да не би да си решила и ти да идеш с него във Вирджиния? Сигурно и ти си живяла там?

Елизабет категорично тръсна глава.

— Не, господин Уитсел, не, вие нищо не разбирате. Аз изобщо не познавах Абърнати до преди седмица. А и той не е изцяло куче. Той е човек, който е бил преобразен в куче. Чрез магия.

Дейвис Уитсел стоеше и я гледаше със зяпнала уста. Тя бързо продължи с разказа си.

— Той може да говори, господин Уитсел. Може да говори наистина. И в момента е затворен в...

— Ей, почакай малко! — тутакси я прекъсна мъжът. Той реши да смени позата си и приклезна. — Какви са тези приказки? Искаш да кажеш, че онова куче може да говори, така ли? Да говори наистина?

Елизабет отстъпи назад. Вече започваше да се притеснява, дали бе постъпила правилно, като се е обърнала за помощ към този човек.

— Да. Също както ние с вас. Брататият мъж вирна глава замислено.

— Ти малко нещо преувеличаваш, Елизабет. Елизабет се почувства неудобно.

— Нищо не преувеличавам, господин Уитсел. Абърнати наистина може да говори. Проблемът е, че трябва да иде във Вирджиния, а не знае как. Помислих си, че вие бихте могли да му помогнете. Слушах ви като говорехте, че за кучетата трябва да се грижим и винаги да им помагаме. Е, та Абърнати ми е приятел и аз искам да се погрижа нищо лошо да не му се случи, макар че той не е съвсем куче. Тъй че си помислих...

Дейвис Уитсел рязко вдигна ръка и момичето млъкна. Той се изправи и се огледа наоколо из цялата гимназия, а Елизабет пък изгледа него самия. Последните ученици вече се изнизваха навън.

— Трябва да си тръгвам — тихо каза Елизабет. — Можете ли да помогнете на Абърнати?

Той изглежда преценяваше.

— Виж какво — той се обърна към нея и измъкна изпомачкана визитна картичка, на която беше напечатано името и адреса му. — Доведи ми тук това говорещо куче — щом е истинско говорещо куче — и аз непременно ще му помогна. Ще го заведа навсякъде, където поиска. Съгласна ли си?

Елизабет цялата грейна.

— Обещавате ли? Уитсел сви рамене.

— Разбира се.

Елизабет засия още повече.

— Благодаря, господин Уитсел! Много благодаря! — тя притисна учебниците до гърди и забърза към къщи.

Още докато се обърне, Дейвис Уитсел вече беше напълно забравил за случая.

Майлс Бенет, свободно практикуващ адвокат, седеше в кабинета си в своя дом в предградията на Чикаго посред купища Нортийст рипортър и най-сериозно мислеше да си направи едно питие. От миналия понеделник се занимаваше с онзи проклет случай по определяне размера на данъците и не беше дошъл до никакво

разрешение на множеството законови проблеми в сравнение с началото. Работеше върху него ден и нощ, в кантората и у дома, живееше с него, спеше с него, ядеше с него и направо се беше поболял от него в буквалния и в преносния смисъл. Вчера беше хванал силна настинка и вече започваше да го тресе. Целият следобед се бе занимавал с досадни проучвания, свързани със собствеността на един голям служебен комплекс в Оук Брук, и си беше донесъл бележките у дома, опитвайки се да ги подреди, докато всичко му е още свежо в главата.

Ако изобщо вече е възможно нещо да му е свежо в главата, унило си мислеше той.

Облегна се назад в кожения стол пред бюрото си и тежкото му тяло потъна в него. Той беше едър човек с гъста тъмна коса и мустак, който сякаш бе залепен в последствие на едно лице, което в някогашните, по-щастливи времена, е било почти херувимско. Очите му бяха винаги с полупритворени клепачи и гледаха с нещо средно между отегчено примирение със съдбата и иронична насмешливост към един свят, който се отнасяше с нескривано подозрение дори и към адвокати като него, които работеха с всички сили и пълно съзнание. И все пак, не съжаляваше. Това беше част от цената, която човек трябваше да плати, за да върши нещо, което обича.

Той се усмихна, неочаквано сам за себе си, с известна ирония. Е, наистина, понякога се случваше да го обича не чак толкова.

Това неочаквано го наведе на мисълта за Бен Холидей, за тяхната някогашна фирма Холидей Бенет, за тяхното някогашно правно съдружие, когато двамата с Бен можеха да застанат срещу целия свят. Той престана да се усмихва. Бен Холидей бе обичал адвокатската практика — а и умееше да я упражнява. Док Холидей, гангстерът от съдебните зали. Майлс тръсна глава. Сега Док беше бог знае къде, сигурно се бореше срещу дракони и освобождаваше красиви девойки в някакъв измислен свят, който вероятно съществуваше само в собственото му съзнание...

А може и да беше истински. Майлс смръщи вежди замислено. Така и никога не успя да разбере истината. И сигурно никога нямаше да я узнае.

Той се опита да прогони разсейващите го мисли и се наведе над юридическите си книги и жълти бележници. Примигна уморено с очи.

Бележките започваха да се размиват пред погледа му. Трябваше да приключва засега и да върви да спи.

Телефонът иззвъня. Той погледна към него, поставен на края на масата, близо до стола му за четене. Изчака да звънне втори път. Марга бе отишла да играе бридж, а децата бяха някъде горе в блока, на гости у Уилсън. У дома нямаше никого, освен него. Телефонът позвъни трети път.

— По дяволите! — изруга той и тежко се изправи от стола зад бюрото. Телефонът никога не беше за него, винаги за децата или за Марга; а и когато беше за него, това беше винаги някой загубен клиент, който нямаше достатъчно възпитание да не го безпокои у дома с въпроси, които спокойно можеха да почакаат до сутринта.

Телефонът иззвъня за четвърти път, когато той вдигна слушалката.

— Ало, Бенет на телефона — промърмори той.

— Майлс, обажда се Бен Холидей. Майлс се вцепени от изненада.

— Док? Това ти ли си? Но за бога, тъкмо се бях замислил за теб! Какво става? От къде се обаждаш?

— От Лас Вегас.

— Лас Вегас ли?

— Опитах се да се свържа с теб в офиса, но ми казаха, че този ден ще отсъстваш.

— Да, малко на обиколка из ада и обратно.

— Слушай, Майлс, имам нужда от една огромна услуга — линията изпраця и гласът на Бен се загуби. — Сигурно ще ти се наложи да оставиш цялата си работа до края на седмицата, но е много важно, иначе нямаше да те моля.

Майлс неволно се усмихна. Док си беше Док.

— Да, да, точно така, поглади ме по козината, та да можеш спокойно да ме одереш. Е, казвай от какво имаш нужда.

— От пари, преди всичко. Отседнал съм в Шангри-Ла с една моя приятелка, но нямам пари да платя.

Майлс вече направо се смееше.

— За бога, Док, та ти си милионер! Какво значи, че нямаш пари да си платиш?

— Това, че в момента, тук нямам тези пари! Тъй че първото нещо утре сутринта ще бъде да ми изпратиш няколко хиляди. Но виж какво, трябва да ги изпратиш на собственото си име, Майлс Бенет. Под това име се регистрирах.

— Какво? Използвал си моето име?

— Не можех да си спомня никое друго в момента, а не исках да използвам своето. Не се тревожи, няма да ти създам никакви проблеми.

— Засега, предполагам.

— Изпрати парите направо на сметката ми — тоест на твоята сметка. Можеш ли?

— Разбира се, няма никакви проблеми — Майлс поклати глава заинтригуван и се настани в стола за четене. — Това ли е голямата услуга, която се канеше да ми поискаш — пари?

— Отчасти — Бен звучеше потиснат и далечен. — Майлс, нали искаше да узнаеш какво е станало с мен, след като се отказах от практиката? Е, сега ще имаш тази възможност. Един друг мой приятел, който не е с мен в момента, е изпаднал тук в голяма беда. Предполагам, че се намира някъде в Щатите, макар че не съм сигурен и трябва да разберем. Моля те да се обадиш на някоя от твоите агенции за разследвания и да поискаш да узнаят всичко за човек на име Майкъл Ард Ри — той продиктува името и Майлс бързо го записа. — Мисля, че живее в Щатите, но и за това не съм съвсем сигурен. Вероятно е твърде богат, странящ от хората. Макар с удоволствие да харчи парите си. Успя ли да си запишеш всичко?

— Да, Док, записах го — Майлс вече се беше намръщил.

— Хубаво. А ето и останалото — но моля те, недей да ми опонираш. Бих искал да узная, дали са се появили някакви съобщения относно едно говорещо куче — каквото и да било — слухове, клюки, въобще всичко за куче, което говори.

— Какво каза?

— Куче, което говори, Майлс. Зная, че ти звучи смехотворно, но това е другият приятел, за когото ти споменах. Името му е Абърнати. Той е златист териер и може да говори. Записа ли си?

Майлс бързо си взе бележки, като през цялото време клатеше глава.

— Док, надявам се, че не си правиш шега с мен.

— Напълно съм сериозен. Абърнати е Човек, който е бил превърнат в куче. После ще ти обясня всичко. Виж какво можеш да научиш и по двата въпроса и вземи самолет дотук колкото може по-скоро. Докладвай ми всичко, което може да се разбере. И им кажи, че нещата не търпят отлагане. Най-късно до началото на идната седмица — той помълча малко. — Зная, че това не е лесна работа, но направи, каквото можеш, Майлс. Наистина е много важно.

Майлс се размърда на мястото си, като едва сподавяше смеха си.

— Това, което никак няма да е лесно, е как ще кажа на следователите, че търсим някакво си говорещо куче! За бога, Док!

— Просто събери всяка възможна информация за куче, което се предполага, че може да говори. Колкото и да е трудно, може да имаме късмет. Имаш ли възможност да отсъстваш за малко и да дойдеш дотук?

— Разбира се. Няма да ми се отрази зле, всъщност. Занимавам се с един случай по данъчните изчисления и съм затънал до гуша в математика. А ти значи си в Шангри-Ла? С кого си там?

Настъпи пауза.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа, Майлс. Най-добре е да видиш като дойдеш, съгласен ли си? И не забравяй да ми изпратиш парите! Можем да разчитаме само на това!

— Не се безпокой, няма да забравя. Хей! — Майлс все още се колебаеше, заслушан в тишината отсреща на линията. — Дали всичко при теб е наред? Имам предвид освен това, което вече ми каза? Ти добре ли си?

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Добре съм, Майлс. Наистина съм добре. Скоро ще можем да си поговорим. Можеш да ми се обадиш тук, ако е необходимо. Само не забравяй, че трябва да ме потърсиш на твоето име — гледай да не се объркаш.

Майлс гръмогласно се разсмя.

— Та нима мога да се объркам повече, отколкото вече съм, Док?

— Представям си. Всичко хубаво, Майлс. Много ти благодаря.

— До скоро, Док.

Линията прекъсна. Майлс остави слушалката на вилката и се изправи. Но какво е това? — мислеше си той и се усмихваше. Какво наистина е това?

Като си тананикаше жизнерадостно, той отиде до барчето и извади бутилка Гленливет — уискито, което Бен Холидей най-много обичаше. Реши, че има достатъчен повод да се почерпи.

КОПЧЕТО, КОПЧЕТО

Абърнати лежеше в тъмната си клетка и се унасяше, сънувайки слънцето на Отвъдната земя и зелени поля. Последните един-два дни не му беше добре и той отдаваше това си състояние на факта, че е затворен през цялото време и на храната — по-скоро на липсата ѝ. Имаше известни подозрения, че нещо в тази среда изобщо му действаше омаломощаващо и то нямаше нищо общо с настоящите обстоятелства, ала нямаше начин да провери тази своя теория. Както и да е, повечето от времето си прекарваше в дрямка, намирайки, доколкото му беше възможно, известно убежище в сънищата си за други времена и места.

Елизабет от два дни вече не беше идвала при него. Забеляза, че пазачите му се появяват по-често и предположи, че тя не се появяваше просто поради страх да не бъде разкрита. Майкъл Ард Ри дойде при него веднъж. Но това също беше поне преди два дни. Майкъл беше погледнал своя затворник съвсем безучастно, беше го попитал, дали има нещо да му даде и беше напуснал без да каже нито дума повече, когато Абърнати съвсем категорично му заяви, че само си губи времето.

Никой друг не се беше появявал изобщо.

Абърнати започваше да се плаши. Започваше да вярва, че може наистина да бъде оставен просто да си умре тук.

Тази мисъл го накара да се разсъни, сънищата му изчезнаха и реалността на ситуацията, в която се намираще, го връхлетя отново с пълна сила. Той се вкопчи в мисълта за смъртта. Реши, че може би няма да е толкова страшно, ако се изправи открито пред една такава възможност. Обмисляше какъв избор би могъл да има по отношение на Майкъл Ард Ри и медальона. Всъщност нямаше никакъв друг избор. Той съвсем определено не можеше да отстъпи на Майкъл медальона. Неговата съвест и дълг не му позволяваха такава нещо. Толкова могъща магия не можеше да се остави в ръцете на един толкова зъл човек. Дори и смъртта би била за предпочитане пред нещо подобно.

Разбира се, след като умре, какво би попречило на Майкъл да вземе медальона от безжизненото му тяло?

Той отново падна духом, когато се замисли за подобна възможност и отново затвори очи, опитвайки се да избяга в сънищата си.

— Ей! Абърнати! Събуди се!

Абърнати повдигна клепачи и зърна Елизабет, застанала пред клетката му. Тя нетърпеливо ръкомахаше. — Хайде, Абърнати, събуди се!

Абърнати се надигна вдървен, пооправи изпоцапаните си дрехи, пъкна ръка в джоба си, за да извади оттам очилата и ги сложи на носа си.

— Аз съм буден, Елизабет — продума той сънено и внимателно намести очила.

— Чудесно! — промълви тя, като неумело се опита да отвори вратата на клетката. — Защото ще трябва да излезеш оттук още сега!

Абърнати гледаше объркан как момиченцето намества ключа в ключалката, превърта го и дръпва решетката. Вратата на клетката се отвори.

— Е, какво ще кажеш? — промълви тя доволна.

— Елизабет...

— Взех ключа от полицата в стаята на пазачите, където те държат резервните си ключове. Няма да забележат липсата му веднага. Ще го върна, преди да са разбрали. Не се тревожи. Никой не ме забеляза.

— Елизабет...

— Хайде, Абърнати! Какво чакаш още?

Абърнати беше загубил способността си да мисли и гледаше с празен поглед отворената врата на клетката.

— Ужасно е опасно за теб да...

— Искаш ли да излезеш от тук или не? — попита тя с известно раздражение.

Долу в коридора, зад входната врата затворените кучета изведнъж започнаха да лаят, като нададоха ужасен вой.

— Да, искам — веднага отвърна Абърнати и пропълзя през отворената врата.

Той застана прав в коридора за първи път, откакто бе затворен тук, и мина през процепа в стената, за да стигне до някаква стълба отгатак. Елизабет се обърна и затвори скрития отвор в стената зад себе си. Лаят на кучетата стихна и настъпи отново тишина.

Двамата останаха един миг в пълен мрак, докато Елизабет успя да запали фенерче. Абърнати с приятна изненада установи, че още си спомняше нещо, което бе прочел за фенерчетата в едно от нейните списания, когато стоеше затворен в стаята й. Това го накара да повярва, че не е загубил силите си чак толкова, колкото си мислеше.

Елизабет тръгна нагоре по стълбите, докато Абърнати чинно я следваше.

— Нямаме много време — говореше тя. — Господин и госпожа Коулс сигурно вече са тук, за да ме закарат за представлението на училищния хор. Помниш ли приятелката ми Нита? Това са родителите й. Сега са при баща ми, а аз им казах, че отивам да се облека — Абърнати обърна внимание, че тя е облечена в плисирана бледорозова рокличка. — Мислят си, че правя в момента тъкмо това. Нита е горе в стаята ми да пази. Престори се, че ми помага в обличането. Когато отидем там, тя ще слезе и ще каже на родителите си и на баща ми, че съм готова и всеки момент идвам. Докато тя прави това, аз ще те изведа по стълбите до една задна врата, която води в двора. Колата на семейство Коулс е паркирана там и можем да те скрием в багажника. И направо си свободен. Планът е съвършен! Стражите няма да се решат да проверяват колата на семейство Коулс, при положение, че баща ми е с тях.

Абърнати я погледна уплашено.

— Ще бъда в автомобил ли? В един от онези механични...

— Шшшт! Да, да, в автомобил! Само ме слушай, ако обичаш — Елизабет нямаше време за никакви прекъсвания. — Щом стигнем училището, всички ще слезем, за да се подготвим за представлението, но аз ще кажа на Коулс, че трябва да се върна за портмонето си, което ще оставя в колата. Щом дойда, ще отворя колата и ще те пусна, разбра ли?

Абърнати клатеше глава с известно съмнение в думите й.

— Ами какво ще стане, ако не успееш да ме измъкнеш оттам? Ами ако аз...?

— Абърнати! — викна му Елизабет вбесена. — Няма защо да се тревожиш, разбрано ли е? Ще те измъкна. А в багажника на колата ще можеш да си дишаш съвсем спокойно. Чуй ме сега! Намерих човек, който ще ти помогне да стигнеш до Вирджиния.

Бяха се изкачили на площадка, където стълбището свършваше пред една врата. Елизабет се обърна с грейнал поглед.

— Името му е господин Уитсел. Той е дресьор на кучета. Обикаля училищата и говори за това, че трябва да се грижим за кучетата и други такива неща. Каза, че ако те заведе при него, той ще ти помогне. А сега, почакай ме тук.

Тя отвори вратата, подаде фенерчето на Абърнати и изчезна във входа, като отново затвори вратата зад гърба си. Абърнати остана да чака, насочил фенерчето към стената. Нещата се развиваха твърде бързо за него, но нямаше какво да се прави. Дори и най-малкият шанс да се измъкне от Гроум Уайт и Майкъл Ард Ри трябваше да се използва.

Елизабет се върна почти веднага, облечена в палто, шал и ръкавици.

— Облечи това — каза му тя и му подаде старо върхно палто и широкопола шапка. — Взех ги от мазето, където държат старите вещи.

Тя пое фенерчето, докато той се опитваше да надене палтото и шапката. Палтото му висеше като торба, а шапката все се изместваше. Елизабет го изгледа и се разсмя.

— Имаш вид на шпионин!

Преведе го през един отвор в стената в мазе, пълно с метли, парцали и ведра за вода. После спря, надникна през вратата навън и му махна да я последва. Те се промъкнаха през коридора до задното стълбище, което се спускаше надолу до една двойна врата, от която излязоха в задния двор.

Абърнати надникна през стъкленото прозорче на вратата през рамото на Елизабет. Един автомобил беше паркиран непосредствено до стената на замъка. Лампи осветяваха двора в бледожълти светлини, но наоколо нямаше никого.

— Готов ли си? — обърна се към него тя.

— Готов съм — отвърна той.

Тя отвори двойната врата и се завтече към колата. Абърнати я последва. Докато стигна до нея, тя вече бе отворила вратичката на

шофьора и бе натиснала копчето за отваряне на капака на багажника.

— Побързай! — прошепна му тя и бързо му помогна да се пхне вътре. — Не се тревожи за нищо! — каза му, когато той вече бе настанен, и остана за миг с ръце върху капака. — Веднага ще се върна да те измъкна навън, щом стигнем училището! Имай търпение!

Капакът се спусна и тя изчезна.

Абърнати лежеше скрит в колата едва от няколко минути, когато чу гласове, които приближиха, вратите за пътници се отвориха и затвориха и моторът забоботи. Колата потегли и го разтърси целия, докато вземаха завоите и постепенно набираха скорост. Багажникът беше постлан с мека постелка, но нямаше добро уплътнение, тъй че Абърнати целият се натърти. Опита се да се хване за нещо, но не намери за какво и не му оставаше нищо друго, освен да се подпира за капака и страните на колата.

Пътуването му се стори нескончаемо. И нещо по-лошо — колата започна да изпуска много противна миризма, от която на Абърнати започна да му се гади и го заболя глава. Започна да се съмнява, че ще издържи на всичко това.

Най-сетне автомобилът забави и спря, вратите отново се отвориха и затвориха, гласовете се отдалечиха и всичко отново стихна, като се чуваха само далечните шумове от други врати, които се отваряха и затваряха и други гласове, които разговаряха. Абърнати чакаше търпеливо, като отпускате мускули, разтриваше напрегнатите си сухожилия и натъртените си кокали. Той най-тържествено си обеща, че ако успее някак си да стигне до Отвъдната земя, никога повече, при никакви обстоятелства няма да стъпи в някое от тези ужасни механични чудовища.

Времето минаваше. Елизабет така и не се появяваше. Абърнати лежеше в тъмното и се вслушваше да чуе стъпките ѝ, като си мислеше за най-лошото — че нещо ѝ е попречило да се върне и той ще остане затворен тук за неограничено време. Налегна го дрямка. Беше вече почти заспал, когато чу шум от стъпки.

Вратата на колата се отвори, капакът на багажника се вдигна и ето че се появи Елизабет. Тя едва си поемаше Дъх.

— Побързай, Абърнати, трябва да се връщам веднага! — тя му помогна да се измъкне от багажника. — Извинявай, че толкова се забавих, но баща ми искаше да дойде с мен и трябваше да изчакам,

докато... Добре ли си? Изглеждаш направо смазан! О, съжалявам за всичко това, наистина съжалявам!

Абърнати веднага тръсна глава.

— Не, не! Няма за какво да се извиняваш. Всичко е наред, Елизабет — няколко закъснели се задаваха в далечината и той се загърна по-добре в палтото си и пооправи широкополата си шапка. После се приведе към нея. — Благодаря ти, Елизабет — тихо ѝ каза. — Благодаря ти за всичко.

Тя го прегърна, после бързо се отдръпна.

— Господин Уитсел живее няколко мили на север оттук. Трябва да тръгнеш по този път — и тя му го посочи. — Щом стигнеш път със знак Горски парк, ще свърнеш в дясно и ще броиш номерата, докато стигнеш 2 986. Отляво е. О, Абърнати!

И тя отново го прегърна, а той на свой ред отвърна на прегръдката ѝ.

— Не се тревожи. Ще го намеря, Елизабет — увери я той.

— А сега трябва да вървя — каза тя и тръгна да се отдалечава. Но след малко се обърна и се върна. — Почти щях да забравя. Вземи това — и тя му пъкна един плик в лапата.

— Какво е то?

— Парите, които ти обещах. За самолетен билет или за каквото друго ти потрябват. Можеш спокойно да ги вземеш — бързо добави тя, когато той се опита да ѝ ги върне. — Може да ти са необходими. Ако ли не, ще ми ги върнеш, когато се видим отново.

— Елизабет...

— Не, задръж ги! — настоя тя и бързо се обърна и започна да се отдалечава. — Сбогом, Абърнати! Много ще ми липсваш!

Тя затича към сградата на училището и се изгуби.

— И ти ще ми липсваш — промълви Абърнати подире ѝ.

Наближаваше полунощ, когато Абърнати стигна по алеята до 2986 номер на Горски парк, все още с широкополата шапка на главата и огромното палто. Беше свърнал неправилно по-рано и се оказа принуден известно разстояние да се върне. Когато наближи малката къщичка с капаци на прозорците и сандъчета с цветя, успя да зърне през полуспуснатия транспарант на предния прозорец един мъж, който дремеше на стола. Лампата, която светеше до него, беше единственото осветление в къщата.

Абърнати предпазливо приближи до вратата и почука. Когато никой не откликна, той почука отново.

— Да, какво има? — викна един глас отвътре. Абърнати не знаеше какво да каже, тъй че зачака. След малко гласът се чу пак:

— Е, добре. Почакай една минута. Идвам.

Чу се шум от приближаващи стъпки. Входната врата се отвори и мъжът, който беше седял на стола се появи със сънливи очи и брадясал, обут в джинси и работна риза, разкопчана до кръста, върху тениска без ръкави. Малко черно пуделче застана до него и започна да души.

— Вие ли сте господин Уитсел? — попита Абърнати. Дейвис Уитсел се ококори и зяпна.

— Тъъ... да — отвърна най-сетне той.

Абърнати се огледа, започнал да изпитва известно неудобство.

— Аз съм Абърнати. Смятате ли, че...

Мъжът първоначално се сепна; след това като че ли започна да разбира и успя дори леко да се усмихне.

— А, онова момиченце от Франклин! — възкликна той. — Ти си оня, за когото ми говореше! Нали за тебе ми каза, че си бил затворен някъде? Ето, че било вярно — ти си наистина говорещо куче!

— Аз съм човек, но бях превърнат в куче — уточни Абърнати твърде неприветливо.

— О, да, разбира се, тя ми разказа тази история! — Уитсел отстъпи една-две крачки назад. — Е, заповядай, заповядай..., Абърнати! Софи, прибирай се. Е, сваляй това палто. Доста ти е големичко май. И шапката не ти е съвсем удобна. Е, сядай.

— Какво става, Дейвис? — чу се женски глас от дъното на коридора.

— А, няма нищо, Алис, един приятел — побърза да отвърне Уитсел. — Върви да си лягаш — той се наведе близо до Абърнати. — Това е жена ми, Алис — прошепна му.

Взе палтото и шапката на Абърнати и му предложи да седне на един диван в хола. Софи въртеше опашка и тихо скимтеше, като душеше Абърнати с неприятна възторженост. Абърнати я пропъди.

Телевизорът беше включен. Уитсел затвори внимателно книгата и се настани срещу Абърнати. Той се приведе напред с огромно любопитство, като говореше почти шепнешком.

— Е, да си кажа правичката, помислих си, че онова момиченце си прави шега с мене. Предположих, че това са си нейни измислици. Но... — той замълча, сякаш се опитваше да си събере мислите. — Значи са те превърнали в куче, така ли? И то териер? Това е английска порода, доколкото зная.

— Жълт териер с гладък косъм — уточни Абърнати, като оглеждаше стаята, изпълнен с всякакви съмнения.

— Да, точно така — и Уитсел стана отново. — Изглеждаш доста измъчен, знаеш ли? Искаш ли да ти предложи нещо за хапване, нещо да пийнеш? Щом си човек, сигурно ядеш истинска храна? Хайде, ела в кухнята, ще ти приготвя нещо.

Те се преместиха от хола в кухнята, която гледаше към задния двор. Уитсел надникна в хладилника и се върна с шунка, картофена салата и мляко. Той започна да прави сандвич на Абърнати, като все повтаряше колко е изумен. Велики боже, истинско куче, което говори! Повтори го поне десетки пъти. Абърнати се почувства обиден, но не го показва. Най-сетне Уитсел свърши, занесе храната на малка сгъваема масичка с четири стола, предложи на Абърнати да седне, а сам взе чаша бира и също се настани до него.

— Виж, онова момиченце... как му беше името?

— Елизабет.

— Елизабет каза, че трябва да идеш във Вирджиния. Вярно ли е? Абърнати кимна с пълна уста. Беше направо прегладнял.

— А за какво ти е да идеш във Вирджиния? Абърнати обмисляше какво да отговори.

— Имам там приятели — отвърна накрая той.

— Но не можем ли просто да им се обадим да дойдат? — попита мъжът. — Ако ти трябва помощта им, не е ли по-лесно просто да им се обадиш?

Абърнати се обърка.

— Да им се обадя ли?

— Да, по телефона.

— А, по телефона — едва сега си спомни какво беше това. — Но те нямат телефон.

Дейвис Уитсел се усмихна.

— Така ли? — той отпиваше от бирата си и наблюдаваше Абърнати, който довършваше яденето. Кучето го усещаше, че обмисля.

— Е, няма да е лесно да те закарам чак до Вирджиния — обади се той след известно време.

Абърнати вдигна поглед, поколеба се, но накрая каза:

— Имам пари за път.

Уитсел сви рамене.

— Дори и така да е, не можем просто да те качим на някой самолет, влак или кораб и да те изпратим. Ще възникнат всякакви въпроси за това кой си и какъв си. Ох, извинявай, че казвам това, но трябва да си даваш сметка, че хората не са свикнали да виждат кучета, които се обличат, ходят и говорят като тебе.

Той се прокашля.

— Другото нещо е, че доколкото разбрах момиченцето, си бил затворен някъде. Вярно ли е това?

Абърнати кимна.

— Елизабет ми помогна да избягам.

— В такъв случай, за мен може да се окаже опасно да ти помагам. Някой може да остане твърде разочарован, когато разбере, че те няма. Сигурно ще тръгнат да те търсят. А това означава, че трябва да бъдем много предпазливи, не е ли така? Защото ти наистина си твърде особен. Кучета като теб не се срещат всеки ден. Извинявай. Исках да кажа хора като теб. Значи трябва бързо да се измъкнеш. Да се възползваме от ситуацията — и той отново започна да премисля положението. — Никак няма да е лесно. Ще трябва да изпълняваш всичко, което ти кажа.

Абърнати кимна с глава.

— Разбирам — той допи млякото си. — Можеш ли изобщо да ми помогнеш?

— Разбира се! Обзалагам се, че мога — Уитсел потри ръце. — Но най-добре засега е да си лягаме, а утре ще поговорим и ще решим какво да правим. Съгласен ли си? Има една свободна стая в дъното на коридора, където можеш да се настаниш. Всички легла са оправени. На Алис няма да ѝ се понрави. Тя не харесва нещо да не разбира, но аз ще се оправя с нея, не се тревожи. Хайде, ела с мен.

Той заведе Абърнати през коридора в свободната стая, показа му леглото и банята, даде му комплект кърпи и го остави да се настани. През цялото време си говореше на глас за някакви пропуснати

възможности и шансове, които идват веднъж в живота. Ако можел да намери начин да се възползва, повтаряше той отново и отново.

Абърнати се съблече и легна по гръб. Бе леко смутен от онова, което чуваше, но бе твърде изнурен, за да се замисли над него. Затвори очи изтощен. Уитсел изгаси лампите и излезе, като тръшна вратата след себе си.

Къщата напълно притихна. Само отвън клоните на едно дърво се удряха в прозореца като пипала.

Абърнати се заслуша в шума им съвсем за кратко, след което бързо заспа.

ИЕРИХОН

Вечерта се спускаше, когато Куестър Тюс, коболдите и чупка гномите пристигнаха в Риндуеър. Небето беше сиво-синкаво с тънки розови ивици, където слънцето още не се бе отдръпнало от настъпващия мрак. Над Зеленоречието се спускаше мъгла на вълма и земята изглеждаше призрачна и мрачна. Продължаваше да вали, сякаш във въздуха бе надвиснала влажна пелена. Звуците долитаха глухи, неизвестно откъде в здрача, и човек имаше чувството, че всичко живо е станало безплътно.

Буниън предпазливо ги преведе през моста, който минаваше над мястото, където се срещаха няколко реки, над които се издигаше платото, върху което бе построен укрепеният замък на лорд Календбор. Градът в подножието изпращаше поредния ден. Чуваха се гласове на хора и рев на животни, подрънкване на жезла и скърцане на дървени порти, усещаше се отмала и се носеше дъх на пот. Дружинката премина по улицата между къщите и магазинчетата; сградите бяха скупчени ниски и притъмнели в мъглата и само пламъчетата на свещите мъждукаха отвътре едва-едва. Пътят беше изровен и кален от дъжда и калта полепваше по обувките им и копитата на конете. Хората извърщаха глави подире им заинтригувани, но веднага преставаха да им обръщат внимание.

— Гладен съм! — проплака Филип.

— Краката ме болят! — добави Сот.

Но Парснип им изсъска предупредително и гномите отново млъкнаха.

Изад мъглата и дъжда пред тях най-сетне се появи Риндуеър. Стените и парапетите, кулите и бойниците, целият този огромен замък бавно възправи очертанията си като чудовищен призрак, спотаен в нощта. Беше нещо огромно, издигаше се на стотина метра нагоре към небето и най-високите му заострени кули се губеха сред надвисналите облаци. От стълбовете бяха увиснали свити флагове, мъждукаха фенери и десетки мокри часовои стояха на стража по стените.

Външните порти зееха отворени като огромни дървени челюсти, обковани с желязо, зад които се намираха спуснатите метални решетки. Вътрешните порти бяха затворени. Отстрани целият замък внушаваше страх и малката дружинка приближаваше със смесени чувства на безпокойство и трепет.

Стражът пред вратите ги спря, попита ги за какво са дошли и ги отведе на завет под една ниша под стената, докато бъде съобщено за пристигането им на лорд Календбор. Времето минаваше бавно, докато чакаха целите треперещи и преуморени в мрака и влагата. На Куестър му стана твърде неприятно; един представител на краля не беше редно да бъде държан да чака. Когато най-сетне дойде ескортът, който трябваше да ги придружи — двамина от по-нисшите благородници, веднага изпратени от Календбор с извинения за това, че са ги задържали, магьосникът изрази своето недоволство от проявеното отношение към тях. Те са представители на краля — хладно заяви той, а не молители. Ескортът просто им се извини още веднъж, не особено впечатлен, и те бяха поканени да влязат.

Оставиха конете си и товарните добичета и успяха да избегнат спуснатите решетки и вътрешния портал, като се промъкнаха през редица тайни проходи, прекосиха главния двор и стигнаха замъка, където влязоха през едва забележима странична вратичка, която им отключиха специално, и най-сетне минаха през няколко коридора, докато стигнаха огромна зала, озарена от голяма камина в най-отдалечения ѝ край. В камината горяха едри трупи и беше почти задушно. Куестър леко потръпна и запримига срещу светлината.

Лорд Календбор стана от мястото, което бе заел близо до огъня, и приближи — на Куестър му се стори, че е седнал толкова близо, че ще се опърли. Едър човек беше Календбор, висок и мускулист, тялото и лицето му носеха белезите на безбройни битки. Той носеше ризница под робата си, ботуши и връзка ками. Великолепните му рижи коси и брада му придаваха внушителен вид — още повече на фона на пламъците в камината. Когато пристъпи напред, сякаш пренесе пламъците със себе си.

Той освободи благородниците от ескорта с леко кимване на глава.

— Добре дошъл, Куестър — промълви Календбор и протегна грубата си ръка, за да се ръкува с него.

Куестър задържа ръката му.

— Щеше да е по-добре, милорд, ако не бях държан да чакам толкова дълго в студа и дъжда!

Коболдите леко просъскаха в знак на солидарност, докато чупка гномите се сгушиха зад краката на Куестър, ококорили очи като чинии. Календбор ги огледа всичките и веднага отклони вниманието си от тях.

— Приемете моите извинения — обърна се той към Куестър, като издърпа ръката си. — Известна несигурност цари напоследък. Налага се да бъда предпазлив.

Куестър отърси дъждовните капки от наметалото си и свъси лицето си, прилично на бухал.

— Предпазлив ли? Май си по-предпазлив от необходимото. Видях колко много часови си поставил, стражи пред всички входове, спуснатите решетки, затворената вътрешна порта. Прави ми впечатление и това, че носиш броня дори и у дома си. Държиш се едва ли не като в обсада.

Календбор грубо потри ръце и се загледа в огъня.

— Може и така да е — изглеждаше разтревожен. — Какво те води в Риндуеър, Куестър Тюс? Може би някакво поръчение от страна на Негово Величество? Какво желае този път? Да се бия с демоните заедно с него, може би? Или отново да гоня онзи черен единорог? Какво ще иска сега? Кажете.

Куестър се подвоуми какво да отговори. Нещо в начина, по който Календбор задаваше въпросите си, му подсказваше, че вече знае отговорите им.

— От Негово Величество бе откраднато нещо — каза накрая той.

— А? — Календбор продължаваше да гледа към огъня.

— И какво може да е това? Да не би да е някаква бутилка?

Цялата стая притихна. Куестър направо остана без дъх.

— Бутилка с танцуващи клоуни, изрисувани на стъклото, така ли? — тихо добави Календбор.

— Значи, бутилката е попаднала в твои ръце — заяви направо Куестър, защото въпросите бяха излишни.

Този път Календбор извърна очи към него, усмихнат така зловещо, както и коболдите не можеха да се усмихнат.

— Да, Куестър Тюс, в мои ръце е. Един трол ми я даде — един окаян трол, който я е откраднал. Той си бе наумил всъщност да ми я продаде, крадецът му с крадец. Беше я откраднал от другите тролове,

които се сбили помежду си за нея. Той успял да оцелее, ранен след битката, и дойде при мен. Едва ли всъщност щеше да дойде, ако можеше да мисли разумно и не беше толкова зле пострадал...

Мъжът, какъвто си беше едър, млъкна и поклати глава.

— Каза ми, че това е магическа бутилка и че в нея има някакво дребно същество, някакъв демон, наречен Чернъто, който може да предостави на притежателя на бутилката всичко, което онзи си пожелае. Аз направо му се изсмях, Куестър Тюс. Можеш да си представиш. Никога не съм имал много вяра в магията, винаги съм разчитал на силата и оръжието. А защо си решил да ми продаваш нещо, чак толкова ценно? — попитах аз трола. И в този момент забелязах страха в погледа му и разбрах. Той се бе уплашил от тази бутилка. Тя криеше твърде голяма сила. Искаше да се отърве от нея, но беше прекалено алчен, за да я отстъпи безвъзмездно.

Календбор се загледа встрани.

— Струва ми се, че си мислеше, че бутилката е виновна за унищожението на останалите тролове — че това създание, което живее вътре в нея, е причината за тяхната смърт.

Куестър нищо не отвърщаше, чакаше го да довърши думите си. Още не беше сигурен накъде бие Календбор и искаше да разбере.

Календбор въздъхна.

— И така, платих му цената, която поиска, а след това заповядах да му отрежат главата и да я набучат на кол пред портите. Не я ли видяхте, когато идвахте насам? Не? Е, сложих я там да напомня на всеки, който се нуждае от напомняне, че не ми трябват никакви крадци и мошеници.

Филип и Сот трепереха, долепени за краката на Куестър. Куестър протегна ръка към тях крадешком и ги плясна по главите. После отново изпъна тяло, докато Календбор се оглеждаше наоколо.

— Ти твърдиш, че тази бутилка принадлежи на Негово Величество, Куестър Тюс, но тя не носи емблемата на престола — Календбор сви рамене. — Тя би могла да принадлежи на всекиго.

Куестър се наежи.

— И въпреки това...

— Въпреки това — веднага го прекъсна едрият мъж, — аз ще ти дам тази бутилка — той замълча. — След като си свърша работата с нея.

Пламъците силно изпращяха в тишината, обгръщайки дървените трупи. В Куестър се бореха най-противоречиви чувства.

— Не те разбирам — каза той.

— Искам да кажа, че аз ще се възползвам от бутилката, Куестър — тихо каза другият. — Ще изпробвам магията.

В очите на този едър човек имаше нещо, което Куестър се затрудняваше да определи — не точно гняв или решителност, нито каквото и да било чувство, което му беше познато от преди.

— Не бива да правиш това — посъветва го той.

— Не бива ли? Но защо, Куестър Тюс? Защото ти ми казваш ли?

— Защото магията на тази бутилка е нещо твърде опасно!

Календбор се изсмя.

— Аз не се плаша от никаква магия!

— Значи си готов да отправиш предизвикателство на Негово Величество? — Куестър беше вече разгневен.

Лицето на Календбор стана сурово.

— Негово Величество не е тук, Куестър Тюс. Тук си само ти.

— Но аз го представлявам!

— В собствения ми дом! — Календбор беше направо бесен. — Да оставим тази работа!

Куестър бавно кимна с глава. Едва сега успя да определи онова, което изразяваше погледът на Календбор. Това беше почти отчаян копнеж. Но за какво ли, питаше се той. Какво ли очаква Календбор да получи от тази бутилка?

Той се прокашля.

— Няма защо да спорим, милорд — съгласи се той примирително. — Кажете ми, за какво смяташ да използваш магията?

Ала едрият мъж поклати глава отрицателно.

— Не сега, Куестър Тюс. Утре ще имаме достатъчно време да поговорим за това — той плясна с ръце и се появиха неколцина прислужници. — Пригответе топла баня, сухи дрехи и хубава вечеря за нашите гости — разпореди се той. — А след това ще си лягаме.

Куестър направи поклон, макар и с неохота, обърна се да върви, но все пак се разколеба.

— Все пак мисля...

— И аз също мисля — прекъсна го Календбор, като наблягаше на думите си, — че засега трябва да си отдъхнете, Куестър Тюс.

Застанал бе така, че бронята му хвърляше отблясъци на светлината на пламъците, очите му гледаха сурово и навъсено. Куестър разбра, че нищо повече не може да се очаква от тази среща. Трябваше да се оттегли.

— Много добре, милорд — примири се най-сетне той. — Лека нощ.

Той се поклони и напусна стаята, заедно с коболдите и гномите, които следваха подире му.

По-късно вечерта, когато спътниците му вече спяха и замъкът беше стихнал, Куестър Тюс се върна. Промъкна се през празните коридори, като успя да се прикрие с магически заклинания от малцината стражи, които срещна, като се движеше с котешка стъпка в тишината. Целта му беше доста смътна, дори за самия него. Искеше да се увери, че нещата с Календбор и бутилката стояха така, както го бе уверил лордът на Риндуеър, а не както той самият се опасяваше, че стоят.

Успя да стигне огромната зала, без да го забележат, задмина входа, където имаше часови и предпочете да влезе през една странична врата, която тихо отвори и също тъй тихо притвори подире си. Известно време се опитваше да привикне очите си към мрака. Познаваше този замък, както всички останали замъци в Отвъдната земя. И този, както и останалите, представляваше лабиринт от взаимосвързани коридори и зали, някои от които бяха познати, а други тайни. Беше научил много неща, които не се очакваше от него да научава, докато разнасяше вести от страна на някогашния крал.

Когато зрението му се приспособи, така че можеше да вижда, той отиде до отсрещната страна на залата в едно тъмно ъгълче, докосна едно дървено щифтче в стената и внимателно блъсна панела, който то свързваше. Панелът се дръпна назад и той успя ясно да види всичко, което се криеше зад него.

Календбор седеше в един огромен стол с лице към камината, а бутилката с изрисуваните клоуни беше поставена в скута му. Лицето му цялото се бе зачервило, а устните му се бяха изкривили в усмивка, която приличаше на странна гримаса. Чернътото се разхождаше из стаята, ту тук, ту там, а очите му бяха пламнали като огъня в камината, само че много по-зловещи. Куестър не можеше да задържи погледа си срещу тези очи повече от секунда.

Календбор го извика и Чернъто се покатери по ръката му и започна да се гали в него като котка.

— Господарю, велики мой господарю, такава сила усещам в тебе! — мъркаше той.

Календбор се засмя и му каза:

— Хайде, демонче, остави ме! Върви да играеш!

Чернъто скочи от него долу и изприпка по каменния под до камината, за да скочи в огъня. Той танцуваше и си играеше с пламъците, сякаш бяха хладна вода.

— Тъмна твар! — шепнеше Календбор. Куестър го видя как надига чаша бира с разтреперана ръка и я разля отпред си. Календбор беше пиян.

В този момент Куестър Тюс сериозно се замисли, че трябва да открадне бутилката и отвратителния ѝ обитател от господаря на Риндуеър, за да сложи веднъж завинаги край на тази нелепица. Рискът не беше особено голям. Можеше просто да изчака, докато той се умори от тази игра и върне бутилката там, където я криеше, след което можеше да я отмъкне, като извика коболдите и чупка гномите и се махне оттук.

Тази мисъл бе твърде съблазнителна.

Но реши, че не бива. Преди всичко, досега всеки, който откраднеше бутилката, биваше сполетян от нещастие. Второ, Куестър не е бил никога крадец и нямаше желание да става тепърва такъв. И накрая, Календбор бе казал, че ще върне бутилката, след като си свърши работата с нея, и нямаше причина да не му вярва. Въпреки всичките си други слабости, той винаги е бил човек, който държи на думите си.

Тъй че Куестър трябваше, макар и неохотно, да се откаже от открилата му се възможност.

Рискува да погледне в стаята още един последен път. Календбор седеше отпуснат в стола си, загледан в камината. Чернъто се смееше и весело танцуваше сред пламъците ѝ.

Куестър отново затвори панела в стената, поклати прошарената си глава, изпълнен със съмнения, и се отправи отново към стаята си.

Призори дъждът бе престанал и небето се бе прояснило от тъмните облаци и бе озарено от обширна, бездънна синева. Слънце

обливаше долината и дори тъмните, глухи подземия на Риндуеър изглеждаха светли и обновени.

Куестър и неговите спътници бяха събудени още на зазоряване от удари по вратата на спалнята им и повикване от страна на Календбор. Трябваше да се облекат и да дойдат на закуска, оповести един млад паж. Подир туй ще отидат на езда.

Чупка гномите нямаха желание да се срещат с Календбор и помолиха Куестър да им бъде позволено да останат в стаята си, където можеха да спуснат капациите на прозорците и да се сгушат на сигурно в мрака. Куестър само сви рамене и даде съгласието си, като изпита вътрешно облекчение от това, че няма да му се наложи да понася непрестанния им хленч, докато се опитва да реши как да си върне бутилката от Календбор, преди той да е направил някоя пакост с нея. Разпореди Парснип да остане да ги пази и уреди да им занесат закуската в стаите. Подир туй, следван от Буниън, побърза да отиде при господаря на Риндуеър.

Закуската обаче беше почти привършила, когато се появи Календбор, покрит в броня от глава до пети и в най-бляскаво бойно снаряжение. В едната си ръка, пъхната в ръкавица, той носеше торба, в която положително се криеше бутилката. Той механично поздрави Куестър и му махна с ръка да го последва.

Излязоха през централния двор. Няколкостотин рицари в пълно бойно снаряжение ги чакаха, възседнали конете си. Календбор повика да му доведат коня, разпореди Куестър да получи своя сив кон, възседна го и заповяда на рицарите да се подредят в строй. Куестър трябваше доста да бърза, за да бъде в крачка. Портите се отвориха, желязната решетка се вдигна, като остро проскърца, и колоната пое.

Куестър Тюс трябваше да язди редом с Календбор в началото. Буниън препускаше сам, както винаги пеша, като се опитваше да се абстрахира от праха и шума, който вдигаха конниците. Куестър се обърна веднъж-два пъти да го погледне, но коболдът беше невидим като въздуха. Магьосникът веднага престана да го търси и насочи всичките си усилия към това да разбере, какви са намеренията на Календбор.

Господарят на Риндуеър обаче съвсем не смяташе да му открие какво възнамерява, и не обръщаше никакво внимание на Куестър, докато водеше хората си надолу по разровения път през селището.

Хората надзъртаха през вратите и прозорците на магазините и къщите и някои вяли подвиквания и подсвирквания ги сподиряха. Никой в селището нямаше и представа какво е намислил Календбор, а и не се интересуваеше особено от това. Те искаха да са спокойни за себе си — и само това имаше значение за тях. Календбор не беше обичан господар, той управляваше от позицията на силата. Двайсет лордове държаха властта над Зеленоречието в свои ръце, но Календбор беше най-могъщия измежду тях и хората знаеха това. Той беше онзи единствен господар, с когото се съобразяваха всички останали. Беше господар, когото никой не се осмеляваше да предизвика. Поне досега изглеждаше така.

— Аз съм предаден, Куестър Тюз! — най-неочаквано започна да говори Календбор. — Нападнат съм от всички страни. Никога не съм допускал, че това е възможно! И то съм предаден не от враговете си, а от моите приятели лордовете! Стосит, Харандай, Уилс! Лордове, на които си въобразявах, че мога да се доверя и да разчитам — лордове, които най-малкото се страхуваха да предприемат нещо, ако аз не го одобрявам! — лицето на Календбор почервения от гняв. — Но Стрехан е онзи, който ме изненада и огорчи най-много от всички, Куестър Тюз — Стрехан, който ми беше най-близък от всички! Като неблагодарно дете, което захапва ръката, която баща му протяга да го погали!

Той се изплю в пръстта, както яздеше. Колоната се точеше по моста и пое през ливадите. Чуваше се проскърцването на кожени бойни доспехи, дрънчаха метални закопчалки, конете сумтяха и цвилеха, разнасяха се викове. Куестър се опита да си представи високия тронав Стрехан като дете, каквото и да било, неблагодарно или не, но не можа.

— Те построиха онази... онази крепостна кула, Куестър Тюз! — Календбор беше направо бесен. — Те четиримата построиха кулата при водопадите на Сир, граничеща със земите ми! Искат да изкарат, че не е нищо повече от стражева охрана. Вземат ме направо за глупак! Тя е по-висока от стените на Риндуеър, а бойниците ѝ имат обсег по цялата ми източна граница! Ако поискат, могат дори да ми заприщят реката и да ме лишат от водата, с която напоявам полята си! Тази крепостна кула е обида за мене, магьоснико! Тя наранява достойнството ми, както не съм и допускал, че е възможно да бъда наранен! Той се приведе по-близо към Куестър, както язدهа.

— Щях да я разруша, още щом я зърнах, но обединените армии на тези четири псета я охраняват като един! Нямам сили да ги победя, без да изложам на изстребление по-голямата част от своята армия и да остана слаб и беззащитен спрямо всички! И така, принуден съм да понасям тази... тази аномалия!

Той отново се изопна на седлото, погледът му беше ледено студен.

— Но край на това!

Куестър мигновено разбра всичко.

— Милорд, магията на бутилката е твърде опасна...

— Опасна ли! — Календбор махна с ръка и злостно го прекъсна. — Няма нищо по-опасно от тази кула! Нищо! Тя трябва да бъде унищожена! Ако магията ще ми помогне, то аз съм готов да се възползвам от нея, независимо от всякакви опасности, и то с удоволствие!

Той пришпори коня си напред и Куестър остана с празна уста и с чувство на безпомощност пред лицето на онова, което предстоеше неминуемо.

Те яздеха на североизток по посока на Мелкор цялата сутрин, докато накрая към обяд, водопадите на Сир се появиха пред очите им. Там се извисяваше и кулата, една каменна крепост, разположена в равнинна местност от едната страна на водопадите, които се спускаха надолу към долината. Кулата наистина беше нещо зловещо, цялата черна и отрупана с бойници и съоръжения за отбрана. Въръжени хора се разхождаха по парапетите ѝ, а конници охраняваха проходите, водещи към нея. Зазвучаха тръби и се надигнаха викове с приближаването на конниците на Календбор и животът в крепостта се раздвижи, сякаш тя беше лениво отпуснат великан, който се събужда от сън.

Лордът на Риндуеър даде сигнал на конниците си да спрат и колоната спря на брега на реката, на няколкостотин метра разстояние от подножието на заравнената височина, върху която беше разположена крепостната кула. Календбор застана няколко мига, загледал в крепостта, след което повика един от конниците си.

— Иди и кажи на тези от крепостта, че им давам време до обяд, за да я напуснат — заповяда му той. — Кажи им, че по обяд крепостта ще бъде разрушена. Върви.

Конникът пришпори коня си, а Календбор заповяда на останалите да слязат от конете. Всички зачакаха. Куестър си мислеше отново да предупреди Календбор за опасността от използването на магията на бутилката, но се отказа. Нямаше смисъл повече да се обсъжда въпроса; Календбор бе взел своето решение. По-разумният подход бе да остави лордът на Риндуеър да постигне своето за момента, но да успее да вземе от него бутилката веднага, щом приключи цялата тази работа. Куестър Тюс не беше въодушевен от подобна възможност, но явно нямаше друг избор.

Той застана редом със сивия си кон, високият му силует беше прегърбен под разноцветната мантия, и се загледа в далечината, замислен внезапно за Негово Величество краля и Абърнати. Мисълта за тях го накара да се почувства още по-потиснат. До този момент не бе успял да им помогне с нищо — нито на единия, нито на другия — печално си мислеше той.

Вестоносецът се върна. Хората от кулата няма да напуснат — извести той. Просто се бяха надсмели над ултиматума. Предложили по-скоро самият Календбор да напусне. Календбор се ухили хищно като вълк, когато чу известието на вестоносеца, загледа се отново в кулата и повече не отмести поглед от нея, докато изчакваше да стане обяд.

И когато настана обяд, лордът на Риндуеър изсумтя от задоволство, възседна коня си и каза:

— Ела с мене, Куестър Тюс.

Те яздиха заедно покрай брега на реката около стотина метра, след което спряха и слязоха от конете. Календбор застана по такъв начин, че конете да скриват от конниците, които го чакаха, онова, което прави. Тогава извади торбата от дисагите и измъкна от нея пъстроцветната бутилка.

— Сега ще ги видим — промълви той, прегърнал своето съкровище.

Той извади запушалката и Чернъто се измъкна навън, присвил зачервените си очички срещу слънчевата светлина.

— Господарю! — тихо просъска той, като заумилква ръце в покритите с ръкавици пръсти на Календбор. — Какво желае моят господар?

Календбор посочи кулата.

— Да унищожих тази крепостна кула! — той замълча, като погледна под око Куестър. — Сега ще видим, дали имаш власт над магията! — добави той предизвикателно.

— Господарю, аз имам власт над магията, както ти имаш власт над живота си! — изписука демонът, изкривил устни.

Чернът слезе от бутилката и се втурна по земята, прекоси реката, все едно че беше най-обикновена пътека и се спусна из поляните точно под крепостната кула. Там спря. В първия миг не стори нищо, а само беше вдигнал глава нагоре. Подир туй се завъртя и заподскача, и затанцува сред внезапно появилите се цветни светлини, и сякаш от нищото изникна един чудовищен рог. Демонът се стрелна отново и се отдалечи на още стотина метра по склона, водещ към височината, където се появи втори рог. Той се стрелна отново и се появи трети рог.

Тогава демонът се отдръпна, направи жест с ръка и роговете засвириха — един продължителен, жален вой, който напомняше как силен вятър вие сред някой пуст каньон.

— Гледай! — прошепна Календбор със задоволство. Роговете виеха така, че цялата земя се тресеше, но трусовете бяха най-силни на височината, където се издигаше оскърбителната крепост. Крепостта цяла се разтърси като ранен звяр. По сглобките ѝ се появиха пукнатини и каменните блокове започнаха да охлабват. Календбор и Куестър Тюс застанаха нащрек. Звуците на роговете се надигнаха и конете започнаха да се изправят на задните си крака и да цвилят и Календбор здраво хвана юздите и на двата коня, за да ги задържи да не избягат.

— Демонско изчадие! — викна лордът на Риндуеър с див рев.

Роговете изсвириха още по-високо и навсякъде наоколо им в земята зейнаха процепи и дълбоки пукнатини.

Височината цялата се разтърси и кулата се превърна в лавина от свличащи се камъни. Отвътре се чуваха стенания на хора. Стените се взривиха и превърнаха в купчини чакъл само за секунди и цялата кула се срути. Свлече се в долината и в речните води и изчезна.

Тогава роговете също изчезнаха и престанаха да вият. Отново настъпи тишина. Навсякъде всичко притихна и опустя, с изключение на хората от Риндуеър, които бяха загубили ума и дума от страх, и облака дим и прах, който се издигаше над останките на унищожената кула.

Чернътo прекося реката отново и се качи на устието на бутилката, със злостна и нагла усмивка.

— Готово, господарю! — просъска той. — Както ми заповяда!

Лицето на Календбор цялото се оживи от вълнение.

— Да, демоне! Голяма сила, а!

— Твоя е тази сила! — поласка го Чернътo. — Твоя е и ти можеш да правиш с нея, каквото си поискаш!

За Куестър Тюс така и нямаше особено значение каква физиономия се изобрази на лицето на Календбор, когато чу тези думи.

— Календбор... — опита се нещо да каже той. Но едрият мъж му махна с ръка да не говори.

— Хайде обратно в бутилката, дребосък — заповяда той. Чернътo покорно се скри от погледа и Календбор отново сложи запушалката.

— Спомни си какво ми обеща — за пореден път Куестър се опита да си вземе бутилката, като се изпъчи напред.

Ала Календбор я дръпна от него.

— Да, да, Куестър Тюс! — викна насреща му той. — Но само щом свърша с нея! Само тогава. Може да ми потрябва и за друго.

Без да дочака отговора на магьосника, той се качи на коня си и бързо препусна. Куестър Тюс остана безмълвно загледан подире му. Той се обърна за последен път да погледне към развалините, където само преди малко се бе издигала кулата. Толкова хора загинаха, каза си той. А Календбор дори и не помисли за тях.

Той поклати глава угрижено и отново възседна подплашената си сива кобила.

Вече ясно разбираше, че Календбор никога няма сам да му върне бутилката. Трябваше да му я отнеме.

Върна се в Риндуеър, оборен от мисли. Денят бе отминал, почти без той да усети, и вече се спускаше вечерта. Вечеря в стаята си, заедно с гномите и Парснип. Календбор с удоволствие го остави там, като не настоя особено на неговото присъствие в трапезарията за вечеря. Самият Календбор не се появи на вечеря. Явно за господаря на Риндуеър имаше далеч по-належащи дела.

Куестър вече преполовяваше своята вечеря, когато осъзна, че Буниън още не се е върнал. Нямаше и представа, какво би могло да се е случило с бедния коболд. Никой не го беше виждал от сутринта.

След вечеря Куестър отиде да се поразходи, за да събере мислите си, но не успя, тъй като те бяха твърде мрачни и се върна в стаята си за нощуване. Легна си, все още недоумявайки какво може да се е случило с Буниън.

Минаваше полунощ, когато вратата на спалнята му с трясък се отвори и вътре нахълта Календбор.

— Къде е, Куестър Тюс? — крещеше той, направо бесен.

Куестър надигна глава от възглавницата си със сънени очи и се опита да разбере какво става. Парснип вече бе застанал между него и господаря на Риндуеър, като съскаше заплашително, оголил зъби. Чупка гномите се бяха пъхнали под леглото. Светлината на фенерите проникваше откъм коридора и въоръжени лица колебливо кръстосваха напред-назад.

Календбор се възправи над него като разярен великан.

— Веднага да ми я върнеш, старче! Куестър се надигна, обладан от възмущение.

— Нямам ни най-малка представа, какво...

— Бутилката, Куестър Тюс! — Какво си направил с бутилката?

— Бутилката ли?

— Няма я, магьоснико! — Календбор беше направо вбесен. — Открадната е от стая, заключена отвсякъде и охранявана от стражи на всеки ъгъл! Обикновен човек не може да направи това! Това е някой, който би могъл да влезе и да излезе, без да го забележат, някой като теб!

Буниън! — помисли си Куестър на мига. Коболдите могат да проникват там, където за другите е недостъпно, без да ги забележат! Сигурно е бил Буниън...

Календбор бе протегнал ръце към Куестър и единственото, което го спря да извие врата на магьосника, бяха оголените зъби на Парснип.

— Върни ми я, Куестър Тюс, или ще те...!

— Бутилката не е в мен, милорд! — викна му Куестър Тюс в отговор и смело се изпъчи насреща му. Календбор беше огромен като канара.

— Щом не е в теб, сигурно знаеш къде е! — крещеше вбесен другият. — Казвай веднага!

Куестър си пое дълбоко дъх.

— Моята дума винаги е тежала навсякъде, милорд — каза той, без да повиши глас. — И ти знаеш това. Аз никога не съм лъгал. Истината е точно тази, която ти казвам. Бутилката не е в мен и не зная къде е. Не съм я виждал от тази заран, когато ти я отнесе със себе си — той се изкашля. — Предупредих те, че магията е опасна и че...

— Стига! — Календбор се извърна и закрачи към отворената врата. Щом стигна до нея, обърна се отново. — Ще трябва да останеш тук като мой гост още няколко дни, Куестър Тюс! — заяви той. — Добре ще бъде да се помолиш бутилката да се появи отново през това време — по един или друг начин!

Той излезе, като тресна вратата зад гърба си. Куестър чу как се превъртяха ключове и шума на часовои, които застанаха на пост.

— Затворени сме! — възкликна той, без още да може да повярва.

Той закрачи из стаята, спря, тръгна отново, отново спря, ядно си помисли какво ли би направил Негово Величество кралят, когато разбере, че негови представители са били задържани против волята им от някакъв си едър земевладелец, но после си спомни, че кралят не би могъл да стори нищо, тъй като дори не се намира в Отвъдната земя и няма как да узнае за случилото се.

Накратко, Куестър трябваше да осъзнае с печал, че няма на кого да разчита, освен на себе си.

Едва подир няколко часа се появи Буниън. Той, разбира се, не беше такъв глупак, че да се опита да влезе през вратата, а се появи през прозореца на крепостната стена. Тихо почука на капака на прозореца, докато Куестър го отвори, обхванат от любопитство, и го откри, покачен на перваза на прозореца. Беше се покатерил поне на двайсет метра височина.

Дребният коболд широко се усмихваше с белнали зъби. В едната си ръка държеше дълго, възлесто въже. Куестър надникна навън. Буниън някак си се беше покатерил по самите стени на замъка, за да се добере до тях.

— Виждам, че си дошъл да ни освободиш! — промълви Куестър развълнуван и му се усмихна в отговор. — И с право!

Буниън, както се оказа, бе проявил също такова подозрение относно намеренията на Календбор, каквото и Куестър, и бе решил да наблюдава от известно разстояние нещата, след като бе станал свидетел на разрушението на кулата. Коболдите, разбира се, умееха

това; ако поискат, те умееха да стават невидими за човека. Това качество беше присъщо на истинските вълшебни същества. Буниън твърде добре разбираше опасната сила на магията, която владееше Чернъто, и не вярваше, че Календбор има достатъчно морални сили, за да устои на изкушението ѝ. По-добре да се скрие, реши той, докато се увери, че Куестър и останалите няма да станат жертва на криворазбраните амбиции на Календбор. И добре, че бе постъпил така.

Куестър помогна на коболда да пропълзи вътре и заедно започнаха да изпробват възлестото въже от единия му край, като го окачиха на кука в стената. И другите вече бяха се събудили и Куестър бързо изшътка на гномите да пазят тишина. Само това му трябваше — точно сега Филип и Сот да се разхленчат. Те бързо и мълчаливо се заеха с работа и въжето беше твърдо закрепено само след минути. Подир туй всички се спуснаха през прозореца един след друг, като се прикрепяха с ръце за крепостната стена. За коболдите и гномите спускането не представляваше особено затруднение и само Куестър беше принуден да положи известно усилие.

След като се спуснаха долу, те тръгнаха подир Буниън покрай крепостната стена до една стълба и се промъкнаха през подземен проход, който ги изведе до желязна врата, извеждаща вън от крепостта. Промъкнаха се в тъмното, като се стремяха да се крият под сенките, и така стигнаха края на селището и се озоваха край заслона, където ги чакаха конете и товарните мулета, които Буниън, кой знае как, беше успял да доведе дотук.

Куестър се качи на сивия кон, сложи Филип и Сот заедно на Юрисдикция, остави другите животни на грижите на Парснип и даде сигнал на Буниън да ги води. Бавно и предпазливо те се запромъкнаха през спящото селище, прекосиха моста и изчезнаха в нощта.

— Сбогом и прав ти път, лорд Календбор! — извика Куестър назад, след като се бяха отдалечили на безопасно разстояние сред поляните.

Настроението му вече се беше доста подобрило. Беше успял да се измъкне заедно с приятелите си от една много тежка ситуация, преди да им се е случило нещо лошо. Той съвсем леко заобиколи факта, че всъщност Буниън ги беше освободил, като си каза, че всичко е станало възможно благодарение на неговото водачество. Вече бе свободен да се върне към задълженията си и да поеме отговорностите,

които му бяха поверени. Тепърва щеше да покаже на Негово Величество краля на какво е способен!

Но имаше един неразрешим проблем. Оказа се, че в края на краищата изчезналата бутилка не е в Бунин. Откраднал я беше някой друг — някой друг, който също както и Бунин, беше способен да влезе и да излезе в една силно охранявана стая, без да бъде забелязан.

Куестър Тус сбръчка бухалското си лице замислен. Но кой ли би могъл да бъде това?

ШОУТО ЗАПОЧВА

Когато след дълго чакане телефонът позвъни, Бен Холидей за малко не си счупи крака, като се блъсна в един стол, забързан да не го изтърве.

— Дявол да го вземе! Ало!

— Док? Е, най-сетне пристигнах — каза Майлс Бенет в слушалката. — Долу във фойето съм.

Бен дълбоко и звучно въздъхна от облекчение.

— Слава богу!

— Да се кача ли?

— Веднага.

Той остави слушалката, отпусна се на дивана и започна да си разтрива ударения крак, достоен за окайване. Бе дочакал спасението! От четири дни насам чакаше Майлс да се появи с информация за Майкъл Ард Ри и Абърнати — четири безкрайно дълги дни, в които бе затворен в Шангри-Ла като в пищен затвор. Майлс му бе изпратил обещаните пари, тъй че поне не се наложи да гладува и да го изхвърлят. Но не можеха да напускат стаята си за повече от час-два на ден — и то или късно вечер, или рано сутрин. Уилоу просто привличаше твърде много внимание.

А освен това силфидата не се чувстваше добре, още откакто бяха пристигнали от Отвъдната земя.

Той погледна към нея, седнала гола на балкона, озарена от слънчева светлина, току пред плъзгащата се стъклена врата, която се отваряше към хола на апартамента им. Тя седеше там всеки ден, понякога с часове, като гледаше навън към пустите пространства, изложила лице на слънцето, без да помръдва. Изглежда това ѝ помагаше и той я оставяше да се излага по този начин на слънце. Предполагаше, че това може да е свързано с нейната аморфна физиология, че слънцето е полезно за нейната природа, която имаше нещо общо с растителния и животинския свят. Но въпреки това, тя изглеждаше вяла и отпусната, цветът на лицето ѝ не беше никак добър,

и колкото и да бе странно, постоянно се чувстваше обезсилена. Понякога губеше чувство за ориентация. И той много се тревожеше за нея. Започваше да си мисли, че има нещо или нещо липсва в околната среда на неговия свят, което е причината за този неин проблем. Копнееше час по-скоро да реши въпроса с Абърнати и липсващия медальон, за да може да върне Уилоу в Отвъдната земя.

Стана, влезе в банята и си напписка лицето със студена вода. Не беше спал добре през последните няколко дни, защото беше твърде затворен, нетърпелив да предприеме нещо и да сложи край на цялото това чакане. Избърса се и се загледа в огледалото. Изглеждаше напълно здрав, като се изключат очите. Очите му бяха заприличали направо на понички. Дължеше се на недоспиването и на това, че изчиташе по две-три романчета на ден, за да не мисли за проблемите, които можеха да го доведат до лудост.

На вратата се почука. Той захвърли кърпата, прекоси стаята и надзърна през шпионката. Беше Майлс. Махна секретата и отвори вратата.

— Здравсти, Док — поздрави Майлс и му протегна ръка. Бен я пое и бурно я разтърси. Майлс ни най-малко не беше се променил — беше си все същият едър мечок с бебешко лице, смачкан костюм и пленителна усмивка. Носеше кожено куфарче под мишница.

— Добре изглеждаш, Майлс — каза той най-искрено.

— А ти изглеждаш като някой хипар — забеляза на свой ред Майлс. — Спортен екип, маратонки, хотел Шангри-Ла, нощен живот. Само дете вече си стар за това. Мога ли да вляза?

— Да, разбира се. Заповядай — той отстъпи място на стария си приятел да влезе, озърна се и на двете страни на коридора и затвори вратата зад тях. — Разполагай се удобно.

Майлс се разходи из стаята, като се възхищаваше на мебелировката, леко подсвирна пред претъпканото барче и изведнъж се спря като закован.

— За бога, Док!

Той беше вперил очи през остъклената врата към Уилоу.

— По дяволите! — възкликна Бен ужасен. Той беше напълно забравил за Уилоу.

Той влезе в спалнята, взе един халат и излезе на балкона. Много нежно обви раменете на Уилоу в халата. Тя вдигна очи въпросително и

погледът ѝ беше потънал в себе си и изглеждаше като обладана от призраци.

— Тук е Майлс — тихо ѝ каза той.

Тя кимна и се изправи, за да го придружи. Те влязоха заедно в хола и се изправиха пред Майлс, който продължаваше да стои като парализиран и да притиска куфарчето до себе си като някаква защитна броня.

— Майлс, запознай се с Уилоу — каза Бен. Майлс едва се опомни.

— О, да, много ми е приятно да се запозная с теб..., Уилоу — заекна Майлс.

— Уилоу е от Отвъдната земя, Майлс — поясни Бен. — Оттам, където живея сега. Тя е силфида.

Майлс го изглежда.

— Какво е тя?

— Силфида. Смесица между горска нимфа и воден дух.

— Разбирам — Майлс се усмихна с явно неудобство. — Но тя е зеленокожа, Док.

— Просто такъв ѝ е цветът на кожата — на Бен изведнъж му стана неловко. — Предлагам ти да седнем на дивана и да видим какво си донесъл, Майлс.

Майлс кимна, без да откъсва поглед от Уилоу. Силфидата му се усмихна, след което се обърна и влезе в спалнята.

— Хубаво, че дойдох тук да си поговорим, Док, и да видя това момиче, вместо ти да ми разкажеш за нея по телефона — тихо каза Майлс — защото иначе сигурно щях да бъда изкушен завинаги да те отпиша като неоспоримо луд.

Бен се усмихна.

— Не мога да те виня — той се отпусна на дивана и махна на Майлс да седне до него.

— Значи силфида, а? — Майлс поклати глава. — Значи цялата тази история за някакъв си магически свят с дракони и вълшебни същества се е оказала в края на краищата истинска, така ли?

Бен въздъхна.

— Поне отчасти.

— Боже мой — Майлс бавно се отпусна на дивана до него със слисана физиономия. — Нали не се шегуващ с мене? Значи този свят

съществува наистина? Да, така ли? Виждам го по лицето ти. А онова момиче... тя е, ами, много красива, различна, каквато човек би си представил, че може да живее в един вълшебен свят. По дяволите, Док!

Бен кимна.

— По-късно ще поговорим за всичко това, Майлс. Получи ли информацията, която те помолих да потърсиш? Имаше ли късмет?

Майлс се бе загледал в Уилоу през вратата на спалнята, когато тя свали халата и влезе под душа.

— Ах, да — каза най-сетне той. Той отвори куфарчето си и извади от там оранжева на цвят папка. — Ето какво могат да кажат следователите за характера на този Майкъл Ард Ри. И можеш да ми повярваш, той е характер с главно Х.

Бен взе папката, отгърна я и бързо започна да преглежда съдържанието ѝ. Първата страница предлагаше най-обща биографични сведения. Майкъл Ард Ри. Къде е роден, кои са неговите родители, възраст, ранни години — всичко това беше неизвестно. В момента бе финансист, занимаващ се предимно с частни сделки. Богатството му възлиза на двеста двацет и пет милиона долара. Живее извън Удънвил, Вашингтон — Вашингтон ли? — в замък, който е бил купен от Великобритания и прекаран по море камък по камък. Неженен. Няма хоби, не посещава клубове, нито обществени организации.

— Няма кой знае какво — забеляза Бен.

— Чети нататък — каза Майлс.

И той продължи да чете. От втората страница нататък започна да става интересно. Майкъл Ард Ри поддържал своя частна войска. Участвал във финансирането на няколко размирици в чужди страни. Беше собственик на някои банкови институции, на големи военни корпорации и дори на няколко чуждестранни индустрии, субсидирани от правителството. Допускаше се, че може би участва и в други, но нямаше сигурни доказателства. Бил е обвиняван в различни криминални престъпления, предимно измами, насилие, макар да се споменаваха и нещо за зверско отношение към животните, но такъв иск не бе предявяван официално към него. Оказа се, че пътува много, винаги с бодигард и винаги с частен транспорт. Бен затвори папката.

— Значи Вашингтон, а? Не разбирам. Сигурен бях, че в Лас Вегас ще намерим...

— Почакай малко, Док — веднага го прекъсна Майлс. — Има и още нещо, което се разбра едва вчера. Изглежда невероятно, но може някак си да се свърже с това, че онзи човек се намира във Вашингтон.

Той се разрови в куфарчето си и измъкна от там един изписан на машина лист.

— Ето виж. Следователите ми подхвърлиха това, когато им казах, че искам да знам всичко, което могат да научат за някакво си говорещо куче. Май някой измежду тях има връзки в жълтата преса. Чуй само. Някакъв си човек, който живеел в Удънвил, Вашингтон — забележи, мястото е същото — се опитал да сключи сделка с *Холивудски наблюдател* за сто хиляди долара в брой при условие, че им достави едно уникално интервю и снимки с истинско говорещо куче!

— Абърнати! — веднага възкликна Бен. Майлс сви рамене.

— Възможно е.

— Споменават ли името му? Имам предвид на кучето?

— Не. Само на мъжа. Дейвис Уитсел. Той е дресьор на кучета и шоумен. Но и той живее в Удънвил, където онзи Ард Ри има укрепен замък. Как ти се струва?

Бен се поприведе напред, мисълта му трескаво работеше.

— Съвпадението е твърде голямо, за да е случайно. Но от друга страна, какво ли ще прави Абърнати при онзи Уитсел, а не при Ард Ри? А и защо ние с Уилоу се озовахме тук? Дали Куестър пак е сбъркал магията и ни е изпратил в Невада, вместо във Вашингтон? По дяволите! Май трябва да се благодаря, че не ни е прехвърлил направо в Тихия океан! — той вече беше започнал да си говори на глас и Майлс изумено го наблюдаваше. Той му се усмихна. — Не се тревожи, просто се опитвам да разбера цялата тази каша. Ти много ми помогна, Майлс. Благодаря ти. Майлс сви рамене.

— Пак заповядай. А сега ще ми кажеш ли какво всъщност става?

Бен изгледа своя стар приятел и най-сетне кимна с глава.

— Ще се постарая. Ти заслужаваш това. Искаш ли чаша Гленливет, докато поговорим?

Майлс изпи едно уиски, след това още едно и още едно, докато Бен се опитваше да му обясни историята на Абърнати и изчезналия медальон. Това, разбира се, изискваше донякъде, макар и съвсем бегло, да опише Отвъдната земя, а това от своя страна наложи да разкаже

някои странични обстоятелства. Бен не разказа всичко на Майлс, особено нещата, които бяха свързани с опасности, защото знаеше, че това само ще накара Майлс да се тревожи. Уилоу излезе от банята и Бен поръча вечерята. Майлс постепенно започна да се отпуска в присъствието на силфидата и тя пред него и те се заприказваха най-сетне като хората. Повечето от нещата, които Майлс имаше да каже на силфидата, я оставиха озадачена и много от нещата, които тя му каза, го накараха да онемее — но те все пак се разбраха. Вечерта напредваше, повечето въпроси получиха своите отговори и светлинните надписи озариха казината и салоните на фона на нощните небеса.

Най-накрая Уилоу отиде да си легне и Майлс и Бен останаха сами. Бен сипа бренди от барчето и те седнаха един до друг, загледани през прозореца.

— Имаш ли къде да отседнеш? — запита след малко Бен. — Не се сетих да проверя.

Майлс кимна с поглед, който беше далечен и отсъстващ.

— Един-два етажа по-долу. При обикновените граждани без благороднически звания. Наех апартамента заедно със самолетните билети.

— Добре, че ми напомни — и Бен се изправи. — Веднага трябва да се обадя на летището, за да си резервирам билет за утре.

— Вероятно до Вашингтон? Бен кимна.

— Къде е това Удънвил? — обърна се той назад, за да попита през рамо Майлс, докато отиваше към телефона.

— Северно от Сиатъл — Майлс се изтегна. — Направи резервация за трима.

Бен се спря.

— Почакай малко, ти няма защо да идваш. Майлс само въздъхна.

— Разбира се, че ще дойда. Ти какво си мислиш, Док? Че ще се откажа точно когато започва да става интересно ли? А и много е възможно да ти потрябвам. Вече нямаш всички онези връзки, които имаше на времето. А аз имам — да не говорим за кредитните карти и парите.

Бен поклати глава.

— Не зная какво да кажа. Всичко това може да се окаже опасно, Майлс. Кой знае какво ни заплашва в лицето на Майкъл Ард Ри? Не

ми е приятно...

— Док! — сряза го Майлс. — Така или иначе ще дойда. Върви да се обадиш.

Бен се отказа от по-нататъшни спорове и направи резервации за един ранен утринен полет, след което се върна обратно на дивана. Майлс отново се бе загледал през прозореца.

— Помниш ли как играехме като деца? Как си създавахме свои измислени светове? Мисля си, какво щастие е за теб, че си намерил един такъв истински свят, Док. На всички останали им се налага да се примирят със света, който имат — той поклати глава. — Но не и ти. Ти живееш в свят, за който всички останали биха могли само да мечтаят.

Бен нищо не каза. Мислеше си по какъв различен начин възприемат нещата. Това бе породено от различието в техните реалности. Неговата реалност беше Отвъдната земя; Майлс имаше само този свят. Спомни си колко отчаяно бе копнял само преди две години да има всичко онова, което имаше сега. Напълно беше забравил. Добре, че можеше отново да си го спомни.

— Наистина ми провървя — каза накрая той. Майлс нищо не отвърна.

Двамата останаха седнали един до друг без да приказват, като отпиваха от брeндито и се отдадоха на най-съкровениите си мечти.

Полетът им от Лас Вегас беше в 7 часа и 58 минути сутринта с малък самолет на компанията PSA, който имаше еднократен престой в Рено на път северно към Сиатъл. Те пристигнаха на летището рано и се настаняха в празната чакалня, докато дойде време за влизане в самолета, след което заеха задни места, за да не привличат повече внимание, отколкото беше наложително. Бен беше прибрал косата на Уилоу с кърпа за глава, намазал лицето ѝ, за да прикрие цвета на кожата, с фон дьо тен и я бе облякъл от глава до пети, за да скрие цвета на кожата ѝ, ала въпреки това тя продължаваше да привлича погледите като подвижно шоу. А и нещо по-лошо, тя бе по-вяла и отпусната от когато и да било. Силите ѝ просто я напускаха.

Когато втория път излязоха от Рено и Майлс дремеше, тя се понаведе към Бен и прошепна:

— Аз зная какво ми е, Бен. Трябва да поема сили от земята. Нуждая се да се преобразя. Затова съм толкова отслабнала. Съжалявам.

Той кимна и я притисна към себе си. Беше забравил за това, че тя имаше нужда да се преобразява в дърво по веднъж на всеки двайсет дни. Просто не беше помислил за това, когато се бе съгласил да я вземе със себе си в това пътешествие, разчитайки съвсем неоснователно, че няма възникнат тези проблеми. Но ето че тя не можеше да издържи, без да извърши трансформацията си.

Но как ли щяха да се отразят съставните елементи на земята в този свят върху органите на тялото ѝ?

Направо не искаше да мисли за това. Тези мисли го караха да се чувства безсилен. Сега бяха затворници в този свят, затворници, докато не успеят да намерят Абърнати и Бен си възвърне медальона.

Той си пое дълбоко дъх, хвана ръката на Уилоу, покрита с ръкавица, и се отпусна назад на седалката. Само още един ден, обеща си той наум. Още довечера ще бъде пред прага на Дейвис Уитсел и ще е намерил Абърнати.

Телефонът в хола иззвъня и Дейвис Уитсел отмести встрани чинията с варена пшеница, стана от масата за закуска и побърза да вдигне слушалката. Абърнати го следеше през една пролука във вратата на спалнята. Бяха сами в къщи. Алис Уитсел бе отишла да посети майка си преди три дни. Едно са дресираните кучета, съвсем друго — говорещо куче — бе заявила тя на заминаване. Тя щяла да се върне, когато това куче — ако наистина е куче — изчезне от дома ѝ.

И по-добре, каза си Дейвис, след като тя замина. По-добре можеше да се съсредоточи върху въпросите, които имаше да решава, когато не слуша непрекъснато телевизора на Алис, нито пък постоянното ѝ бърборене.

Абърнати не знаеше какво възнамерява. Разбираше само, че доколкото може да прецени, той е по-далеч от възможността да стигне до Вирджиния от всякога. Въпреки непрестанните уверения на своя домакин, че всичко ще бъде наред, той започваше да изпитва известни подозрения.

Когато Дейвис вдигна слушалката, той се заслуша.

— Дейвис Уитсел — настъпи пауза. — Да, господин Стърн, как сте? Аха, разбира се — чувстваше се, че изгаря от желание за нещо. — Не се безпокойте, ще дойда!

Дейвис остави слушалката и потри ръце, хвърли бегъл поглед към спалнята на Абърнати, после отново взе слушалката и набра

някакъв номер. Абърнати продължаваше да стои до вратата и да подслушва.

— Бланш? — каза Уитсел в слушалката. Говореше почти шепнешком. — Може и да се чуя с Алис? Да — той зачака. — Алис? Изслушай ме, само за момент. Току-що се обадиха от *Холивудски наблюдател*. Да, какво ще кажеш? *Холивудски наблюдател*! А ти си мислеше, че съм се побъркал, а? Сто хиляди долара за интервюто, няколко снимки и, хайде през вратата! Щом свършим, качвам кучето на самолета, пожелавам му всичко най-хубаво, а ние оставаме да си гледаме живота — страхотно по-богати и по-известни. *Наблюдател* ще има изключителните права, но и другите списания не може да не разкажат историята след това. Ще получа толкова работа, че няма да зная как да се оправям с нея. Ще паднат луди пари, миличка! Няма повече да се чудим как да свържем двата края! — последва кратко мълчание. — Разбира се, че няма никаква опасност! Виж, трябва да тръгвам. Само още няколко дни. Довиждане.

Той остави слушалката и се върна в кухнята. Абърнати го наблюдаваше как почиства чиниите и ги оставя в умивалника, след което се отправя през коридора към спалнята. Абърнати се подвоуми, след което се отдръпна от вратата и легна в леглото, правейки се, че току-що се е събудил.

Уитсел подаде глава през вратата.

— Ще изляза за малко — обади се той. — Онзи човек, за когото ти казах, че ще ми даде останалите пари за заминаването ти до Вирджиния, ме чака в един мотел да поговори с мен. После ще дойдем тук за интервюто. Всичко е уредено, тъй че най-добре е да се приготвиш.

Абърнати примигна и седна в леглото.

— Сигурен ли си, че всичко това се налага, господин Уитсел? Малко неловко ми е да разказвам за себе си и да ме снимат. Не съм сигурен, че Негово Величество..., ух, приятелят ми ще одобри всичко това.

— А, ето че пак споменаваш това „Негово Величество“ — викна Уитсел. — Но кой е той, в края на краищата? — Уитсел уморено поклати глава, когато Абърнати само го изгледа. — Виж какво, ако не поговорим с онзи човек и ти не го оставиш да те снима, просто няма да получим тези пари. А ако не ги получим, няма как да заминеш за

Вирджиния. И преди ти казах, че парите, които ти е дала Елизабет, не са достатъчни.

Абърнати кимна колебливо. Той вече му нямаше доверие.

— След колко време ще мога да тръгна? Уитсел вдигна рамене.

— Ден, може би два. Просто имай търпение. Абърнати си помисли, че отдавна вече проявява търпение, но реши да не го казва. Изправи се и тръгна към банята.

— Ще се приготвя, докато се върнеш — обеща той. Уитсел го остави и мина през хола, като се спря и погали Софи зад ушите нежно, излезе през страничната врата под навеса и се качи в стария си пикап. Абърнати гледеше подире му. Знаеше, че искат да го използват, но нищо не можеше да направи срещу това. Нямаше към кого друг да се обърне, нито къде да отиде. Най-много можеше да се надява, че Уитсел ще удържи на думата си.

Отиде във всекидневната и се загледа през прозореца, докато пикапът излезе на улицата и сви зад ъгъла.

Не обърна никакво внимание на черната покрита кола, паркирана на отсрещния край на улицата.

В дъното на коридора старият часовник равномерно тиктакаше в тишината. Абърнати застана пред огледалото в банята и се загледа в собственото си отражение. Бяха минали четири дни, откакто избяга от Майкъл Ард Ри и Гроум Уайт, а Отвъдната земя си оставаше за него по-далеч от всякога. Той въздъхна и се близна по носа, като премисляше положението си. Ако тази работа с интервюто и снимките не доведе до нищо, щеше да му се наложи просто да се сбогува с Дейвис Уитсел и да се оправя сам. Та нима имаше някакъв друг избор? Времето минаваше. Трябваше да намери начин да върне медальона на Негово Величество краля.

Той си изми зъбите, приглади си с четка козината и още известно време гледа образа си в огледалото. Реши, че все пак изглежда много по-добре, отколкото при пристигането си тук. Това да се храниш и да спиш редовно се оказа, че прави направо чудеса.

Той изтри лапите си с кърпа, но мисълта му беше другаде. Жалко, че госпожа Уитсел бе решила да замине. Не можеше да разбере от какво тя се бе почувствала толкова притеснена...

Стори му се, че чу някакъв шум и се извърна.

Тъкмо в този момент в лицето го блисна спрей, който парализира цялото му тяло. Той се отдръпна назад, започвайки да се задушаваша. Едно въже бе омотано около муцуната му и напъхаха главата му в чувал. Вдигнаха го и го понесоха нанякъде. Той се опитваше да се бори, но безпомощно, тъй като ръцете, които го държаха, бяха яки и опитни. Чу спотаени и припрени гласове и през малка дупка в чувала зърна черна закрыта кола, задните врати на която бяха отворени. Хвърлиха го вътре в колата и затвори вратата.

Нещо остро се заби в гърба му и той загуби съзнание.

ЛЮБОВНА ПЕСЕН

Денят отмина и вечерта настъпваше в земите на Речния господар. Вълшебните същества от Елдъру оставяха работата си и започваха да палят лампите по алеите и пътищата, приготвяйки се за настъпващата нощ. Те се стрелкаха насам-натам по огромните стари дървета, в недрата на които се бе сгушил техният град — по стволовете и клоните им, нагоре-надолу по набраздените дънери, сред издължаващите се сенки и все по-сгъстяващата се мъгла. Водни духове, нимфи, наяди, феи, самодиви, първични същества от най-различен вид и форма — всички те принадлежаха към вълшебните създания, които обкръжаваха Отвъдноземската долина, създания, които бяха избягали или са били изхвърлени от светове, където животът не им е носел удоволствие, макар че е траел вечно.

Речния господар беше застанал в края на парка, който се намирал пред неговия горски град и размишляваше за копнежа на всички по изгубения рай. Той бе високо, слабо вълшебно същество, облечено в роба с гористо зелен цвят, воден дух със сребриста лъскава кожа с изпъкнали жилки, с коса, която се спускаше гъста и черна от главата, както и от ръцете и краката му. Лицето му бе особено, изваяно, с очи, които бяха открити и проникновени. Той бе дошъл в Отвъдната земя от момента на създаването на тази страна, довел тук и хората си, и по собствен избор бе приел да живее завинаги изгнан от вълшебните мъгли. Сега беше станал смъртен, така както не би могъл дори и да си представи в предишния си живот, и живееше в уединение в езерната страна, като работеше за чистотата и оцеляването на земята, водата, въздуха и формите на живот. Той бе дух-лечител, който умееше да връща всичко пострадало към живот. Ала някои рани не можеха да зараснат и непоправимата загуба на неговата родина беше язва, която щеше да носи завинаги в душата си.

Той тръгна към селището, като усещаше охраната, която го следваше на почетно разстояние, за да не смуцава усамотението му. Пет от осемте луни грееха пълни на нощното небе, с ярки цветове на

фона на мрака — бледо-морава, прасковена, нефритена, тъмнорозова и бяла.

— Изгубеният рай — промълви той на себе си, все още замислен за преследващия го копнеж по вълшебните мъгли. Огледа се. — Но има и един намерен рай.

Той обичаше езерната страна. Тя бе сърцето и душата на неговия народ — онези изгнаници и скитници, които се бяха събрали около него, за да започнат нов живот, да открият и изградят за себе си и своите деца един свят, в който съществуваше начало и край, свят, в който нищо не беше абсолютно — свят, какъвто им липсваше сред мъглите. Елдъру се гушеше отвъд тресавищата, посред лабиринт от гори и езера, скрит така добре, че никой не можеше да проникне в него, нито да го напусне, без помощта на неговите поданици. Всеки, който се бе опитвал, просто изчезваше завинаги сред тресавището. Елдъру беше убежище, където човек можеше да се скрие от безумството на обитателите на долината, които не умееха да ценят живота — едрите земевладелски собственици на Зеленоречието, планинските тролове и гноми, чудовищата, които са били прогонени от вълшебния свят, но все още бяха оцелели подир дълговековни войни. Унищожението и безотговорното отношение към земята бяха характерни черти на тези създания. Ала тук, в светилището на Речния господар, цареше покой.

Той зърна една танцова процесия, която бе започнала да се образува в единия край на парка пред очите му — колона от деца, укичени с цветя и в пъстри дрехи, които носеха свещи в ръцете си. Те пееха и извиваха процесията си из алеите, по мостовете над водите и през градини и жив плет. Той ги гледаше и се усмихваше доволен.

Сега животът в земите отвъд езерната страна се беше подобрил, мислеше си той, в сравнение с това, което беше преди да дойде Бен Холидей. Негово Величество кралят на Отвъдната земя беше направил много, за да се преодолее разделението, което съществуваше между различните народи на тази долина; той бе положил големи усилия, за да стимулира опазването на земята и живота на нея. Холидей бе преценил правилно — също както и Речния господар — че съществуваше неразтрогваема връзка между живота навсякъде и ако една от връзките бъде прекъсната, другите също ще се прекъснат.

Уилоу бе последвала Негово Величество краля, Уилоу, детето му — твърдеше, че е предопределена да му принадлежи от предзнаменованието, вплетено в цветята на брачното им ложе, както е ставало със силфидите в древни времена. Уилоу вярваше на Бен Холидей. И Речния господар му завиждаше за нейното доверие.

Той вдъхна дълбоко вечерната прохлада. Напоследък Негово Величество не се съобразяваше с мнението му. Холидей продължаваше да му се сърди, задето преди няколко месеца се беше опитал да залови черния еднорог и да си присвои силата му. Холидей така и не можа да приеме факта, че вълшебната сила принадлежи само на вълшебните същества, защото само те знаят как да я използват.

Той поклати глава. Бен Холидей беше добър крал на Отвъдната земя, но имаше още какво да учи.

Някакъв шум вляво от него го накара да се озърне. Зрителите на танца на децата бързо се бяха отдръпнали встрани, когато двамина от часовите край тресавището внезапно изникнаха от мрака на долните мъгли, водещи помежду си едно много странно уплашено създание. Часовите бяха сурови бойци, лицата им, груби като дървесна кора, бяха неподвижни като камък. Горските духове стояха за всеки случай на известно разстояние от своя арестант. Охраната на Речния господар веднага започна да го наобикаля, но той им махна, че няма защо да приближават.

Безсмислено беше да се проявява страх. Той остана на мястото си и изчака създанието да се приближи.

Това беше звярът-сянка. Той беше някаква порода същество, породено от първичните елементи, на което в някакъв момент му е била отнета физическата същност, вероятно поради някаква некачествима простъпка или злодеяние, и макар да не бе умряло, от него бе останала само душата му. Това окаяно същество бе осъдено вечно да съществува в небитието. То можеше да съществува само на тъмно и в мрачни места, никога на светло. Липсваше му тяло, тъй че то нямаше реално присъствие. Цялото му присъствие се свеждаше до останките от неговите жертви в местата, които обитаваше. Превърнало се във вампир, то отнемаше живота на другите, за да може на свой ред да оцелее, като се впиваше в чезнещите и умиращите като лешояд. От тези ужасни зверове-сенки бяха вече останали малцина, повечето бяха загинали с течение на времето.

Но този специално, помисли си Речния господар, бе особено противен.

Звярът-сянка пристъпваше насреща му с дългите си и тънки криви крака, които спокойно можеха да бъдат на някой остарял трол. Ръцете му бяха някакви животински крайници с детски пръстчета, а лицето, смесица от разграбени отгук-оттам останки.

В едната си ръка държеше стара, тъкана торба.

Беше ухилен така, че устата му изглеждаше разкривена от беззвучен писък.

— Велики Речни господарю — промълви звярът-сянка с глас, който напомняше ехо от празна пещера. Поклони се, уродливо разкривен.

— Дойде сам при нас, никой не го е търсил — изтъкна един от часовоите.

Господарят на езерния народ кимна с глава.

— Защо си дошъл? — попита той звяра. Звярът-сянка се опита да се поизпъне неуверено. Там, където бяха ставите на безформеното му тяло, премина светлина.

— Да ти предложи един подарък и да поискам от тебе друг.

— Както си дошъл, така и да си вървиш — заяви Речния господар, твърд като камък. — Подарявам ти живота — това е моят дар към тебе; да се махаш от очите ми ще бъде най-големият подарък пък за мен.

— Смъртта може да ти е по-голям подарък — промълви звярът-сянка и в празния му поглед се отрази едно далечно пламъче на свещ. Той се обърна в посоката, където децата продължаваха да танцуват, и облиза пресъхналите си устни. — Погледни ме, велики Речни господарю. Нима някога някъде се е намерило създание, по-окаяно и злочесто от мен?

Речния господар нищо не отвърщаше, а само чакаше. Звярът отново отмести празния си поглед.

— Ще ти разкажа една история. Всичко, което искам, е да я чуеш. Това ще ти отнеме само няколко мимолетни мига, велики Речни господарю. Ще ме изслушаш ли?

Направо на устата на Речния господар беше да каже не. Това създание бе толкова отблъскващо, че той едва издържаше присъствието му. Но нещо го накара да отстъпи.

— Говори — заповяда той с досада.

— От две години насам обитavam тъмните ъгли на замъка Риндуеър — пристъпи крачка по-близо звярът-сянка и заговори с толкова тих глас, че само Речния господар можеше да го чуе. — Хранех се с онези окаяници, които господарят на замъка хвърляше в тъмница, и с някои клетки създания, които се бяха заблудили в тъмнината. Наблюдавах и се научих на много неща. Ала ето че миналата нощ един ранен трол донесе на господаря на Риндуеър нещо много скъпоценно, което възнамеряваше да му продаде. Това бе невиджано съкровище, с такива вълшебни възможности, че надминаваше всичко, което съм виждал преди! Господарят на Риндуеър взе това скъпоценно нещо от трола и после заповяда да го убият. Аз пък на свой ред го откраднах от господаря на Риндуеър.

— Значи Календбор — изрече Речния господар с омерзение. Той не питаше особено добри чувства към никой от лордовете на Зеленоречието, но към Календбор беше особено зле настроен.

— Откраднах го от там, където го беше скрил, докато спеше, измъкнах го направо под носа на охраната, защото те все пак са най-обикновени простосмъртни, Речни господарю. И тъй, откраднах го и ти го нося като подарък, а в замяна искам друг подарък от теб!

Речния господар с усилие успя да преодолее онази вълна на погнуса, която целия го заля, когато звярът-сянка кухо се разсмя.

— За какъв подарък става дума?

— Ето за това! — заяви звярът и измъкна от торбата, която държеше в сбръчканата си розова ръка, една бяла бутилка с изрисувани червени танцуващи клоуни.

— О, не! — викна Речния господар, щом позна бутилката. — Аз добре познавам този дар, който ми носиш, звяр-сянко — и мога да ти кажа, че не е никакъв дар! Това е проклятие! Това е бутилката на Чернъто!

— Да, така се нарича онова създание — каза звярът-сянка и приближи още повече, толкова, че Речния господар усети дъха му. — Но е истински дар! То може да даде на притежателя на бутилката...

— Всичко! — довърши думите му Речния господар, като се дръпна назад при целия си кураж. — Но нямам думи да кажа колко зловеща е тази магия, която използва!

— Аз въобще не се интересувам от доброто и злото — каза звярът. — Интересува ме само едно. Чуй ме, велики Речни господарю. Откраднах тази бутилка, за да ти я донеса. Изобщо не ме интересува какво ще правиш с нея. Можеш да я унищожиш, ако пожелаеш. Но преди това я използвай, за да ми помогнеш! — в гласа му звучеше отчаяние. — Искам да си върна собственото тяло отново!

Речния господар се ококори.

— Да си върнеш тялото ли? Такова, каквото е било някога?

— Точно така! Само това! Та погледни ме само! Не мога повече сам да се понасям, велики Речни господарю! Живях цяла вечност в това небитие, водех този живот-сянка, плякосвах и вдъхвах ужас, защото няхах друг избор! Отнемах живот на всеки ъгъл, крадах плътта на всяко живо същество, което ми се мернеше пред очите! Но вече край на това! Искам да се върна към себе си; искам си отново живота!

Речния господар се навъси.

— И какво очакваш от мен да направя?

— Да употребиш тази бутилка, за да ми помогнеш!

— Да употребя бутилката ли? Но защо ти сам не я употребиш, звяр-сянко? Не каза ли току-що, че тази бутилка може да даде на притежателя си всичко, което си поиска?

Звярът понечи да се разплаче, но от съсипаното му тяло не можеха да бликнат дори сълзи.

— Велики Речни господарю, аз нямам нищо, което да дам от себе си, за да получа! Не мога да употребя бутилката, защото нямам собствено битие, за да предизвикам магията! Аз съм... едва-едва на този свят! Нищо повече от една сянка! Цялата магия на този свят е безполезна за мен! Виж ме само! Съвсем съм безпомощен!

Речния господар се вторачи в звяра-сянка с още по-голям ужас, за първи път осъзнал истината за неговото съществуване.

— Много те моля! — умоляваше той като падна на колене. — Помогни ми!

Речния господар се подвоуми, но после взе торбата от протегнатата ръка на звяра.

— Ще си помисля — каза той. Той даде сигнал на часовоя. — Почакай ме известно време. И гледай да не сториш нещо на някой от моите хора, защото това ще предреши нещата за теб.

Той започна да се отдалечава с торбата в ръка, но след малко забави крачка и се обърна назад. Звярът-сянка бе клекнал на земята, свил се като ранен, и го наблюдаваше. Речния господар угрижено се замисли, че собствената му сила няма да му позволи да излекува това създание. А дори ако магическата бутилка би могла да му даде тази сила, имаше ли всъщност правото да я използва?

Той се обърна внезапно и се отдалечи. Влезе през парка в града, мина покрай танцьорите и веселящите, надолу по алеите и редиците градини, потънал в нерадостните си мисли. Той добре знаеше каква сила крие Чернъто. От години знаеше за тази сила, както за повечето магии. Спомняше си за какво бе използвана от безотговорния син на някогашния крал и черния магьосник Мийкс.

Знаеше как тази магия може да увие пъстроцветни гирлянди около притежателя си и после най-внезапно да ги превърне във вериги.

Колкото по-голяма е силата, толкова по-голям е рискът, напомни си той.

А сила като тази беше способна почти на всичко. Стигна другия край на града, без дори да осъзнава къде върви. Спря, огледа се за охраната, видя, че тя го следва на почетно разстояние, както обикновено, и веднага я освободи. Имаше нужда да остане насаме. Охраната се поколеба, след което се отдалечи.

Речния господар тръгна да се разхожда сам. Какво ли да направи? Ако реши да помогне на звяра-сянка, бутилката ще да бъде негова. Дори и през ум не му минаваше, че може да задържи бутилката и да изпрати звяра за зелен хайвер; такова нещо не му беше присъщо. Или щеше да задържи бутилката и да помогне на звяра, както бе помолен, или щеше да му върне бутилката и да прогони това злочесто създание от своя живот. Ако предпочете второто, нямаше какво повече да му мисли. Но ако избере първото, трябваше да прецени дали може да използва магията, за да помогне на звяра — а може би и на себе си — без сам да стане жертва на нейната сила. Дали е способен на такова нещо? — питаше се той. Дали изобщо някой е способен? Спря сред полянка, обградена от сини дъбове, които се издигаха на шест-седем метра височина и притулваха небето в мрежа от наситено синя коприна. Обичайните звуци на града се носеха зад него, сподавени и далечни — смехове, песни, музика и детски танци. Наблизо бе старата

борова гора, където нимфите танцуваха в полунощ и където той за пръв път беше срещнал майката на Уилоу...

Тази мисъл извика у него горчиви спомени. Колко отдавна беше това? Колко отдавна не я бе виждал? Представяше си я съвсем ясно пред очите си, макар че бе прекарал с нея само една-единствена нощ. Тя бе музата, която все още измъчваше душата му; изумително, безименно същество, една толкова дива водна нимфа, че той не би могъл и да се надява да я притежава нито веднъж повече...

И тогава му хрумна един толкова тъмен план, че той едва успя дъх да си поеме, сякаш го бяха облели с ледено студена вода.

— Не! — промълви той ужасен.

Но защо не? Той хвърли поглед към торбата, в която се намираше магическата бутилка — бутилката, която можеше да му даде всичко, което си поиска.

Защо не?

Бутилката трябваше да се изпита. Трябваше да разбере дали има контрол над нея. Трябваше да разбере дали може да помогне на звяря-сянка в онова, което го бе помолил, или пък магията е твърде силна и той не може да я овладее. Какво лошо, ако си позволи да я използва само веднъж, само в този единствен случай.

Защо да не поиска от Чернъто да му доведе майката на Уилоу?

Горещи и студени вълни го заляха едновременно. Горещи при мисълта, че ще я види след толкова много години, студени — от възможността да използва магията по този начин. О, но топлото бе толкова по-силно! Той копнееше по нимфата така, както не бе копнял по нищо друго в своя живот. И имаше чувството, че този копнеж никога не ще го напусне. Нищо в неговия живот не му бе липсвало повече от нея...

— Трябва да опитам! — внезапно промълви той. — Трябва!

Той бързо тръгна през гората, между огромните притихнали дървета, където можеха да го достигнат само шумовете на нощта, докато най-сетне се намери в горичката със старите борове. Тишината бе всепроникваща и само в мислите си той чуваше да кънти детски смях и във въображението си виждаше майката на Уилоу отново да танцува пред него.

Не можеше да иска много, каза си той. Ще поиска само да я види да танцува — само да танцува.

Копнежът да я види го разтресе. Той сложи торбата на земята и извади от нея пъстро боядисаната бутилка. Червените арлекини грейнаха на лунната светлина като нарисувани с кръв.

Той бързо издърпа запушалката.

Чернъто изпълзя на светло като някакво отвратително насекомо.

— О, сладостни копнежи имаш ти, господарю! — просъска той и започна да се мята около гърлото на бутилката като обсебен. — Сладостни мечти, които трябва да се осъществят!

— Нима можеш да четеш мислите ми? — попита Речния господар, сякаш внезапно се осъзна.

— Мога да чета направо в душата ти, господарю — промълви черното създание. — Виждам колко дълбока и силна е твоята страст! Позволи ми да ти помогна да я удовлетвориш, господарю! Аз мога да ти дам онова, което желаш!

Речния господар все още се колебаеше. Хрилете неспирно пърхаха на врата му и дъхът му свистеше в ушите. Това не бива да става, каза си той. Това е ужасна грешка! Магията е твърде...

В този миг демонът се изправи върху бутилката и размаха ръце във въздуха, като извика сякаш от никъде видение на майката на Уилоу. Тя танцуваше в умален вид сред един сребрист облак, лицето ѝ бе красиво, отколкото в спомените на Речния господар, а танцът ѝ бе магия, която можеше да надмогне всякакъв разум и задръжки. Тя плавно се виеше и въртеше, а после изведнъж изчезна.

Чернъто тихо се разсмя, нетърпелив да действа.

— Искаш ли да я имаш цялата? Да ти се яви в плът и кръв?

Речния господар стоеше като вцепенен.

— Да! — промълви накрая той. — Доведи ми я! Накарай я да танцува!

Чернъто изчезна от погледа му като нощна сянка, прогонена от деня. Речния господар остана сам в горичката от стари борове, загледан подире му, и отново чу песните на децата и веселите, завладяващи звуци на танца. Сребрилата му кожа лъщеше, а суровите му празни очи изведнъж се оживиха от очакване.

Да я види да танцува отново, само да я види да танцува още веднъж...

В този момент, бърз като стрела, Чернъто отново се появи. Изскочи от борове на поляната и силно се разсмя. Държеше в ръце

редица червени огънове, които явно не пареха, и той ги дърпаше като жонгльор.

От другия край на редицата огънове се яви майката на Уилоу.

Тя се появи на светлото, както се появява куче, щом господарят му го повика. Огнените пламъци ключиха обръч около китките и глезените ѝ, а нежното ѝ тяло цяло трепереше, сякаш разтърсвано от студ. Тя бе прелестна, толкова малка и въздушна и много по-жива от онази бледа представа, която Речния господар все още пазеше дълбоко в паметта си. Сребрилата ѝ коса падаше до кръста и просветваше при всяко движение на нежните ѝ крака и ръце. Кожата ѝ бе прозрачно зелена като тази на Уилоу, а лицето ѝ като лицето на дете. Роклята ѝ от бяла прозрачна материя бе превързана през кръста със сребърна лента. Тя застана пред него и го гледаше с поглед, в който се четеше страх.

Речния господар не виждаше страха ѝ, той виждаше само красотата, за която бе копнял през всичките тези години и която най-сетне бе се явила пред очите му.

Чернъто съскаше и дърпаше веригите от пламъци, но подплашената нимфа чисто и просто седна на земята и зарови лицето си в ръце. Тя окаяно заплака, нададе тих вик на ужас, който почти напомняше писък на птица.

— Не! — гневно извика Речния господар. — Искам тя да танцува, а не да плаче като ранена!

— Да, господарю! — каза Чернъто. — Нужна е само една любовна песен!

Демонът отново изсъска и после запя — ако това можеше да бъде наречено пеене. Гласът му приличаше на остър, пронизителен вой, тъй че Речния господар целият настръхна от него, а майката на Уилоу подскочи като обсебена. Веригите от огнени пламъци паднаха и горската нимфа застана отново свободна. Ала все пак не бе истински свободна, тъй като гласът на демона я обвързваше по-сигурно от железни вериги. Той я подемаше и движеше като кукла, като я принуждаваше да танцува и да се движи в ритъма на музиката. Тялото ѝ се извиваше и тя се въртеше из цялата поляна и изглеждаше като безжизнена, макар и съвършено изваяна статуетка. Тя наистина танцуваше, но това не бе танц на красотата и изяществото, а насилствено движение. Тя танцуваше, а в същото време потоци от сълзи се стичаха по детинското ѝ личице.

Речния господар изпита истински ужас.

— Накарай я да танцува свободно! — бясно извика той.

Чернъото го изгледа с кърваво червените си очи, просъска от ненавист и започна да пее нещо толкова неописуемо, че Речния господар направо коленичи, когато чу този звук. Майката на Уилоу започна да танцува по-забързано и зад бързите ѝ движения се скриваше това, че тя не владее себе си и танцува против своята воля. Въртеше се като безумна и от нея се забелязваше само едно бяло петно прозрачна материя и сребрилата коса, която безпомощно се носеше на вятъра.

Тя се самоунищожава, помисли си Речния господар. Този танц я убиваше!

Тя продължаваше да танцува, а Речния господар я гледаше, безпомощен да стори каквото и да било. Сам бе обсебен от чувството на задоволство пред властта, която може да упражни над нимфата. Съзнаваше ужаса на онова, което става, но не можеше да спре. Искаше танцът да продължи. Не искаше това видение да се прекрати.

И в този момент изведнъж изкрещя без сам да разбира как и защо:

— Спрете! Спрете!

Чернъото веднага престана да пее, а майката на Уилоу се свлече в пръстта. Речния господар изпусна бутилката и се втурна към мястото, където лежеше тя, вдигна я нежно на ръце и целият потръпна, щом зърна болезнено смазаното ѝ лице. Тя вече не бе онова видение, което той хранеше в паметта си; тя бе едно съсипано същество.

Той се завъртя и се обърна към Чернъото.

— Нали за любовна песен говореше, демоне! Чернъото изприпка до захвърлената бутилка и стъпи на нея.

— Аз изпях онази любовна песен, която беше в твоето сърце, господарю! — промълви той.

Речния господар се вцепени. Дълбоко в себе си съзнаваше, че такава е истината. Чернъото бе изпял неговата песен, песен, родена от егоизма и незначитането на другия, песен, която нямаше нищо общо с истинската любов. Той се опита да прикрие зад студеното си изражение болката, която го разтърси. Но трябваше да се извърне, за да скрие чувствата си.

Майката на Уилоу се размърда в ръцете му, потрепна с мигли и отвори очи и в същия миг изразът на страх се появи отново в погледа ѝ.

— Шшшт — бързо каза той. — Нищо лошо повече няма да ти сторя. Ще те пусна да си вървиш.

Той се поколеба, после импулсивно я прегърна и притисна до себе си.

— Съжалявам — промълви той.

В този момент копнежът му към нея бе толкова силен, че едва успя да пророни думите, с които да я освободи, но ужасът от онова, което бе сторил, го заставяше. Тя престана да гледа с такава уплаха и в очите ѝ отново се появиха сълзи. Той нежно я погали, почака да се върнат силите ѝ и ѝ помогна да се изправи на крака. Тя застана загледана в него за миг, подир туй хвърли поглед, проникнат от страдание, към онова създание, което бе седнало на ръба на бутилката, обърна се и веднага побегна в гората като подплашена сърна.

Речния господар остана загледан в нея, виждащ само дърветата и мрака и усещащ празнотата, с която нощта го обгръщаше от всякъде. Този път я беше загубил завинаги.

Обърна се.

— Връщай се обратно в бутилката — тихо заповяда на демона.

Чернотото покорно се скри от погледа и Речния господар сложи запушалката. Остана за миг, загледан в бутилката, и изведнъж усети, че трепери. Напъха бутилката в торбата и пое през гората обратно към града. Звучите на музиката и танците започваха да се чуват отчетливо с приближаването му, но радостта, която му бяха доставяли преди, вече напълно бе изчезнала.

Премина през осветените с фенери мостове, по криволичещи пътеки и градински алеи и през цялото време усещаше как торбата тежи като собствената му вина. Най-сетне отново навлезе в парка.

Звярът-сянка все още седеше, където го беше оставил на тревата, и мъртвешкият му поглед не виждаше нищо. Той се надигна, когато усети Речния господар да приближава, и движенията му изразяваха явно нетърпение. Клетникът, помисли си Речния господар и мигом се запита, дали съжалението му бе насочено само към звяра.

Той приближи към звяра-сянка и остана така, наблюдавайки го. После му подаде обратно торбата с бутилката.

— Не мога да ти помогна — тихо каза той. — Не мога да използвам тази магия.

— Не можеш ли?

— Много е опасна — и за мен, както и за всеки друг.

— Велики Речни господарю, моля те... — простена звярът.

— Послушай ме — внимателно го прекъсна Речния господар. — Вземи тази торба и я пусни в най-дълбокото тресавище, което откриеш. Нека изчезне някъде, и да не се намери никога повече. Когато сториш това, върни се при мен и аз ще направя, каквото мога за теб, използвайки лечителските способности на езерния народ.

Звярът-сянка потръпна.

— Но ти можеш ли да ме върнеш към онова, което съм бил? — извика той. — Можеш ли да направиш това с твоята сила?

Речния господар поклати глава.

— Предполагам, че не. Не съвсем. Това никой не може. Звярът-сянка изпищя като ударен, измъкна торбата с бутилката от ръцете му и безмълвно побегна в нощта.

В първия момент Речния господар поиска да го преследва, но се отказа. Колкото и да му се струваше нежелателна възможността бутилката да попадне в чужди и неблагоприятни ръце, нямаше правото да се намесва в това. Нали в края на краищата звярът-сянка бе дошъл при него по собствена воля; по собствена воля трябваше да бъде оставен и да си отиде. А и освен него, той нямаше към кого друг да се обърне за помощ. Едва ли някой щеше да се реши да му помогне. Всички останали изпитваха ужас от него, а пък той не можеше сам да използва магията на бутилката, тъй че тя за него беше безполезна.

Звярът-сянка най-вероятно щеше да премисли и да послуша съвета му. Сигурно щеше да пусне бутилката и демона в нея в тресавището.

Завладян от мисълта за онова, което бе сторил тази вечер и преследван от спомена за майката на Уилоу на поляната, той напълно забрави за звяра-сянка.

По-късно имаше доста да съжалява за това, че в този момент не бе разсъждавал твърде трезво.

Звярът-сянка бяга през цялата нощ, измъкна се от блатистите гори на езерната страна и покритите с дървета хълмове, които обкръжаваха Сребърния дворец и продължи към високите планински

склонове. В началото тичаше безцелно, просто за да избяга от разочарованието и отчаянието, но после, неочаквано и за самия себе си, откри целта, която му липсваше и побягна към онова, която му обещаваха тя. Той прехвърчаше от една долина към друга, южно от езерната страна и северно от Мелкор. Звярът-сянка беше по-бърз от стрела, бърз колкото самия Буниън и можеше да се озове на всяко място направо мигновено.

Призори вече се намираше на ръба на Дълбокия свлек. — Повелителката Нощна сянка ще ми помогне — мълвеше си той в мрака.

Заспуска се надолу по склона, като бързо си проправяше път през шубраците и скалите и стискаше торбата със скъпоценната бутилка в ръка. Светлината пропълзя иззад върхарите на планините и пъстроцветните светли петна прогониха мрака. Звярът-сянка продължаваше да върви.

Когато стигна най-сетне дъното на бездната, дълбоко сред гъстите гори със сплетени дървета, храсти, бурени и блатна растителност, Нощната сянка го чакаше. Тя изникна пред него сякаш от нищото, удълженият ѝ страховит силует се надигна иззад сенките като призрак, черната ѝ мантия контрастираше с бледата кожа, а белият кичур, който прошарваше гарваново черната ѝ коса, сребрееше.

Тя съвсем безстрастно огледа звяра-сянка със зелените си очи.

— Какво те води насам, прозрачна твар? — попита вещицата от Дълбокия свлек.

— Повелителко, донесъл съм дар в замяна на друг дар — простена звярът и падна на колене — Донесъл съм магия, която...

— Дай я тук — заповяда тя.

Той покорно ѝ подаде торбата, тъй като не можеше да пита нищо, нито да се противи на гласа ѝ. Тя взе торбата, отвори я и измъкна оттам бутилката.

— Даааа! — възкликна тя, когато позна какво държи в ръцете си и гласът ѝ просъска като на змия.

Тя с любов прегърна бутилката, задържа я така за миг, после отново обърна поглед към звяра-сянка.

— Какъв дар искаш от мене? — попита го тя.

— Върни ми истинската същност! — бързо възкликна звярът. — Направи ме такъв, какъвто бях на времето!

Нощната сянка се усмихна, лицето ѝ, на което нямаше следи от възраст, бе злостно и коварно.

— Но защо, призрачна твар, искаш толкова незначителен дар? На времето ти си бил онова, което сме били всички ние — тя се наведе и лекичко го докосна по лицето. — Нищо.

Блесна огнена светлина и звярът-сянка изчезна. На негово място се появи огромно водно конче. Водното конче изжува и се стрелна като полудяло. То полетя над блатото. Нещо огромно протегна пипала към него от водите на тресавището и то изчезна.

Нощната сянка се усмихна още повече.

— Толкова глупав подарък — промълви тя.

После премести поглед. Слънцето обливаше небето на изток. Настъпваше новият ден.

Тя се обърна, прегърнала бутилката и се приготви да го посрещне.

ИЗГУБЕН И НАМЕРЕН

Бен Холидей свърна с колата, която бе наел, към Горски парк, номер 2986, спря, изключи мотора и удари спирачките. Хвърли поглед към Майлс, който изглеждаше като мечок от комиксите и към Уилоу, която му се усмихна, опитвайки се да скрие умората и болката си. Бен отвърна на усмивката ѝ. Това все по-трудно започваше да му се удава.

Излязоха от колата и приближиха преддверието на малката спретната къщурка и почукаха на вратата. Бен чуваше ударите на сърцето си и се местеше от крак на крак.

Вратата се отвори и един дълъг като върлина брадат човек с празен и предпазлив поглед застана пред тях. В едната си ръка държеше чаша бира.

— Моля? — той впери очи в Уилоу.

— Дейвис Уитсел? — попита Бен.

— Да, аз съм — в гласа на Уитсел звучеше смесица от страх и недоверие. Той не можеше да отмести очи от силфидата.

— Вие ли сте човекът с говорещото куче? Уитсел продължаваше да гледа втренчено.

— Който се обажда в *Холивудски наблюдател*! — настоятелно запита Бен.

Уилоу се усмихна. Дейвис Уитсел с усилие отмести очи от нея.

— Вие от *Наблюдател* ли сте? — предпазливо попита той.

Майлс поклати глава.

— Съвсем не, господин Уитсел. Ние сме от...

— Ние идваме за друго — намеси се Бен. — Можем ли да влезем да поговорим?

Уитсел се колебаеше.

— Не мисля, че...

— И така можете да си допиеете бирата — прекъсна го Бен. — А и дамата малко ще си почине. Не се чувства много добре.

— Кучето вече не е при мен — неочаквано каза онзи. Бен се спогледа със спътниците си. Лицата им изразяваха тревога и

загриженост.

— И все пак, не бихте ли ни позволили да влезем, господин Уитсел? — тихо попита той.

На Бен му се струваше, че ще получи отказ. Уитсел направо се канеше да им откаже, да им затвори вратата и да ги изхвърли завинаги от своя живот. Но в последния момент нещо го накара да промени решението си. Той безмълвно кимна и им отстъпи да влязат.

Щом се озоваха вътре, той затвори вратата зад тях и отиде да седне в един протрит фотьойл. Къщата беше притихнала и мрачна, транспарантите бяха спуснати и тиктакането на стария часовник високо на стената в хола беше единственият звук. Бен и спътниците му седнаха на канапето. Уитсел отпи една голяма глътка бира и ги погледна с очакване.

— Вече ви казах, че кучето го няма — повтори той. Бен бързо се спогледа с Майлс.

— Но къде отиде то? — попита.

Уитсел сви рамене, като се стараеше с всички сили да изглежда равнодушен.

— Не зная.

— Не знаете ли? Да не би просто да си е тръгнало?

— Нещо такова. Но какво значение има това? — Уитсел се приведе напред. — Ами вие кои сте? Кой ви е изпратил? Да не би Наблюдателят!

Бен дълбоко си пое дъх.

— Преди да ви кажа това, господин Уитсел, искам да разбера нещо от вас. Искам да зная дали и двамата говорим за едно и също куче. Ние търсим едно твърде особено куче, което наистина може да говори. Онова куче наистина ли говореше, господин Уитсел? Имам предвид, съвсем наистина ли?

Уитсел изведнъж доби много уплашен вид.

— Няма защо повече да водим този разговор — отсече той. — Смятам, че трябва да си вървите.

Никой от тях не се и помръдна. Уилоу дори не му обърна внимание. Тя издаваше странен звук като птица — звук, който Бен никога не бе чувал преди. Това накара един малък черен пудел да се появи със скимтене изпод дивана и да скочи в скута ѝ, сякаш са били

приятели през целия си живот. Кученцето душеше момичето и ближеше ръката ѝ, а момичето нежно галеше животинчето.

— Много е уплашена — каза Уилоу, без да се обръща поспециално към някого.

Уитсел се надигна от фотьойла си, но се отказа.

— Но защо искате от мен да ви казвам каквото и да било? — промърмори той. — Откъде да знам какво искате?

Майлс нервно барабанеше с пръсти по коляното си.

— Искаме само малко съдействие от ваша страна, господин Уитсел.

Те се изгледаха един миг.

— Да не сте от полицията? — попита накрая Уитсел. — Сигурно от някоя специална служба? Затова ли е всичко? — но още преди да зададе въпроса си, беше размислил по-добре. — Но що за въпрос задавам аз? Та нима полицията ще използва зеленокоси девойки, за бога?

— Не, не сме от полицията — Бен се изправи неочаквано и започна да кръстосва напред-назад из стаята почти цяла минута. Колко от истината можеше да довери на този човек? Уитсел отново се загледа в Уилоу, наблюдавайки как кутрето се гуши в момичето, докато тя продължаваше да го милва.

Бен най-сетне реши. — Абърнати ли се казваше това куче?

Той спря да крачи и погледна Уитсел право в очите. Другият запримигва от изненада.

— Да, така се казваше — отвърна той. — Но откъде знаете?

Бен седна отново на канапето.

— Аз се казвам Бен. А това са Майлс и Уилоу — посочи той другите двама. — Абърнати е наш приятел, господин Уитсел. Затова знаем. Той е наш приятел и ние сме дошли да го заведем у дома.

Настъпи дълго мълчание, докато те безмълвно се изпитваха, и най-сетне Дейвис Уитсел кимна.

— Вярвам ви. Не мога да кажа дори защо, но ви вярвам. Искаше ми се да мога да ви помогна — въздъхна той. — Но кучето... Абърнати изчезна.

— Да не би да сте го продали, господин Уитсел? — попита Майлс.

— Не, за бога, не! — ядосано му се развика онзи. — Никога не съм си и помислял такова нещо! Имах намерение да взема малко пари от *Наблюдател*, след което да го изпратя във Вирджиния, както той искаше. Нищо лошо нямаше да му се случи. Това беше шансът, който съм чакал цял живот, да получа известно признание, да изляза от тоя омагьосан кръг и...

Той се бе привел напред във фотьойла, но млъкна и отново се отпусна назад.

— Е, вече това няма значение. Важното е, че го няма. Някой го е отвлякъл.

Той отпи голяма глътка от бирата и внимателно я сложи на масичката до себе си, като отново потъна във вече обичайния си размисъл.

— Наистина ли сте тези, за които се представяте? — попита той. — Наистина ли сте приятели на Абърнати?

Бен кимна.

— А ти негов приятел ли си?

— Да, макар че може и да не ми повярвате след това, което стана.

— А защо не ни разкажеш какво е станало? Уитсел така и направи. Започна от самото начало, как отишъл във Франклинското основно училище да си представи шоуто, как момиченцето Елизабет — по дяволите, той не знаеше дори второто ѝ име — беше дошла при него и помолила за помощта му. Разказа им как кучето, Абърнати, бе дошло у тях една вечер — куче, което наистина говорело и стояло право като човек — и му казало, че момичето го е изпратило и че то, кой знае защо, трябва да замине за Вирджиния и че не може да използва телефон, защото няма. Уитсел не бе повярвал нито дума от разказа му. Но въпреки това се бе съгласил да му помогне, скрил Абърнати в дома си и изпратил жена си Алис при майка ѝ, след което се обадил на *Холивудски наблюдател*, за да даде интервю и да спечели парите, които му били нужни, за да изпрати кучето във Вирджиния, а и за себе си да спечели нещичко.

— Но ме измамиха — призна си той огорчено. — Подведоха ме да изляза от къщи и когато се върнах, Абърнати вече го нямаше, а горкичката Софи бе натъпкана във фризера, почти замръзнала! — и той веднага отмести поглед към Уилоу. — Затова е толкова наплашена, госпожице. Тя е много чувствително животинче — после отново

погледна Бен. — Нямам разбира се никакви доказателства, но зная със същата сигурност, с която зная, че седя тук пред вас, че човекът, който е държал приятеля ви затворен в клетка, е разбрал какво се опитвам да направя и го е отвлякъл! Проблемът е, че дори не зная кой е той. А пък и не искам да зная такъв човек.

Той внезапно си даде сметка как звучи всичко това и се изчерви. Поклати глава:

— Съжалявам. Истината е, че можех да разбера кой е той от училището, да разбера второто име на момиченцето и къде живее. Тя сигурно знае името на онзи човек. По дяволите, готов съм веднага да го направя, господине, ако смятате, че това може да помогне на кучето! Чувствам се ужасно от цялата тази работа!

— Благодаря ви, но ми се струва, че вече знаем името на този човек — тихо отвърна Бен. — Знаем и къде живее.

Уитсел остана изненадан и разколебан.

— Имате ли какво друго да ни кажете? Уитсел се навъси.

— Не, струва ми се, че не. Мислите ли, че можете да помогнете по някакъв начин на онова куче, във, на Абърнати?

Бен се изправи без да му отговори и останалите го последваха едновременно. Софи скочи от скута на Уилоу и започна да души краката ѝ през дрехата. Краят ѝ леко се повдигна и Уитсел зърна смарагдовите копринени косми по задната част на глезена на силфидата.

— Благодаря ви за помощта, господин Уитсел — казваше в същото време Майлс.

— Вижте, не искате ли да дойда с вас, ако мога с нещо да ви бъда полезен? — предложи Уитсел най-неочаквано за всеобща изненада. — Това ми изглежда доста опасна работа...

— Не, мисля, че не — каза Бен. Те се отправиха към вратата.

Дейвис Уитсел ги последва.

— Безпокои ме и какво е станало с онова момиченце — добави той. — Може да са я открили.

— Ще се погрижим за това. Всичко ще е наред — Бен вече обмисляше какво да прави оттук нататък.

Уитсел ги изпрати до вратата и излезе с тях навън. Късното следобедно слънце бързо се спускаше зад хоризонта и светлината изглеждаше сребриста в здрача. Сенките бяха прошарили съседните

къщи. Някакъв мъж с емблемата на осигурителна служба, нарисувана отстрани на колата му, свърваше на пътя през една пряка и гумите му рязко проскърцаха в тишината.

— Съжалявам за всичко — каза им Дейвис. След известно колебание той протегна ръка и се ръкува с мъжете, сякаш се нуждаеше от уверението им, че му вярват. — Вижте, не зная нито кои сте, нито откъде сте, нито разбирам нещо от цялата тази работа. Но ето какво зная. Никога не съм искал нещо лошо да се случи с Абърнати. Ще му кажете ли? Нито с момичето.

Бен кимна.

— Ще му кажа, господин Уитсел.

И много се надяваше да има този шанс.

В самата Отвъдна земя магьосникът Куестър Тюс също се надяваше на това. Той обаче не беше толкова оптимистично настроен.

След бягството си от замъка Риндуеър, Куестър, коболдите Буниън и Парснип и чупка гномите Филип и Сот бяха тръгнали на югоизток да потърсят убежище в Сребърния дворец. Куестър и коболдите се бяха отправили за дома, тъй като вече нямаше защо да се скитат, след като нямаше никаква следа от изчезналата бутилка. Куестър още не бе успял да разбере кой е откраднал бутилката от Календбор; а докато не разбере това, не би могъл да има никаква представа къде да я търси. Освен това държавните работи чакаха вече от няколко дни и трябваше да се съблюдават в отсъствието на Негово Величество краля.

Чупка гномите се влачеха подире им, защото бяха много уплашени след изпитанието с троловете и не смееха да сторят друго.

От лорд Календбор се получи известие, че ги очаква най-строго наказание за предполагаемата кражба на бутилката, но Куестър продължи пътя си неотклонно. Календбор едва ли щеше да се осмели да излезе срещу Негово Величество — освен ако не открие, че Холидей го няма, да пази бог! — колкото и ядосан да беше, че бутилката е изчезнала. Куестър изпрати в отговор едно силно изявление за това, че няма нищо общо с кражбата на бутилката, нито някой от спътниците му, и че всяко злонамерено действие ще бъде сурово наказано. Той го запечати с печата на краля и го изпрати. Така му се пада. През следващите двайсет и четири часа той се срещна с делегация от останалите лордове на Зеленоречието, за да изслуша

жалбите им, включително тази на Стрехан, че Календбор му е разрушил крепостта, препоръча на новосформирания юридически съвет да установят съдилища, за да се съблюдават по-добре кралските закони, проучва картите на напоителните канали, които щяха да дадат възможност на фермерите да култивират някои от сухите райони на изток и изслушва представители от всички краища. Правеше всичко това като представител и съветник на Негово Величество краля, като уверяваше всички, че кралят веднага ще разгледа проблемите им. Никой не постави под съмнение думите му. Всички продължаваха да смятат, че Холидей е някъде в долината и Куестър не се и опитваше да разсейва това тяхно убеждение. Всичко вървеше гладко и този първи ден премина без никакви инциденти.

Първите признаци на тревога се появиха на следния ден. От всички краища на страната започнаха да пристигат известия за неуредици, които първоначално бяха като отделни капчици, но скоро се превърнаха в порой. Най-неочаквано ч необяснимо скалните тролове бяха започнали да нападат не само чупка гномите, но също и жителите на Зеленоречието, коболди и водни духове, та дори и заставаха едни срещу други. Езерната страна протестираше, че е наводнена с нечисти води от Зеленоречието и заражена с плъхове, които унищожават растителността. От Зеленоречието се оплакваха, че ги е нападнал рой дракони, които унищожават животните и реколтата. Вълшебните същества и хората се нападаха едни други, сякаш стълкновенията са някаква нова форма на възпроизводство. Още докато Куестър четеше една жалба, други две вече бяха пристигнали. Тази нощ той си отиде в леглото изтощен.

На третия ден стана дори и по-лошо. Жалбите се бяха натрупали през нощта и със ставането той вече беше затрупан. Всички се бяха настроили срещу всички останали. И никой не знаеше точно защо. Навсякъде господстваше враждебност. И никой не знаеше на какво се дължи. Неудовлетворението бързо се разрасна в решителност за действие. Но къде е Негово Величество? Защо той лично не се заеме с целия този хаос?

Куестър Тюс започна да надушва нещо гнило. Той вече бе започнал да подозира, че Чернът стои по някакъв начин зад цялата тази неразбория и допускате, че демонът служи на интересите на някой, който явно целеше да нанесе удар на Бен Холидей. За

магьосника беше съвсем очевидно, че явната цел на всички тези несвързани помежду си инциденти, бе да насочи всеобщото недоволство срещу Негово Величество краля. Като се изключи Календбор, който вече бе загубил бутилката и едва ли си я бе върнал толкова скоро, имаше още двамина, които повече от всичко желяеха да си отмъстят на Холидей и това бяха драконът Страбон и Нощната сянка. Куестър прецени и двамата.

Страбон едва ли щеше да използва магия по отношение на Холидей; по-скоро просто би се опитал да го премаже със сила. Нощната сянка бе нещо друго.

Куестър остави и вестносите, и посланиците да чакат в приемните и се качи на най-високата кула на Сребърния дворец, където се намираше Панорамата. Стъпи на платформата, хвана се с две ръце за гладкия парапет и пожела да се пренесе в долината. Стените и кулите на двореца изчезнаха и Куестър Тюс се пренесе в пространството, носен от магията. Той се понесе право през долината към Дълбокия свлек и се спусна долу в него. Това не криеше никаква опасност, защото той само наблюдаваше какво става там, без сам да присъства. Започна да търси вещицата. Не можа да я открие. Излезе от бездната и прекоси долината от край до край. Но отново не я откри.

Върна се в Сребърния дворец, посети различните приемни и изслуша поредните жалби, след което се върна в Панорамата и отново се пренесе в пространството с нея. Повтори същото още четири пъти през деня и ставаше все по-напрегнат и разтревожен от нарастващите проблеми в долината. Нуждата от присъствие на Негово Величество ставаше все по-неотложна, а всички усилия, които сам той полагаше, си оставаха напълно безуспешни. Започна да се съмнява дали е на прав път.

Ала най-сетне, при петото си излизане, намери вещицата. Откри я в най-отдалечения северен край на пропастта, почти под долните върхове на Мелкор, разположила се така, че да може да вижда цялата долина.

Тя държеше изчезналата бутилка и Черното любвеобилно галеше дребното си, разкривено, бляскаво телце в тънката ѝ бяла ръка.

Куестър се върна в Сребърния дворец, освободи всички за деня и седна да се опита да измисли какво да прави.

Не го напускаше натрапчивата мисъл, че цялата тази каша бе станала по негова вина. Сам той бе настоял да изпробва магията, която би могла да преобрати Абърнати отново в човек. Сам той бе настоял кралят да даде безценния си медальон на кучето, за да активира магията. И после той бе допуснал грешка в магията. Това признание го накара да потръпне. Сам той бе изпратил клетия писар в някогашния свят на Бен Холидей, а бутилката с Черното — в своя. Той също бе допуснал бутилката да бъде оставена без надзор, тъй че чупка гномите да я откраднат, после троловете, след тях Календбор и накрая неизвестно кой, за да попадне най-сетне в ръцете на Нощната сянка.

Седеше сред тишината и мрака на личните си покои, изправен пред истини, които би предпочел да не си признае. Той беше, меко казано, слаб магьосник. Май беше време да признае този факт.

Потри брадичка и изкриви лице, наподобяващо бухал, от отврат при тази мисъл. Никога! Би предпочел по-скоро да е жаба!

Изправи се и закрачи из тъмната стая, после седна отново. Нямаше никакъв смисъл да седи и да окайва живота си. Независимо дали е истински магьосник или не, длъжен беше да предприеме нещо по отношение на Нощната сянка. Работата бе там, че никак не се досещаше какво. Можеше да се спусне в Дълбокия свлек, да се изправи срещу вещицата и да поиска бутилката, като я заплаши с магията си. За беда, там щеше да намери единствено своята гибел. Той не можеше да бъде равностоен противник на Нощната сянка в собствените ѝ владения и особено след като бутилката и демонът са на нейните услуги. Щеше да го схруска направо като бонбон. Той си представи отново вещицата и Черното край ръба на бездната, които тъй добре си подхождаха — най-тъмното създание на злото и неговата свидна рожба.

Сключи ръце пред себе си и се навъси дотолкова, че угълчетата на устните му почти се скриха под брадичката. Паладин бе единственият, който би могъл да победи вещицата — ала той можеше да се появи, само ако кралят го призове. Кралят обаче бе обречен да остане в някогашния си свят, докато не открие Абърнати и не си вземе медальона обратно, за да се върне отново тук.

Куестър Тюс тежко и отчаяно въздъхна. Всичко така се бе заплело!

— Е, няма какво! — възкликна той и рязко се изправи. — Ще се наложи да го разплетете в края на краищата!

Смели думи, мрачно си каза той. За да се разплетат нещата, трябваше да се намери Холидей, Абърнати и медальона и тримата да се върнат в Отвъдната земя здрави и читави, за да се справят с Нощната сянка и Чернъто. Той сам нямаше достатъчно магически сили да се справи и беше предупредил Холидей за това, когато го изпращаше обратно в някогашния му свят. Имаше обаче и още една възможност. Доста малко вероятна възможност. Изведнъж го побиха студени тръпки при мисълта за това, което се налагаше да направи. Той се загърна в сивата мантия с пъстроцветните копринени шарфове, за да се постопли, после я пусна, за да се почеше по ухото. Е, или наистина е придворен магьосник, или не е! И най-добре да разбере истината още сега!

— А и няма защо да се чака — промълви на себе си.

Изпълнен с решителност, той излезе и мина през коридора, за да потърси Бунинън. Трябваше да тръгне още тази нощ.

МАНЕВРА

— Слушай ме, като ти казвам, това няма да стане — настояваше Майлс Бенет. — Изобщо не разбирам защо те оставям да ме занимаваш с тези неща, Док.

Бен Холидей уморено се наведе напред.

— Все това разправяш. Защо не се опиташ да погледнеш малко по-положително на нещата!

— Но аз гледам положително! Само че това, че гледам положително, с нищо не помага!

Бен въздъхна, отново се облегна назад и удобно опъна крака.

— Ще помогне — каза той.

Те караха с пълна скорост към Удънвил в черна лимузина. Майлс шофираше, а Бен седеше сам на задната седалка. Майлс носеше шофьорска барета и сако, които му бяха поне с един размер по-малки за съжаление, защото целият сценарий имаше по-голям шанс да успее, ако шофьорът носеше също толкова безупречно облекло, колкото и пътникът. Но не разполагаха с време, за да се погрижат за облеклото на Майлс, пък и да имаше време, едва ли щяха да намерят магазин, където да се продават или заемат шофьорски униформи — тъй че се наложи да се задоволят с дрехите на шофьора на колата, която бяха наели. Бен изглеждаше доста по-добре. Бяха успели да му купят специално дрехи. И така, той бе облечен в тъмносин костюм от петстотин долара с едва доловими тънки райета, бледосиня копринена риза и наситено моравя копринена връзка в която бяха вплетени сини и бледолилави нишки. Съответстваща копринена кърпичка беше втъкната в малкото джобче на сакото му. Той хвърли крадешком поглед към задното огледалце. Изглеждам като типичен милионер бизнесмен, помисли си той — и малко нещо напомням безскрупулен спекулант. Така, както бе седнал в лимузината, със собствен шофьор и изискани дрехи, той изглеждаше съвсем като преуспяващ предприемач.

Както и трябваше да изглежда.

— Ами ако е виждал някъде снимката ти? — попита неочаквано Майлс. — Какво ще стане, ако те познае?

— В такъв случай съм загубен — призна си Бен. — Но няма да ме познае. Едва ли е имал причина да ми издирва снимката. Мийкс винаги се занимаваше лично с продажбите на Отвъдната земя. Майкъл Ард Ри се е задоволявал само с това да прибира парите, а всичко останало е оставял на произвола на съдбата. Не се е интересувал от нищо друго, освен от собствените си интереси.

— Като например оръжеен бизнес и събарянето на чужди правителства — поклати глава Майлс. — Това е твърде рискован план, Док.

Бен се загледа в тъмнината.

— Наистина е така. Но само с този план разполагаме засега.

Той гледеше как тъмните силуети на дърветата от двете страни на магистралата префучават покрай тях и изчезват като замръзнали великани, полетата притихнали и пусти, нощното небе мрачно и непроницаемо. Винаги е добре да имаш поне някакъв план, каза си той. За съжаление не винаги планът ти може да бъде добър.

Бяха си отишли от Дейвис Уитсел, след като разбраха, че Абърнати е отново в ръцете на Майкъл Ард Ри. Нищо, че Уитсел не бе видял похитителите на Абърнати. Те бяха също толкова сигурни, колкото и дресьорът, че е отвлечен от Майкъл Ард Ри. Абърнати сигурно беше затворен някъде в крепостния замък на Ард Ри и те трябваше да го избавят — и то бързо. Никой не можеше да предположи какво Ард Ри беше способен да стори на кучето. А не можеше да се предвиди и какво би сторил на момиченцето, ако разбере за него. Той беше способен дори да използва момичето, за да изнудва кучето. Медальонът продължаваше да бъде в Абърнати; Уитсел бе споменал, че го е виждал. Можеше да се предположи, че Ард Ри знае за медальона и се опитва да го получи. Ако не беше това, досега щеше да е унищожил Абърнати. Той, разбира се, не можеше да му отнеме медальона насилствено, но можеше да подложи кучето на огромен натиск, за да го принуди да му го даде. Момиченцето можеше да бъде използвано тъкмо за такъв натиск.

При този случай те просто нямаха никакво време, за да изготвят един напълно обмислен и надежден план, какъвто можеха да измислят в друг случай. Абърнати и момичето бяха изправени пред

непосредствена опасност, Уилоу все повече боледуваше от средата, в която се бе озовала доброволно, защото не искаше да се раздели с Бен. А бог знае какво ставаше в Отвъдната земя при положение, че Чернътото беше на свобода, а Куестър се опитваше да управлява страната. Бен се хвана за първия що-годе смислен план, който му хрумна.

Но трябваше да имат наистина много късмет, за да успеят.

— Недей да забравяш и Уилоу — напомни той на Майлс.

— Не забравям. Но се страхувам, че и тя няма повече шанс от тебе — и той хвърли бегъл поглед през рамо. — Цялата околност сигурно ще бъде осветена, Док.

Бен кимна. И той се притесняваше от това. Дали Уилоу щеше да успее да използва своите магически способности, ако ѝ се наложи? Ами какво ще стане, ако съвсем ѝ изневерят? При нормални обстоятелства въобще не би имал колебания; знаеше, че както всички вълшебни същества, и силфидата може да става невидима и да се движи свободно, без да я забележат. Но това беше валидно за Отвъдната земя и при положение, че е в добро състояние. Ала сега организмът на Уилоу бе отслабнал и изтощен от лошото влияние на средата. Тя отчаяно се нуждаеше от питателните сили на родната ѝ почва и въздух. Нуждаеше се да осъществи жизнено потребното ѝ преображение. Ала тук, в този свят, не можеше. Вече му бе признала това. Много от химическите вещества, съдържащи се в пръстта и въздуха, бяха отровни за нейния организъм.

Принудена бе т да стои като закрепостена в настоящия си вид, докато Бен не намери начин да се върнат обратно в Отвъдната земя.

Той стисна зъби. Нямаше смисъл в момента да мисли за всичко това. За нея нямаше спасение, докато не си върне медальона — а и за никой от тях.

Отново насочи цялото си внимание върху плана. Съвсем лесно беше за тях да наемат кола и шофьор, който да ги откара на север от Сиатъл в малкия мотел в Ботхел, от който да започне операцията им. Също така лесно успяха да дадат рушвет на шофьора и да вземат колата и униформата му за няколко часа, като го оставиха да гледа телевизор в мотела. Пет хиляди долара в края на краищата бяха солидна сума пари. А и не беше особено трудно да се снабдят с дрехите, които да облече Бен.

Откриването на Майкъл Ард Ри беше дори още по-лесно.

— Ами да, разбира се, онзи смахнатият, дето живее в замъка! — веднага отвърна управителят на мотела на въпроса на Бен, — Май се казваше Грама Уайт или нещо подобно. Изглежда като замък от времето на крал Артур. Намира се зад винарската изба, на 522 авеню. И от пътя не може да се види дори. Непрестъпен е като затвор. Никой не може да припари дотам. Смахнат човек! Та кой би живял в някакъв си затънтен замък?

И той рисува на Бен карта на маршрут. Да се открие този смахнат беше едно, но да се добереш до него, и то през нощта — съвсем друго, Бен му се беше обадил. Разговаря с някакъв мъж, чиято единствена работа беше очевидно да не допуска хора като Бен да безпокоят шефа му. Бен обясни, че само тази нощ е в Сиатъл, Обясни също, че е много важно да го види тъкмо сега. Намекна дори, че му се налага да провежда някои от своите бизнес срещи вечер. Но всичко без резултат. Бен спомена за пари, за добри възможности, за големи амбиции, за всичко, което би могло да убеди този човек, Той беше твърд като камък. На няколко пъти оставя телефона, за да се посъветва с шефа си, но всеки път се връщаше по-непоколебим от преди. Може би утре.

Може би някой друг ден. Но категорично не тази вечер. Господин Ард Ри не се среща вечер с никого.

Най-накрая Бен спомена името на Абърнати и съвсем определено намекна, че има връзки с някои правителствени агенции. Ако не му бъде позволено да разговаря с господин Ард Ри, и то веднага, лично, тази вечер, ще му се наложи да се обърне към някоя от тези агенции и господин Ард Ри сигурно няма да успее толкова лесно да им откаже.

Това свърши работа. Макар и с голяма неохота, секретарят го информира, че срещата се приема. Но задължително ли е да стане вечерта? Задължително, настоя Бен. Последва пауза и още консултации, разгорещен разговор. Много добре, само за минути, точно в девет в Гроум Уайт. Телефонната линия прекъсна. В края на разговора секретарят бе разговарял с доста суров тон. Но това за Бен нямаше значение. Той трябваше да се срещне с Майкъл Ард Ри още тази вечер, защото в противен случай планът му не можеше да се осъществи.

Майлс рязко забави и изтръгна Бен от мислите му, като свърна вляво покрай две каменни колони с кръгли светлини и пое по тесен, еднолинеен път, който се губеше в далечината сред дърветата. Дори и малкото светлина, която идваше от фаровете на други коли, от отдалечените прозорци на уединени къщи и от небето над тях, сега изчезна напълно. Фаровете на колата бяха като самотни маяци в тъмното.

Те продължиха своето продължително самотно пътешествие в нощта. Дърветата отстъпиха място на лозя — редица декари с ниски, криви лози, засадени в безкрайни редове. Минутите се нижеха.

Бен се замисли за Уилоу, скрита в багажника на колата, внимателно завита в одеяла. Искаше му се да провери дали е добре. Но те единодушно бяха решили, че не бива да рискуват по никакъв начин. След като тръгнат от Ботхел, не биваше да спират никъде до...

Бен запримига.

Пред тях се появиха светлини отвъд залесения хълм, по който се изкачваха, сякаш те с приближаването си ги бяха задействали. Щом излязоха на височината, видяха Гроум Уайт, който издигаше кули право пред тях. Макар и още отдалеч, замъкът се виждаше съвсем ясно. Флагове и знамена плющяха на вечерния вятър, но емблемите им не се виждаха в тъмното. Един подвижен мост вече бе започнал да се спуска над рова и металните решетки на вратата да се вдигат. Защитни укрепления и огради със заострени перила кръстосваха надлъж и шир пространството около замъка като белези от рани по поляните. Колата запъпли надолу по пътя към една масивна желязна врата, която се отваряше в много, много дълга каменна стена, простираща се на десетки мили разстояние и в двете посоки.

Бен си пое дълбоко дъх и неволно потръпна. Колко гротесков изглеждаше целият този замък!

Железните врати беззвучно се отвориха, за да ги посрещнат и Майлс с колата премина през тях. Той се беше отказал да говори и седеше нащрек на шофьорската седалка. На Бен не му беше трудно да си представи какво си мисли.

Пътят към замъка се виеше като змия, ярко осветен, с дълбоки ровове от двете му страни. Сигурно за да може никой да не припари тук, дори и погрешка, мрачно си помисли Бен. За първи път, откакто се бе решил на това начинание, той започваше да има известни съмнения.

Гроум Уайт го дебнеше като огромен звяр, съвсем усамотен сред околната пустош, с неговите кули, парапети, стражи, прожектори и бодлив тел. Приличаше не толкова на замък, колкото на затвор. И ето че той влизаше в този затвор, при това без никакви предохранителни мерки.

Едва сега напълно осъзна къде се намира и остана поразен и потресен от ужасната, но сигурна истина за това. Та той бе действал като истински глупак! Въобразяваше си, че продължава да е в света на небостъргачите и реактивните самолети. Ала Гроум Уайт не принадлежеше на този свят, съвсем от друг свят бе този замък. Той беше част от живота, в който бе попаднал, когато купи кралството преди близо две години. Тук нямаше и следа от модерния свят. Преспойно можеше да си се облича в костюми и да си кара коли, да знае, че навсякъде е заобиколен от големи градове и магистрали, но това тук нямаше ни най-малко значение. Тук беше Отвъдната земя! Ала го нямаше Паладий да му дойде на помощ. Куестър Тюс го нямаше, за да го напътства. Магия той не притежаваше, за да се сдобие с помощ. Ако нещо се случи, свършено е с него.

Колата стигна до края на криволичетия път и пое по спуснатия мост. Преминаха над рова под входната решетка и излязоха на двора, където едно колело водеше до главния вход на замъка. Зализаните тревни площи и градини с цветя не успяваха да разпръснат мрачното впечатление, което създаваха надвисналите каменни стени и прозорците с железни решетки.

— Възхитително — прошепна Майлс от предната седалка Бен седеше, затаил дъх. Вече се беше успокоил и се владееше напълно. Всичко е както на времето, каза си той. И сега беше както някога, когато бе адвокат. Все едно, че за пореден път влиза в съдебната зала.

Майлс спря колата в края на алеята, излезе и отиде да отвори вратата на Бен. Бен излезе и се огледа наоколо. Заобиколени бяха от всички страни от стените и кулите на Гроум Уайт, които хвърляха сенките си над осветения двор. Осветлението е твърде силно, каза си Бен. Стражи охраняваха всички входове и стените — безлики, черни силуети на фона на нощта. И те бяха твърде много.

Един портиер се появи пред тежката дървена врата с метален обков на главния вход и зачака. Майлс здраво затвори вратата на колата и се наведе близо до Бен.

— Успех, Док — промълви той.

Бен кимна След това се изкачи по стълбите и изчезна сред замъка. Минутите минаваха Майлс чака известно време до задната врата на колата след което отиде до вратата за шофьора спря до нея и безучастно се загледа наоколо. Замъкът бе отново затворил врати и портиерът го нямаше. Дворът беше пуст — като се изключат, разбира се, прожекторите, които го осветяваха по-ярко от дневна светлина и охраната, която патрулираше покрай стените. Майлс тръсна глава. Той светкавично протегна ръка и отвори багажника, стараяйки се да не мисли какво прави и да изглежда равнодушен. Отиде при багажника, вдигна капака и протегна ръка, за да извади оттам кърпа за бърсане на стъклата. Почти не погледна към завитото в одеяла, сгушено в ъгъла тяло. Остави багажника отворен и отиде в предната част на колата, за да избърше стъклата.

Двамина стражи в черни униформи се появиха зад тъмния ъгъл на сградата, спряха и се загледаха в него. Той продължаваше да бърше стъклата. Стражите носеха автоматични оръжия.

Уилоу няма да издържи, отчаяно си мислеше той.

Стражите продължиха разходката си. Майлс целият се обливаше в пот. Той отвори капака на двигателя и погледна, колкото да си намира работа. Никога не се бе чувствал толкова сам и в същото време под непрестанно наблюдение. Чувстваше върху себе си погледи отвсякъде. Опитваше се да надникне крадешком наоколо изпод капака. Кой знае колко ли от тези очи щяха да забележат Уилоу, когато тя се опита да се промъкне?

Той свърши прегледа на двигателя, който симулираше, и пусна капака. Нищо от никъде не се и помръдваше. Какво ли чакаше тя? На ангелското му лице се изписа гримаса. Но какво би могла да чака? Сигурно някакъв инцидент!

Този Док с неговите необмислени планове!

Той отиде в задната част на колата, почти решил да провери какво става и сигурен, че целият план вече се е провалил безвъзвратно. Но остана напълно изумен, когато погледна в багажника и установи, че Уилоу я нямаше там.

От вътрешната страна на входа портиерът опипа Бен, за да провери дали не носи оръжие. Нищо не откри. И двамата не пророниха нито дума.

След като бе претърсен, Бен последва портиера през един огромен и пуст коридор с високи сводове, покрай изложени военни доспехи и ризници, гоблени, мраморни статуетки и маслени картини в златни рамки, докато стигнаха една двойна врата от тъмно дъбово дърво, която водеше до кабинет. Трябва да се отбележи, че кабинетът изглежда доста добре, помисли си Бен — това не беше малка стаичка с няколко лавици и етажерки и работен стол, а напълно обзаведен кабинет в английски стил с десетки огромни кожени кресла за четене и маси, каквито можеха да се видят в някогашните филми за Шерлок Холмс в къщите, където героите се оттегляха, за да пийнат бренди, да запалят цигара и да обмислят поредното убийство. Гореше камина, висока до тавана и зад желязната ѝ решетка се виждаха овъглените дървени трупи. Два прозореца с желязни решетки гледаха към градината, където можеше да се види жив плет, почти като изваян и пейки от ковано желязо.

Портиерът се отдръпна, за да направи място на Бен да влезе, затвори вратата зад него и изчезна.

Майкъл Ард Ри вече се беше изправил, изниквайки от едно от огромните кожени кресла, сякаш чудотворно материализирал се от неговата кожа. Той самият целият бе облечен в една материя — в тъмносив костюм и ниски обувки и изглеждаше така, сякаш се опитва да играе ролята на Хамлет. Но в начина, по който изгледа Бен, нямаше и следа от духовност. Беше висок и кокалест, с буйна черна коса и тъмни очи, които засенчваха цялото му лице. Стоеше, изкривил лице от неприязън. Не приближи до Бен да му подаде ръка. Не го и покани да влезе. Само го изгледа.

— Не ми е особено приятно да бъда заплашван, господин Скуайърс — тихо произнесе той. Скуайърс беше фалшивото име, с което Бен се беше представил по телефона. — Не ми е приятно да бъда заплашван от никого, а най-малко пък от човек, който възнамерява да има работа с мене.

Бен запази пълно спокойствие.

— Необходимо бе да се срещна с вас, господин Ард Ри — невъзмутимо отвърна той. — И то тази вечер. А нямаше как да ви накарам да ме приемете.

Майкъл Ард Ри го изгледа отблизо, обмисляйки явно дали да продължи да говори по този въпрос. Подир малко каза:

— Вече сте приет. Какво искате?

Бен пристъпи напред, докато застана на десетина крачки от другия. В пронизателните му очи се забелязваше гняв, но не и знак, че го е разпознал.

— Искам Абърнати — заяви той. Ард Ри сви рамене.

— Споменахте вече за това, но не разбирам за какво говорите.

— Нека и двамата си спестим ценно време — спокойно продължи Бен. — Аз зная всичко за Абърнати. Зная кой е и на какво е способен. Зная за Дейвис Уитсел. Зная за *Холивудски наблюдател*. Известно ми е всичко по този въпрос. Не зная какъв интерес преследвате във връзка с това същество, но това няма значение, доколкото не засяга моите интереси. Аз съм воден от най-висши интереси, господин Ард Ри, които не търпят отлагане. Нямам време за инсценировки и подобни неща.

Другият го изгледа пронизателно и нещо хитро в погледа му измести гнева.

— И какви са тези ваши интереси...?

— Научни — усмихна се Бен конспиративно. — Занимавам се с много специална работа, господин Ард Ри — с изследване функциите на организма на различните жизнени видове и възможностите те да се усъвършенстват. Работата ми е секретна. Сигурно не сте чували за нея, както и името ми. Държавата ни спонсорира и понякога си правим взаимни услуги. Разбирате ме, нали?

Онзи кимна.

— Експерименти?

— Между другото — Бен отново се усмихна. — Сега ще можем ли да седнем и да поговорим като бизнесмени?

Майкъл Ард Ри не отвърна на усмивката на Бен, но му посочи стол и сам седна насреща му. — Всичко това е много интересно, господин Скуайърс. Но не бих могъл да ви помогна. Тук няма никакъв Абърнати. Цялата работа е една лъжа.

Бен сви рамене, сякаш беше очаквал тъкмо това.

— Както кажете — той удобно се намести, като се приведе напред. — Но ако Абърнати все пак съществува и се окаже тук, той би бил особено скъпа стока — и то за различни заинтересовани групировки. Готов съм да направя доста солидно предложение за него. Другият не промени с нищо израза на лицето си.

— Така ли?

— Ако е невредим.

— Но той не съществува.

— Да допуснем.

— Допускането ви не променя нещата.

— Бих го разменил срещу дващсет и пет милиона долара.

Майкъл Ард Ри ококори широко очи.

— Дващсет и пет милиона долара ли? — повтори той.

Бен кимна. Той, разбира се, не разполагаше с тези дващсет и пет милиона долара, за да откупи Абърнати. Та той преди всичко не разполагаше с такава сума изобщо. Но и не вярваше, че би могъл да откупи своя приятел срещу каквато и да било сума — ако Майкъл Ард Ри не се добере до медальона преди това.

Единственото, което се опитваше да направи, бе да печели време.

Дотук не му беше струвало много усилия.

Уилоу безшумно се промъкна през слабо осветените коридори на Гроум Уайт, като по нищо не се различаваше от сенките на нощта. Беше изтощена, магията, която използваше, за да остане невидима, изсмукваше и последните й сили. Беше й зле и непрестанно й се гадеше. От време на време така й приляваше, че се налагаше да спре и да се сгуши в някой тъмен ъгъл, където да почака, докато възстанови силите си. Тя знаеше какво става с нея. Умираще. Това ставаше постепенно, малко по малко всеки ден, ала симптомите бяха сигурни. Можеше да оцелее съвсем кратък период от време вън от собствения си свят — най-малко пък тук, при условия, в които почвата и въздухът бяха замърсени и отровени.

Не беше предупредила Бен за това. Нямахте и намерение да го направи. Бен си имаше достатъчно грижи, а и без това не би могъл да й помогне. А и тя знаеше какъв риск поема, когато реши да тръгне с него. Вината си беше изцяло нейна.

Тя вдъхваше застоялия въздух на замъка и й приляваше от дъха и миризмата му. Кожата й бе преbledняла и влажна от пот. Измъкна се с усилие оттам, където се беше скрила и бързо продължи да върви напред. Вече се намираще на втория етаж и бе близо до мястото, което търсеше. Усещаше го. И все пак трябваше да побърза. Бен можеше да й осигури не повече от няколко минути.

Стигна до еднокрила врата след завоя на коридора и долепи ухо да чуе, какво се говореше вътре. Усети нечие дишане.

Беше момиченцето, малката Елизабет.

Тя натисна дръжката. Ето защо се налагаше да дойдат в Гроум Уайт тъкмо през нощта — за да бъдат сигурни, че ще намерят момиченцето.

Натисна дръжката, отвори вратата и се промъкна вътре. Елизабет беше по нощница и четеше книга, облегла се на единия си лакът. Тя се стресна при появата на Уилоу и ококори очи.

— Ти коя си? — попита тя, спотаила дъх. — О, но ти си цялата зелена!

Уилоу се усмихна, затвори вратата зад себе си и сложи пръст на устните си.

— Шшшт, Елизабет. Всичко е наред. Аз се казвам Уилоу и съм приятелка на Абърнати.

Елизабет веднага се изправи на леглото.

— На Абърнати? Наистина ли? — тя отметна завивките и се измъкна от леглото. — Да не би да си вълшебна същество? Може би си вълшебна принцеса? Така изглеждаш. Толкова си хубава. Можеш ли да правиш магии? Можеш ли...

Уилоу постави пръст на устните на момиченцето.

— Шшшт — повторно я предупреди тя. — Нямаме много време.

Елизабет се навъси.

— Не разбирам. Какво се е случило? О, обзалагам се, че не знаеш! Та Абърнати избяга! Няма го вече тук! Майкъл го беше затворил в една клетка в мазето, но аз го измъкнах и го изпратих при...

— Елизабет — внимателно я прекъсна Уилоу. Тя коленичи пред момичето и взе ръцете ѝ в своите. — Трябва да ти кажа нещо. Боя се, че все пак Абърнати не е успял да избяга. Майкъл го е открил и го е върнал.

— О, горкичкият Абърнати! — лицето на Елизабет се сви от мъка. — Майкъл жестоко ще го накаже, сигурна съм в това! Та той едва не го умори от глад преди да му помогна да избяга! А сега наистина може да го убие. Такъв си е той! Ще го унищожи наистина!

Уилоу я обърна и седна заедно с нея на ръба на леглото.

— Ние трябва да намерим начин отново да го измъкнем оттук, Елизабет — каза тя. — Сещаш ли се за някой, който може да ни помогне?

Елизабет изпадна в двоумение.

— Може би баща ми. Но сега го няма.

— А кога ще се върне?

— В сряда, идната седмица — лицето на Елизабет още повече се сгърчи. — Но нямаме време да чакаме дотогава, нали, Уилоу? Майкъл ме гледаше много странно тази вечер на масата — сякаш, че нещо знае. Все нещо говореше за кучета и ми се усмихваше многозначително. Мога да се обзаложа, че е разбрал, че аз съм му помогнала да избяга. И сега иска да ме измъчва. Дали ще направи нещо на Абърнати?

Уилоу силно стисна малките ѝ ръчички.

— Ние няма да позволим. Аз съм тук с мои приятели. Ние ще успеем да измъкнем Абърнати от тук.

— Наистина ли? — Елизабет веднага се развълнува. — Може би ще мога да ви помогна!

Уилоу категорично поклати глава.

— Този път не.

— Но аз искам да ви помогна! — твърдо заяви Елизабет. — Майкъл вече е разбрал, че веднъж съм помогнала, тъй че нищо лошо не може да ме заплашва. Може би ще ме вземете с вас. Аз така или иначе не мога да остана повече тук!

Уилоу леко се навъси.

— Елизабет, аз...

— Майкъл вече ми заповяда да не напускам стаята си! Принудена съм да стоя тук през цялото време до следващо нареждане. Ще му дам аз да разбере! Утре е Все Светии, а аз няма да мога дори да ида на бала с маски!

Трябваше да го моля, за да ми разреши да бъда на училищната забава утре вечер. Наложил се да накарам Нита Коулс да дойде с родителите си да се отбият и да ми предложат да ме закарат! Баща ми го няма и Майкъл не искаше да ме пусне. Но аз му казах, че всички много ще се учудят защо не съм на забавата, защото цялото училище ще е там, тъй че той накрая трябваше да склони — тя се бе разплакала.

— Но какво значение има, че ще отида на забавата, щом Абърнати отново е затворен! А пък аз си мислех, че се е спасил!

Тя изведнъж спря да плаче и вирна глава.

— Уилоу, знам един начин да измъкнем Абърнати! Ако Майкъл отново го е затворил в мазето, зная как ще го измъкнем!

Уилоу погали обляното в сълзи лице на момиченцето.

— Как, Елизабет?

— По същия начин, както и преди — през тайния вход в стената! Майкъл още не е разбрал за него! Зная това, защото ходих отново там, след като Абърнати избяга и не беше нито затворено, нито нищо! А ако се наложи, пак мога да взема ключа за онази клетка — сигурна съм, че мога! — тя бе много развълнувана, задъхана и зачервена. — Уилоу, можем да го измъкнем още тази нощ!

Само за миг Уилоу обмисли такава възможност. Но после поклати отрицателно глава.

— Не, Елизабет. Тази нощ не бива. И все пак това ще стане съвсем скоро. И може би ти наистина можеш да ни помогнеш. Всъщност вече ни помогна. Каза ми как мога да стигна при Абърнати. Затова и дойдох — да видя дали може да се проникне при него. Но трябва да сме много предпазливи, Елизабет. Не бива да допуснем и най-малката грешка. Разбираш ли ме?

Елизабет потъна в униние, но все пак кимна, макар и неохотно.

Уилоу едва доловимо се усмихна. Остана тук повече от допустимото и бе отслабнала от усилието.

— Никой не трябва да разбере, че си се срещала с мен, Елизабет. Трябва да се преструваш, че никога не си ме виждала. Трябва да се държиш така, сякаш не подозираш нищо за Абърнати. Можеш ли? Момиченцето кимна.

— Аз умея да се преструвам по-добре от всеки друг.

— Много добре — Уилоу стана и се отправи към вратата, но Елизабет все още я стискаше за ръката. Тя се обърна — Имай търпение, Елизабет. Всички искаме да спасим Абърнати. Може би утре...

— Аз обичам Абърнати — призна Елизабет най-неочаквано.

Уилоу се обърна, вгледа се в дребното лице на момичето и я притисна плътно до себе си.

— И аз го обичам, Елизабет.

И те дълго останаха така прегърнати.

— Двайсет и пет милиона долара, това са много пари, господин Скуайърс — говореше в същото време Майкъл Ард Ри.

Бен се усмихна.

— Ние се опитваме да не поставяме парични ограничения, когато става дума за нашите изследвания, господин Ард Ри.

Те продължаваха да седят в кожените столове и да се наблюдават изпитателно сред тихия, сумрачен кабинет. До тях не долиташе никакъв звук отвън.

— Разбира се, всичко това в случай, че обектът на нашия разговор е в добро здравословно състояние — повтори Бен. — Един увреден екземпляр не би ни бил от полза.

Другият нищо не казваше.

— Ще трябва да го прегледам. Отново мълчание.

— Ще имам нужда от доказателства, че Абърнати...

— Няма никакъв Абърнати, господин Скуайърс, не си ли спомняте? — неочаквано заяви Майкъл Ард Ри. — Но дори и да имаше... пак щеше да трябва да обмисля предложението ви.

Бен кимна. Беше очаквал това. Прекалено много беше да се надява да види Абърнати още същата вечер.

— Може би ако реша да се задържа повече, отколкото възнамерявах, господин Ард Ри, бихме могли да продължим разговора си утре?

Другият само сви рамене. Докосна нещо под масата зад гърба си и се изправи.

— Аз ще решавам кога и къде да се състоят всякакви по-нататъшни срещи, господин Скуайърс. Ясно ли е?

Бен дружелюбно му се усмихна.

— При условие, че стане своевременно, господин Ард Ри.

За негова изненада, Майкъл Ард Ри отвърна на усмивката му.

— Позволете ми един съвет, господин Скуайърс — каза той и пристъпи по-близо. — Не прекалявайте с изискванията. Сигурно знаете, че това място е опасно. Поне така се говори. Някои хора са изчезвали завинаги между тези стени. И никой повече не ги е видял. Тук има магия, при това много опасна.

Бен се вцепени. *Той знае*, помисли си ужасен.

— Какво значение има смъртта на един-двама души? Дори и на толкова важни хора като вас самия? И те могат да бъдат погълнати тук и да изчезнат. Това прави магията, господин Скуайърс. Тя просто поглъща човека. Бен чу как вратата зад него се отвори.

— Внимавайте с всичко това — предупреждаваше онзи с тих глас, но очите му недвусмислено говореха, че заплахата е реална. — Вие не сте ми симпатичен.

Появи се портиерът и Майкъл Ард Ри рязко се обърна. Бен бързо напусна кабинета, като едва се осмеляваше да си поеме дъх, усещайки как мразът в жилите му постепенно се стопява. Той мина през пустия коридор до входа и излезе, като портиерът му посочи пътя. Когато излезе в нощта, стори му се, че усети нещо да се докосва до него. Огледа се, но нямаше нищо.

Вратата зад гърба му се затвори. Майлс стоеше до задната врата и я държеше отворена. Бен влезе в колата и безмълвно седна отзад. Наблюдаваше как Майлс мина от задната част на колата до вратата на шофьора. Капакът на багажника беше вече затворен. Нямаше и следа от Уилоу.

— Уилоу? — неспокойно прошепна той.

— Тук съм, Бен — отвърна тя, един безпльтен глас откъм вира сенки под краката му, толкова близо до него, че той подскочи.

Майлс влезе и подкара колата. Само след минути вече бяха минали през решетката на входа, през подвижния мост, бяха поели нагоре по вития път и излязоха през железните врати. Тогава Уилоу се изправи на седалката до Бен и му разказа всичко, което беше й казала Елизабет. Когато свърши, известно време никой нищо не каза. Моторът на колата единствен нарушаваше тишината, докато те отново излязоха на 522 авеню и свиха южно към Удънвил.

Никой не протестира, когато Майлс включи отоплението.

ОТВЛИЧАНЕТО

Трийсет и първи октомври беше сив, облачен и дъждовен ден. Вятърът извиваше върли вихрушки и дъждът плющеше и смразяваше въздуха. Цялата западна част на щата Вашингтон преживяваше първите признаци на зимата. Денят беше мрачен и притъмнял, изпълнен с най-странни шумове, ден, в който на човек му се ще да се сгуши до огъня с нещо топло за пиене и книга в ръка. Това бе ден, в който те седяха и се вслушваха в шума на бурята и в гласа на неведомото. Накратко, това беше идеалният ден за посрещане на Все Светии.

Елизабет се хранеше в училищния стол, когато я уведомиха, че я търсят по телефона в канцеларията. Тя побърза да се обади, като остави Нита Коул да пази двойната ѝ шоколадова торта; когато се върна, бе толкова развълнувана, че не можа дори да я изяде. По-късно, през междучасието, тя съобщи на Нита, че в края на краищата няма нужда да я вземат с колата за забавата по случай празника, а само да я закарат обратно до къщи. Нита се съгласи и каза на Елизабет, че се държи твърде странно.

Бен Холидей прекара почти целия буреносен ден южно от Удънвил и Ботхел в някои от най-големите магазини за официално облекло в Сиатъл. Дълго търси подходящ костюм. Но дори и след това прекара още няколко часа в стаята на мотела, за да го поправи така, че да остане напълно удовлетворен.

Уилоу прекара целия ден в леглото, за да почине добре. Тя все повече отслабваше и дишането ѝ ставаше затруднено. Опита се да го скрие от Бен, но не беше нещо, което можеше да остане незабелязано. Все пак той бе достатъчно добър, за да не ѝ казва нищо, като я остави да спи и насочи цялото си внимание към приготовленията за вечерта. Тя забеляза този жест и той я изпълни с още по-голяма любов.

Майлс Бенет посети няколко частни авиокомпании, докато откри една, която предлагаше подходящ самолет и пилот, които можеха да

бъдат наети за полет още същата нощ. Каза на пилота, че са четирима и ще пътуват за Вирджиния.

Всеки си вършеше работата като всички останали хора, но специално за тях този петък се изразяваше в безкрайно чакане...

Най-сетне здрачът завари Бен, Майлс и Уилоу отново на 522 авеню, пътуващи на север извън Удънвил към Гроум Уайт. Този път бяха наели кола, предишната отдавна бяха освободили. Шофираше Бен, Уилоу седеше до него на предната седалка, а Майлс отзад. Вятърът свиреше и витите сенки на клоните играеха по черната броня на колата като пръстите на дявола. Небето бе оловносиво и все повече причерняваше със скриването и на последните отблясъци дневна светлина.

— Док, това няма да успее — неочаквано заяви Майлс, нарушавайки мълчанието, което си мислеха, че ще продължава безкрайно.

Това напомняше вчерашния ден. Бен се усмихна, макар Майлс да не можеше да го види.

— Но защо да не успее, Майлс?

— Защото не можем да предвидим как ще се стекат твърде много обстоятелства. Вярно, че същото казвах и снощи, а ти се оправи, но онова беше нещо различно. Този план е дяволски опасен! Сам разбираш, че ние дори не знаем, дали Абърнати е долу в зандан или клетка, или кой знае какво! Ами ако не е там? Или пък ако е там, но ти не можеш да се добереш до него? Ами ако са сменили ключалките или скрили ключовете, за бога? Какво ще правим тогава?

— Ще дойдем утре и ще опитаме пак.

— О, да, разбира се! Празникът на Все Светии тъкмо ще е свършил! И какво можем да сторим? Може би да почакаме да настъпи Денят на благодарността и да се вмъкнем, дегизирани като пуйки? А може би Коледа и да се вмъкнем като дядо Коледа и неговите джудженца?

Бен хвърли поглед към него. Майлс изглеждаше доста странно в този костюм на горила. Но и той самият изглеждаше доста смешно в този екип на рунтаво куче, което трябваше да напомня Абърнати.

— Успокой се, Майлс — каза той.

— Да се успокоя ли? — Бен съвсем ясно си представи как приятелят му целият се е изчервил изпод тежкия костюм. — Ами какво

ще стане, ако забележат колко сме на брой, Док? Ако забележат броя ни, с нас е свършено!

— Вече ти казах как ще се справим в такъв случай. Докато разберат какво е станало, вече ще сме изчезнали.

Продължиха да пътуват в мълчание, докато стигнаха каменните стълбове със светнали фарове и Бен зави в ляво по тесния, обкръжен от дървета път. Тогава се обади Уилоу:

— Щеше да е по-добре, ако можехме да не вземаме и Елизабет с нас.

Бен кимна.

— Зная това. Но не можем да я оставим след нещо подобно. Майкъл Ард Ри ще разбере, че е замесена и за нея ще е по-добре да не остава. Баща ѝ ще разбере, след като Майлс му обясни. Ще се погрижим за тях.

— Хммм! — изпръхтя Майлс. — Док, ти направо си полудял, знаеш ли? Нищо чудно, че ти харесва да живееш в някаква си вълшебна страна!

Уилоу се отпусна на седалката и отново притвори очи. Дишаше накъсано.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш? — тихо я попита Бен. Силфидата само кимна в отговор.

Те караха между лозята и накрая стигнаха електрическият сензор, който автоматично запалваше прожекторите. Когато стигнаха до усамотената каменна стена, железните врати се отвориха и подвижният мост и входните решетки на Гроум Уайт бяха задействани. Дворецът изглеждаше огромен и страшен на фона на снишилите се облаци и далечните планини. Очертанията на кулите и парапетите му бяха обгърнати в дъждовна пелена и мъгла. Чистачките на колата махаха напред-назад, като замъгляваха и проясняваха пред погледа им ширналото се пространство пред тях. Бен караше колата по криволичетия път и все не можеше да се освободи от чувството, че нещо е забравил.

Пресякоха подвижния мост, преминаха през зейналата врата и свърнаха по колелото. Прожекторите светеха сред мъглата и мрака, но стражите, които охраняваха снощи, никъде не се виждаха. Кое не значи, че ги няма, каза си Бен и спря колата в близост до входа.

Те бързо излязоха и се спуснаха под стряхата на централния вход, като Бен придържаше Уилоу, за да не се подхлъзне. Почукаха и зачакаха. Вратата се отвори на мига и се появи портиерът, за да ги посрещне. Когато ги видя, той запримига от изненада.

Пред очите му се бяха изправили една горила, едно рунтаво куче и млада жена, боядисана в зелено от главата до краката.

— Добър вечер — поздрави Бен в своя кучешки костюм. — Дошли сме да вземем Елизабет за училищната забава по случай Все Светии. Аз съм господин Баркър, това е съпругата ми Хелън, а това е господин Кембъл — той ги представи доста бързо, тъй че да не се запомнят имената им и така и стана.

— О! — портиерът не беше много словоохотлив. Махна им обаче да влязат и те го направиха с удоволствие. Застанаха във фоайето, като бършеха дъждовните капки от лицата си и предпазливо се оглеждаха наоколо. Портиерът веднага ги огледа, след което отиде до телефона да се обади на някого. Бен затаи дъх. Портиерът остави слушалката и се върна.

— Госпожица Елизабет помоли някой измежду вас да иде да ѝ помогне да си сложи костюма — каза той.

— Да, аз мога да ѝ помогна — предложи с готовност Уилоу. — Зная пътя, благодаря ви.

Тя се скри по витата стълба и се скри от погледите им. Бен и Майлс седнаха на една пейка във фоайето, застанали нащрек като огромни подпори за книги в антикварен магазин. Портиерът ги огледа още малко, сякаш се опитваше да проумее как е възможно възрастен човек със здрав разум да се облече по този начин, после свърна в коридора и се изгуби от погледа.

Бен усети как се изпотява под двата костюма, които носеше и подмишниците му овлажняват.

Дотук добре, каза си той.

Уилоу леко почука на спалнята на Елизабет и зачака. Почти веднага вратата се отвори от дребен клоун с къдрава оранжева коса, намазано с белило лице и огромен червен нос.

— О, Уилоу! — промълви Елизабет и я дръпна за ръката вътре в стаята. — Всичко се обърка!

Уилоу нежно я хвана за рамото.

— Какво се е объркало, Елизабет?

— Абърнати! Той е... толкова особен! Ходих след училище в клетката да го видя — да разбера дали е там. Зная, че не биваше, но много се тревожих, Уилоу! — думите ѝ направо валяха от устата ѝ. — Измъкнах се тайно от стаята си. Внимавах никой да не ме забележи, после слязох долу при тайния отвор в стената, който води до мазетата. Абърнати беше затворен в една клетка, целият във вериги! О, Уилоу, той изглеждаше така нещастен! Беше проскубан и мръсен. Подсвирквах му, виках го, но той дори не ме позна. Стори ми се... стори ми се, че не може да говори! Изрече някакви пълни безсмислици, а и не можеше нито да седи, нито да се движи, нито нищо! В сините ѝ очи проблеснаха сълзи.

— Уилоу, той съвсем се е поболял! Не съм сигурна дори, дали може да ходи!

Уилоу почувства как я обзема страх и несигурност, но бързо успя да се отърси от тях.

— Не се страхувай, Елизабет — каза тя уверено. — Покажи ми къде е. Всичко ще се нареди.

Те се промъкнаха от стаята в пустия коридор — дребният клоун и смарагдовозелената вълшебница. В единия край на коридора тиктакаше стар часовник и до тях слабо долитаха далечни гласове. Елизабет заведе Уилоу в мазе, натъпкано с метли. Тя затвори вратата зад себе си и извади джобно фенерче, след което няколко секунди натиска задната стена, докато една секция от нея се отвори. Те бавно се спуснаха по стълбището, пред което се озоваха, като отминаха няколко завоя, две площадки и един къс тунел, докато най-сетне стигнаха друга подвижна секция в стената, този път с ръждясала метална дръжка.

— Той е точно отатък! — прошепна Елизабет.

Тя хвана дръжката и я издърпа. Стената се отдръпна навътре и ги лъхна такъв застоял, мръсен въздух, че Уилоу за малко не се задуши. Почувства, че ѝ се гади, но тя преглътна и почака това да отmine.

— Как си, Уилоу? — попита загрижено Елизабет и сведе към нея ярко оцветеното си клоунско лице.

— Добре съм, Елизабет — прошепна Уилоу. Сега нямаше право да се предаде. Само още малко, казваше си тя. Само още малко.

Надникна през цепнатината в стената. По целия коридор бяха наредени клетки — това бяха мрачни каменни килии с метални решетки. В една от тях нещо помръдна. Някой лежеше превит на пода.

— Това е Абърнати! — потвърди Елизабет с тих, уплашен глас.

Уилоу огледа коридора още веднъж, за да провери дали няма никой друг. Не забеляза нищо.

— Няма ли охрана? — тихо попита тя. Елизабет посочи с ръка.

— Ей там долу, зад онази врата. Обикновено е само един.

Уилоу се промъкна в коридора, усещайки как отново ѝ призлява и я обзема слабост. Приблужи до клетката, където се намираще Абърнати и надникна. Кучето лежеше върху купчина слама, козината му бе мръсна и сплъстена, дрехите изпокъсани. Беше много зле и останал без сили. Вонеше ужасно. Около врата му висеше верига.

Медальонът също висеше на него. Абърнати мърмореше нещо несвързано. Говореше за всичко и нищо едновременно, като сливаше думите и речта му напомняше откъслечно, безсмислено бръщолевене. Натъпкали са го с опиати, помисли си Уилоу. Елизабет ѝ подаваше нещо.

— Това е ключът за клетката, Уилоу — прошепна тя. Изглеждаше много уплашена. — Но не зная дали може да отключи халката на врата му.

Клоунският ѝ нос падна на земята и тя бързо го вдигна и си го сложи пак. Уилоу взе ключа и отиде да го пъкне в ключалката.

В същия този миг и двете чуха как ключалката на вратата в другия край на коридора се превърта.

Майкъл Ард Ри мина през централния коридор покрай антрето и спря за миг, когато зърна горилата и рунтавото куче, които седяха на пейката и чакаха. Той се загледа в тях и те в него също. Никой нищо не каза.

Бен спотаи дъх и зачака. Усети как Майлс до него целият беше нащрек. И като че ли внезапно Майкъл разбра за какво са дошли.

— О, да — изрече той, сякаш си спомняше. — В училището днес ще има празненство по случай Все Светии. Сигурно сте дошли да вземете Елизабет.

В отсрещния край на коридора извъня телефон.

Майкъл се подвоуми, сякаш иска да каже още нещо, но накрая забърза да вдигне телефона. Рунтавото куче и горилата се спогледаха безмълвно и си отдъгнаха.

Пазачът уморено се вмъкна през вратата на мазето и мина през коридора с железните клетки. Ботушите му тежко отекваха в каменния

под. Беше облечен в черна униформа и носеше автомат и пръстен с ключове на колана. Елизабет се сгуши още по-навътре в мрака зад тайния отвор в стената, където се беше скрила, и надничаше през малката пролука, която бе оставила отворена.

Уилоу остана в коридора, но къде ли беше? Защо не я виждаше?

Тя видя как пазачът поспря пред клетката на Абърнати, провери формално бравата, за да се увери, че е заключена, след което се обърна и тръгна обратно натам, откъдето бе дошъл. Докато минаваше покрай мястото, където се бе скрила Елизабет, ключовете, които висяха на колана му, внезапно изчезнаха. Елизабет запримига, не можейки да повярва. Скобата, която ги държеше, се отвори сякаш сама, и те се измъкнаха. Пазачът продължи обиколката си надолу по коридора, мина обратно през желязната врата и изчезна.

Елизабет бързо се измъкна от укритието си.

— Уилоу! — шепнешком я повика тя.

Силфидата се появи до нея сякаш от нищото, като държеше халката с ключове в една ръка.

— А сега да побързаме — промълви тя. — Нямаме много време.

Те се върнаха при клетката на Абърнати и Уилоу отвори вратата с ключа, който ѝ беше дала Елизабет. Бързо влязоха вътре, приближиха се до кучето, което бе изпаднало в невменяемо състояние и коленичиха пред него. Уилоу се наведе по-близо. Очите на писаря бяха уголемени и дишането му учестено. Когато тя се опита да го повдигне, той безпомощно се отпусна в ръцете ѝ.

Обзе я паника. Та той бе твърде тежък, за да може да го пренесе, дори и ако Елизабет ѝ помогнеше. Трябва да намери начин да го изведе от вцепенението му.

— Опитай тези ключове, докато намериш, който става — обърна се тя към Елизабет и ѝ подаде халката с ключовете.

Елизабет започна да изпробва ключовете един подир друг в ключалката на веригата на врата на Абърнати. Уилоу разтърка лапите, а подир туй главата на Абърнати. Но нищо не помагаше. Тя още повече се уплаши. Налагаше се да доведе и Бен тук долу. Но още при мисълта за такава възможност, си даде сметка, че е неосъществима. Планът не можеше да се осъществи, ако Бен се спусне тук, а и просто нямаха време.

Най-сетне направи единственото, което можеше да направи, за да помогне на кучето — използва вълшебна магия. Толкова беше отслабнала, че магическите ѝ сили бяха съвсем нищожни, ала колкото можа, ги извика. Тя положи ръка върху главата на Абърнати, затвори очи, за да се концентрира и извлече отровата от организма на Абърнати, като я всмука в своя. Зловредната течност се вля в нея и тя отчаяно се мъчеше да преодолее въздействието ѝ върху собственото си тяло. Нямаше достатъчно сили. Това бе прекомерно за нея. Известна част от отровата преодоля съпротивителните сили на организма ѝ и още повече го поболя. Тя почувства пристъп на гадене и ужасна болка. Потръпна цялата и се отдръпна, за да повърне в сламата.

— Уилоу, Уилоу! — чу да вика уплашено Елизабет. — Не се разболявай, моля те!

Малкото клоунско лице се притискаше до нейното, шепнеше ѝ нещо много важно, плачеше. Тя не можеше да вижда, нито да мисли ясно. Всичко сякаш плуваше пред очите ѝ.

И тогава изведнъж, по най-чудодеен начин, тя чу Абърнати да казва:

— Уилоу? Но какво правиш тук? — и разбра, че всичко ще се оправи.

Едва след като излязоха в коридора, далеч от клетките, Елизабет потърка лицето си на мястото, където трябваше да бъде клоунският нос и установи, че го е загубила. Изпадна в паника. Вероятно бе паднал, докато освобождаваха Абърнати. Сигурно е, че ще го намерят. Мислеше да спре, но се отказа. Вече беше прекалено късно да се направи каквото и да било. Уилоу беше много слаба, за да се върне, а тя никога не би пуснала Елизабет да иде сама. Момичето прехапа език и се съсредоточи върху настоящата си задача — да свети с фенерчето по стълбището пред тях, докато се качваха към мазето с метлите. Уилоу и Абърнати вървяха няколко стъпала след нея, като се облягаха един на друг, за да се подпират. И двамата изглеждаха така, сякаш щяха да паднат на всяка стъпка.

— Само още малко — шепнеше им Елизабет, за да им вдъхне кураж, но те нищо не отвърщаха.

Стигнаха площадката, която водеше към склада с метлите, отвориха секцията в стената и се вмъкнаха вътре. Пребледнялото лице на Уилоу лъщеше от пот и тя едва успяваше да съсредоточи погледа си.

— Не се тревожи, Елизабет — успокой тя момичето, когато видя тревожния ѝ поглед. Но Елизабет не беше глупачка и съвсем ясно виждаше, че е много зле.

Когато успяха най-сетне да стигнат стаята на Елизабет, двете с Уилоу бързо започнаха да оправят Абърнати — разресаха сплъстената му козина, почистиха го, колкото можаха. Опитаха се да му съблекат изпокъсаните дрехи, но той толкова яростно запротестира срещу това да остане гол, че те най-сетне се съгласиха да му оставят късите панталони и обувките. Не беше както искаше Бен, но Уилоу бе твърде уморена, за да се препира. Тя чувстваше, че се изтощава все повече и повече с всяка изминала секунда.

Въпреки това, остана изненадана от себе си. Смъртта не я плашеше толкова, колкото бе очаквала.

Телефонът в антрето иззвъня и на Бен и Майлс им се стори, че звъни безкрайно дълго, докато най-сетне портиерът се появи да го вдигне. Последва кратък разговор, след което портиерът затвори и се обърна към тях.

— Госпожица Елизабет помоли да ви предам, че слиза веднага.

— Най-сетне! — възкликна Майлс със спотаен глас. Портиерът се позадържа за малко, след което се отдалечи.

— Излизам — прошепна Бен. — И добре да помниш какво трябва да правиш.

Той стана и мълчаливо изчезна зад входната врата. Слезе по стълбите и влезе в колата. Там свали кучешкия карнавален костюм, пооправи костюма отдолу и си сложи нова маска. После отново излезе от колата и влезе във фойето.

Портиерът току-що се връщаше. Когато видя горилата да седи този път в компанията на един скелет, той се намръщи.

— Това е господин Андрюс — веднага поясни Майлс. — Чакаше в колата, но се умори. Господин Баркър се качи при съпругата си горе да помогнат на Елизабет.

Портиерът кимна разсеяно, като продължаваше да се взира в Бен. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато Елизабет, зелената дама и рунтавото куче слязоха по стълбището. Дамата в зелено не изглеждаше никак добре.

— Всичко е наред, Джон — каза Елизабет весело на портиера. Тя носеше малка чантичка с принадлежности за нощувка. — Трябва да

побърза ме. Между другото, щях да забравя. Ще остана през нощта у Нита Коулс. Нали ще предупредиш Майкъл? Довиждане.

Портиерът се усмихна вяло и се сбогува. Цялата група — горилата, скелетът, дамата в зелено, рунтавето куче и Елизабет бързо излязоха през вратата и се изгубиха от погледа.

Портиерът замислено се загледа подире им. Дали рунтавето куче беше обуто в панталони, когато пристигнаха?

Когато Бен Холидей приближи Франклинкското основно училище, там вече бяха пристигнали всякакви миниатюрни вещици, вампири, духове, дяволи и какви ли не страшилища, които прииждаха отвсякъде. Всички те се стрелкаха от колите към осветеното училище, също като обладани. Продължаваше да вали проливен дъжд.

Бен натисна спирачките и остави колата на паркинга. Погледна към Елизабет, която седеше до него.

— Време е да вървим, приятел.

Елизабет кимна. Дори и зад изрисуваното си щастливо лице изглеждаше тъжна.

— Така ми се ще да дойда с вас.

— Сега не може, миличка — усмихна се Бен. — Нали знаеш какво да правиш след празненството?

— Разбира се. Ще ида в дома на Нита и родителите ѝ и ще остана там, докато баща ми дойде да ме вземе — в гласа ѝ също се прокрадваше тъга.

— Точно така. Господин Бенет ще се погрижи да разбере какво е станало с теб. Но каквото и да стане, няма да се връщаш в замъка, нали?

— Добре. Сбогом, Бен. Сбогом, Уилоу — тя се обърна към Уилоу, която бе седнала до нея и дълго я държа в прегръдките си и я целуна. Уилоу също я целуна и ѝ се усмихна, но нищо не каза. Беше толкова зле, че не можеше да приказва.

— Нали ще се оправиш? — колебливо запита Елизабет.

— Да, Елизабет — Уилоу успя да я целуне още веднъж и отвори вратата. Бен не я беше виждал никога толкова зле, дори и когато не беше успяла да завърши преобразяването си онзи път в Абхаддон. Той едва успяваше да се владее.

— Сбогом, Абърнати — обърна се Елизабет към кучето, което седеше заедно с Майлс отзад. Тя понечи да каже нещо, но се прекъсна

и каза само: — Ще ми липсваш.

Абърнати кимна.

— И ти ще ми липсваш, Елизабет.

После тя изскочи навън и се спусна към училището. Бен изчака, докато влезе вътре, след което измъкна колата от паркинга и бързо подкара обратно през Удънвил към 522 авеню и свърна на запад.

— Ваше Величество, не знам как да се отблагодаря, че сте дошли да ме освободите — каза Абърнати. — Вече си мислех, че с мен е свършено.

Бен все си мислеше за Уилоу и се опитваше с всички сили да кара в границите на допустимата скорост.

— Съжалявам за случилото се, Абърнати. Куестър също. Наистина съжалява.

— Трудно ми е да повярвам — заяви кучето с тон, който им беше добре познат. Въздействието на опиатите беше отминало и Абърнати беше само страшно уморен. В случая наистина зле бе Уилоу.

Бен повиши малко скорост.

— Не забравяй, че той се опитваше да ти помогне — напомни му Бен.

— Едва ли изобщо знае какво значи това! — изпухтя Абърнати. Той замълча за малко. — Между другото, ето — той свали верижката с медальона от врата си и внимателно го сложи на врата на Бен. — Чувствам се много по-добре, като знам, че медальонът е във ваши ръце.

Бен не го каза, но и той се чувстваше така много по-добре.

Стигнаха Междуцатски 5 и свърнаха на юг. Дъждът беше понамалял и пред тях започваше да се прояснява. Летището беше на по-малко от половин час разстояние.

Уилоу се протегна и го хвана за ръката. Той нежно я притисна и се опита да й влее малко от своите сили.

Една кола мина по лентата вляво от тях и някаква жена от пътническата седалка ги изгледа. Онова, което видя, бе скелет, който караше горила, рунтаво куче и една дама, боядисана в зелено. Жената каза нещо на шофьора и колата продължи пътя си.

Бен беше забравил за това в какви костюми са облечени. В първия миг веднага реши да се преоблекат, но после се отказа. Нямаха време. А освен това сега беше навечерието на Все Светии. Множество

хора тази вечер излизаха в карнавални костюми и ходеха насам-натам, посещаваха празненства, забавляваха се. Това беше традиция в Сиатъл; беше прочел за нея във вестниците. Все Светии беше голям празник.

Вече бе започнал да се чувства по-добре и да се изпълва с надеждата, че всичко ще се уреди, когато първите светлини на града се показаха пред тях. Дъждът беше почти напълно спрял и само минути ги деляха от целта им. Гледаше как небостъргачите светват и се извисяват пред погледа му. Вдъхна дълбоко и си позволи удоволствието да си представи, че скоро ще са у дома.

И тъкмо в този момент забеляза фаровете на една полицейска кола, която приближаваше към тях.

— Ох, ох — промълви той.

Полицейската кола бързо приближи до тях и той спря на крайпътното разширение, точно пред един мост. Полицаяте спряха зад него.

— Док, защо те спират? — попита Майлс. — Да не би да си превишил скоростта?

На Бен стомахът му се беше свил.

— Едва ли — тихо отвърна той.

Погледна в задното огледало. Полицаят каза нещо по радиоуредбата и след малко друга полицейска кола спря зад него. Тогава полицаят от предната кола излезе, приближи до прозореца на Бен и надникна вътре. Лицето му бе непроницаемо.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка, господине?

Бен посегна към портфейла си и едва сега си спомни, че не го носи. Майлс се беше разписал за наемането на колата със своите документи.

— Господине, не съм си взел книжката, но мога да ви дам номера ѝ. Напълно е легитимна. А колата е регистрирана на името на господин Бенет.

Той посочи към горилата. Майлс се опитваше да си измъкне главата от костюма, но все не успяваше. Полицаят кимна.

— Имате ли някаква легитимация? — попита той.

— Ами господин Бенет има — отвърна Бен.

— Да, господине — веднага потвърди Майлс. — Тук, в този проклет костюм, ако успея... — той прекъсна думите си, опитвайки да си свали костюма.

Полицаят погледна към Уилоу и Абърнати, после отново към Бен.

— Боя се, че се налага да ме придружите, сър — каза той. — Моля, карайте след мене към центъра. Другата полицейска кола ще ви последва.

Бен изстина. Станал бе ужасен провал.

— Аз съм адвокат — импулсивно заяви той. — Има ли някакво нарушение, в което сме обвинени?

Полицаят поклати глава.

— От моя страна не. Освен че трябва да ви издам предупредително за нарушение, защото карате без да си носите шофьорската книжка — ако приемем, че имате книжка, както твърдите. Ще трябва да проверя също регистрацията на колата ви.

— Но...?

— Явно има нещо друго, което трябва да се изясни. Последвайте ме, сър.

И той се обърна без повече обяснения и се отправи към колата си.

Бен се отпусна назад и чу Майлс, който тихо му шепнеше в ухото.

— Провалихме се, Док. Какво ще правим сега?

Той уморено поклати глава. Нямаше и най-малка представа.

СЪРБЕЖЪТ

На Куестър Тюс му отне три дни, докато стигне на кон от Сребърния дворец до източния край на Пустотите. Потегли сам, промъквайки се още в зори, докато досадните чупка гноми и всички нахални представители, куриери и вестоносци от едно или друго място все още спяха. Държавните дела могат и да почакаат, реши той, независимо дали това се харесва някому или не. Буниън и Парснип отидоха да го изпратят. Те настояваха да го придружат и останаха много разочаровани, когато той категорично реши да тръгне сам. Куестър не се остави да бъде разубеден от усмивките на коболдите, които оголваха зъбите им, нито от погледите, които му хвърляха крадешком. Това беше нещо, което трябваше да направи сам. Те не можеха с нищо да му помогнат. По-добре да останат в двореца и да се погрижат за каквото е необходимо в негово отсъствие. Той яхна сивия си кон и потегли като някой Дон Кихот без своя Санчо Панса, подобен на плашило, което търси нивата, която щеше да пази. Тръгна на север през гористите хълмове, заобикалящи Сребърния дворец и после на североизток през нивята и пасищата на Зеленоречието, а най-сетне на изток към Пустотите.

Едва по залез слънце на третия ден той зърна Огнените извори.

— Хайде, дий — подкани той старата си сива кобила, която беше доловила полъха на онова, което приближаваха и започваше да се дърпа.

Куестър Тюс бе човек, който носеше тежкия товар на много голяма вина. Знаеше, че нищо в Отвъдната земя няма да се оправи, докато не се върне кралят. Ноцната сянка щеше да продължава да всява разруха и анархия, докато не се появи някой, който да се справи с бутилката и демона в нея. За съжаление, Куестър не беше човекът, който можеше да стори това. Негово величество кралят беше този човек. Ала кралят се беше озовал като заложник в някогашния си свят и не би могъл да се измъкне от там, докато не си върне обратно медальона — а може и тогава да не се върне, ако не успее да върне

Уилоу и изчезналия Абърнати със себе си. И за всичко беше виновен Куестър Тюс, тъй че магьосникът не можеше да стои и да чака нещата да се развиват от само себе си, когато всичко вървеше на зле.

Ето защо бе дошъл тук с план да възстанови нормалното им състояние. Планът му беше много прост и не особено обмислен, но нали все пак беше някакъв план. Смяташе да поиска помощта на дракона Страбон, за да помогне на Холидей и останалите да се върнат.

Беше наистина много просто и той се учуди, че не се е сетил по-рано за това. Никой не можеше да излезе или влезе в Отвъдземната долина, без да премине през мъглите на вълшебния свят, а никой не можеше да излезе и отново да се върне в Отвъдната земя през мъглите на вълшебния свят без магията на липсващия медальон на Холидей — никой, освен Страбон. Драконите все още можеха да ходят, където си искат. О, наистина не можеха да проникнат твърде далеч сред вълшебния свят, защото преди много години са били изгонени от там. Но можеха да стигнат до повечето места. Собствената им магия им позволяваше да извършат прехода през мъглите. Ето защо драконите можеха да се озоват практически навсякъде. В това отношение Страбон не правеше изключение. Той вече бе завел Бен Холидей в пъкления свят на Абхаддон, за да избавят Куестър, Уилоу, Абърнати и коболдите от демоните. Сигурно можеше да извърши едно второ пътешествие сега, за да избави Холидей.

Куестър сбърчи лице. Сигурно бе, че Страбон може да направи това — но дали ще поиска беше съвсем друга работа. В края на краищата, пътуването до Абхаддон беше направено по силата на изключителна принуда и драконът неколkokратно бе давал съвсем ясно да се разбере, че по-скоро е готов да се задуши в собствения си дъх, отколкото да си помръдне пръста, за да помогне на Бен Холидей.

Тъй че, въпреки че замисълът бе твърде прост, неговото осъществяване едва ли щеше да бъде също толкова просто.

— Е, както и да е — въздъхна магьосникът примирено. — Все нещо ще трябва да се опита.

Той насочи сивия кон към билото на хълмовете, които обграждаха Огнените извори, слезе, махна седлото и юздата от стария кон, потупа го по задника и го изпрати към дома. Няма смисъл да се тревожа и с него, помисли си той. Ако не успее да убеди Страбон да му помогне, кон вече няма да му е потребен.

Той се почеса по дългото си ухо. Но по какъв начин може да убеди Страбон да помогне?

Мисли известно време по този въпрос, но накрая се отърси от тази тегоба и започна да си проправя път през гъстите храсталаци. Здрачът се спускаше постепенно над долината, очертавайки тъмни синьо-сивкави ивици и слънцето се смали, докато се превърна в тънък сребрист процеп над върхарите на дърветата на хоризонта на запад, след което се скри напълно. Куестър вдигна очи. Точно над главата му бяха надвиснали тежки облаци, обагрени в оранжево-алено, понеже отразяваха огньовете на Изворите. Магьосникът вдъхна въздуха, пълен с от пепел и дим и се закашля. Пак тая кашлица, каза си ядно той. Та нали с това бе започнала и цялата тази бъркотия! Той упорито си проправяше път напред, без да обръща внимание на шубраците и храстите, в които се заплиташе мантията му и я — прекъсваха, а него целия го изподраскваха. До ушите му започна да достига екота от изригванията на Огнените извори, който напомняше гръмотевични кашлици, които се надигаха в нощта като хълцане на великан, преди да се уталожат в недоволно клокочене. Стана много горещо и Куестър започна обилно да се поти.

Най-сетне се изкачи на височината и спря, сложил ръце на хълбоци, непоколебимо готов да посрещне всичко. Пред него долу се простираха Огнените извори — редица от кратери, които изригваха сред жълтеникаво-синкава течност, която бълбукаше и гъгнеше. От време на време някой от кратерите изригваше в гейзер от пламъци и отново стихваше неутолим. Въздухът беше нажежен и с дъх на сярата. Носеше се тягостна миризма на гореща течност и обгорели кости на животните, които драконът бе разкъсал.

В момента драконът се хранеше. Беше се излегнал край един от по-малките кратери в северния край на Изворите и усилено дъвчеше останките на някаква злощастна крава, както се стори на Куестър. Кокалите шумно пукаха между челюстите на чудовището, потъмнелите му зъби доволно ги стриваха. Куестър сбърчи нос от отвращение. Начинът, по който драконът се хранеше, винаги го изпълваше с отвращение.

— Ех, драконе, драконе — промълви той тихичко на себе си.

Страбон изригна огнена струя от ноздрите си и така откъсна парче от трупа на кравата и шумно започна да дъвче.

Куестър Тюс приближи до самия край на височинката, така че драконът да го види добре.

— Стари драконе! — викна му той. — Трябва да си поговорим!

Страбон спря да дъвче за момент и вдигна поглед.

— Кой е там? — викна той ядосано. Присви очи. — Куестър Тюс, това ти ли си?

— Аз съм.

— Така си и мислех. Съвсем ясно те чух. Не ме изненадваш, Куестър Тюс. Ти все искаш да си поговориш с някого. Изглежда ти доставя удоволствие да говориш. Даже си мисля понякога, че ако можеш да превърнеш твоите безкрайни бръщолевеници в магия, сигурно щеше да си страхотен магьосник.

Куестър смръщи вежди.

— Сега е много важно!

— Но не и за мен. Не съм си свършил вечерята.

Драконът се зае отново с кравата, като откъсна ново парче месо и започна да дъвче с удоволствие. Изглеждаше така, сякаш нищо друго не го засяга.

— Отново ли си се захванал да крадеш крави? — неочаквано го запита Куестър и пристъпи няколко крачки напред. — Цъ, цъ. Колко жалко. Колко почтено от твоя страна!

Страбон престана да дъвче насред хапката си и повдигна главата си, покрита с люспи и шипове, за да погледне магьосника.

— Тази крава се беше заблудила и попадна случайно на вечерята ми — каза той и се ухили. — Също като теб.

— Едва ли съм подходящо ястие за твоята уста.

— Е, тогава можеш да ми послужиш да десерт! — драконът изглеждаше така, сякаш обмисля тази идея. — Не, май не. Няма да ми стигнеш и за това.

— Разбира се, при този огромен стомах!

— Но от друга страна, би било добре да те изям, дори само за да ти затворя устата.

Куестър поклати глава.

— Защо просто не ме изслушаш, за да чуеш какво имам да ти кажа?

— Вече ти заявих, магьоснико, в момента се храня! Куестър приседна на петите си и пооправи пъстроцветната си мантия.

— Много добре. Тогава ще те почакам да свършиш.

— Прави каквото искаш, само гледай да си държиш устата затворена!

Страбон се върна към плячката си, като си откъсваше парчета от нея, бълвайки огнени струи през ноздрите си и ожесточено дъвчеше огромните късове месо и кокали. През цялото време, докато ядеше, той размахваше опашка, сякаш тя бе нетърпелива, защото храната достигаше до нея твърде бавно. Куестър го наблюдаваше. С ъгълчето на окоето си Страбон също му хвърляше по някой и друг поглед.

Най-сетне драконът се отказа от трупа на кравата и го захвърли в устието на кратера, до който се беше присламчил, след което отново се извъртя, за да се обърне към магьосника.

— Омръзна ми това, Куестър Тюс! Та как мога да се храня, когато си седнал там и ме гледаш в устата, все едно че си предвестник на края на света? Убиваш ми апетита! Какво искаш?

Куестър предпазливо се изправи, като потриваше изтръпналите си крака.

— Нужна ми е твоята помощ.

Драконът пропълзя между кратерите като змия. Чудовищно едрото му тромаво тяло оставаше недокоснато от пепелта и огъня. Щом отърсеше опашката и крилетата си, от тях се посипваха огнени капчици. Щом стигна края на Изворите, където се намираще Куестър, той се повдигна на задните си крака и облиза пресъхналите си челюсти с дългия си цепнат език.

— Куестър Тюс, не ми хрумва дори и една единствена причина, поради която да поискам да ти помогна! И не ми излизай, моля те, с онова досадно, изтъркано слово за близките отношения между дракони и магьосници, които били съществували във времето и за това как трябвало да си помагаме взаимно в случай на нужда. Вече опита да минеш с тоя номер миналия път, ако си спомняш. Беше глупаво от твоя страна тогава, глупаво е и сега. Да ти помагам по какъвто и да било начин, често казано, ми е противно!

— Аз не търся помощ за себе си — успя да се вмести Куестър в словоизлиянието на дракона. — Помощта ти е нужна на краля.

Драконът го изгледа така, сякаш е полудял.

— На Холидей ли? Дошъл си да искаш от мен да помагам на Холидей? Но какво на света би могло да ме накара да помагам на

Холидей?

— Това, че той е крал както за мене, така и за тебе — каза Куестър. — Време е да вземеш предвид този факт, Страбон. Независимо дали ти харесва или не, Бен Холидей е крал на Отвъдната земя и докато живееш в тази долина, си длъжен да се подчиняваш на нейните закони. А това означава, че от тебе се изисква да окажеш помощ на краля, когато това е необходимо!

Страбон се заля от неудържим смях. Толкова силно се смееше, че не можа да се задържи прав и се плъсна в един от кратерите, тъй че огнени пръски се разхвърчаха навсякъде. Куестър се наведе, за да ги избегне, след което отново се изправи.

— Няма какво толкова да се смееш!

— О, има за какво! — изрева драконът. Той се задави и се задъха, издишвайки огън и дим.

— Куестър Тюс, ти наистина ме учудваш. Дори понякога си мисля, че наистина си вярваш. Колко смехотворно!

— Ще помогнеш ли или не? — попита Куестър, напълно възмутен.

— По-скоро не! — изправи се отново драконът. — Аз не съм поданик на тази страна, нито на нейния крал! Живея, където ми се иска и нямам други закони, освен собствените си! Не съм длъжен да оказвам помощ на никого, а най-малко пък на Холидей! Що за глупост!

Куестър не беше учуден, че Страбон говори така, защото прекрасно знаеше, че драконът никога доброволно не беше оказвал помощ на никого през целия свой живот. Но си струваше да опита.

— Ами красивата силфида Уилоу? — попита той. — И тя също се нуждае от помощта ти. Ти ѝ спаси живота веднъж, помниш ли? Тя ти е пяла, изпълнила те е с мечтания веднъж. Ти сигурно би помогнал на Холидей, ако това е нужно, за да спасиш и нея.

— Ни най-малко — презрително вметна драконът. Куестър се замисли.

— Много добре — каза той. — Но все едно, ще трябва да помогнеш на Холидей заради самия себе си.

— Заради самия мен ли? — озъби се Страбон. — Какъв ли умен довод си намислил този път, магьоснико?

— Такъв довод, че дори и един дракон ще може да го проумее — отвърна Куестър Тюс. — Нощната сянка се е сдобила с власт над една

магическа сила, която може да унищожи всичко в тази долина. Вече я е пуснала в действие и е настроила хората и вълшебните същества едни срещу други, предизвиквайки повсеместни безредици. Ако се остави да продължи, тя ще унищожи всички.

Драконът се усмихна презрително.

— Мене какво ме е грижа? Куестър сви рамене.

— Рано или късно ще стигне и до теб, Страбон. Наред с Холидей, ти си най-върлият ѝ враг. Какво си мислиш, че ще стане с тебе тогава?

— Ха! Аз мога да се противопоставя на всякаква магия, която владее вещицата!

Куестър замислено потърка брадичката си.

— Де да беше така. Тази магия е друга работа, Страбон. Това е магия, стара колкото теб самия. Идва от един демон, който живее в бутилка. Демонът извлича силата си от притежателя на бутилката и може да използва тази сила по всякакъв начин, както му хрумне. Ти сигурно ще се съгласиш, че Нощната сянка има чудовищна сила.

— Изобщо не мога да се съглася! — ядоса се драконът. — Махай се от тук, Куестър Тюс! Досаждаш ми!

— Колкото и да мразиш Холидей, неговата магия единствена може да се противопостави на демона. Кралят на Отвъдната земя командва Паладин, а Паладин може да устои на всичко.

— Махай се от тук, магьоснико!

— Ако не се съгласиш да помогнеш на Холидей, Страбон, Паладин няма да го има, за да спре Нощната сянка и нейния демон. Ако не се съгласиш да помогнеш, всички ние сме обречени.

— Махай се!

Драконът изригна от ноздрите си огнена струя, която опърли целия склон под мястото, където Куестър Тюс бе застанал и въздухът се изпълни с пепел и дим. Куестър се задави, задъха се и се отдръпна от задухата. Щом въздухът се проясни, той видя как драконът начумерено се обръща да си върви.

— Не ме е грижа нито за Нощната сянка и нейния демон, нито за Холидей и тебе, нито за който и да било друг в тази долина! — промърмори той. — Не ме е грижа дори и за мен самия! А сега си върви!

Куестър Тюс се навъси като тъмен облак. Е, все пак бе опитал. Никой не може да каже, че не е. Наистина, не беше направил всичко възможно, за да звучи достатъчно убедително и се бе провалил. Драконът, както винаги, бе неподатлив на убеждение. Ако продължеше да настоява сега, просто щеше да се стигне до бой.

Той уморено въздъхна. Винаги е било така между дракони и магьосници. От векове е било все така.

Той отново се упъти към върха на възвишението и спря.

— Страбон! — драконът обърна към него главата си, цялата покрита с шипове. — Стари драконе, май ще трябва да извършим всичко това по трудния начин. Надявах се, че здравият разум може да надделее над вродената ти упоритост, но се оказа, че такова нещо е невъзможно. Необходимо е да помогнеш на негово величество, и щом не искаш да го направиш доброволно, ще бъдеш принуден да го направиш!

Страбон изгледа Куестър с най-искрено удивление.

— За бога, Куестър Тюс, ти да не би да ме заплашваш? Куестър се изпъна в цял ръст.

— Щом се налага да бъдеш заплашван, за да получи твоето съдействие, то тогава съм готов да те заплаша и дори нещо повече.

— Така ли? — драконът изгледа магьосника продължително, после плюсна с опашка в един от огнените кратери и разплиска горещата течност на всички страни.

— Върви си, тъпи магьоснико! — викна му той и понечи да се обърне.

Куестър направи широко движение с ръце и ги вдигна нагоре, върховете на пръстите му просветнаха. После рязко и внезапно насочи огъня срещу дракона. Огнените струи се забиха в Страбон по цялото протежение на тялото му, повдигнаха го от земята и го отпратиха във въздуха над няколко боботещи кратера, след което го оставиха да падне на земята като пихтия. Пламъци и камънаци се разхвърчаха навсякъде и драконът силно изръмжа.

— О, господи! — промълви Куестър, учуден, че е могъл да насочи такава силна магия.

Страбон бавно се надигна, отърси се от главата до опашката, прокашля се, изплю се и бавно се обърна към магьосника.

— Къде си се научил на това! — попита той с нотка на възхищение в гласа.

— Научил съм много, за което не знаеш — блъфира Куестър. — Съветвам те още сега да се съгласиш на това, което искам от теб.

Страбон му отговори като го заля с огнен порой, който го хвърли във въздуха и го накара да се преобърне през глава, за да се свлече сред един храсталак. Последва и втори огнен взрив, но Куестър вече се свличаше през глава по обратната страна на склона и огънят само изгоря околното пространство до въглен.

— Ха, можеш пак да заповядаш, Куестър Тюс! — викна дракона подире му от другата страна на склона. — Още битката не е започнала, а ти вече побегна!

Куестър едва се изправи, залитайки и тръгна да се изкачва обратно по възвишението. Доста сили ще ми трябват, мрачно си каза той.

Следващите двайсет минути магьосникът и драконът се нападаха един друг със страшно ожесточение. Те се гърчеха, изплъзваха, мятаха се насам-натам, преодоляваха кратери, от които изригваше дим и огън и превърнаха целите Огнени извори в почерняло бойно поле. Разменяха си удар срещу удар, Куестър призова цялата си магическа сила срещу дракона, като правеше заклинания, каквито дори не бе подозирал, че знае, а Страбон му отвърщаше с огнени взривове. Те се мятаха насам-натам, отстъпваха и нападаха като борци на ринга и след двайсет минути и двамата едва можеха да си поемат дъх и залитаха като пияни.

— Магьоснико... ти продължаваш да ме удивляваш! — каза Страбон задъхан, като бавно се сви на кълбо по средата на Изворите.

— Успя ли... да премислиш... предложението ми? — попита на свой ред Куестър.

— Разбира се — каза Страбон и изпусна едно огнено кълбо, което се заби в магьосника.

Те безмълвно възобновиха битката си и вечерната тишина се нарушаваше само от техните охкания и пъшкания и от гръмките изригвания на някой и друг измежду кратерите. Облаците се разпръснаха и над тях се появиха звезди и няколко от Отвъдната земяските луни. Вятърът утихна и стана още по-топло. Вечерта отмина и се спусна нощта.

Куестър изпрати рояк комари срещу дракона, които запушиха носа, ушите и устата му. Страбон се задуши и се задъха, и посипа огън навсякъде, като се мятеше, сякаш окован във вериги. Той започна да проклина, като използваше такива думи, каквито Куестър никога не бе чувал от него преди. И тогава той се надигна над земята, спусна се срещу магьосника и се опита да го смаже. Куестър с магия направи дупка в земята и се спусна в нея, тъкмо когато драконът се бухна на мястото, където току-що бе стоял магьосникът. Страбон остана там, като се оглеждаше навсякъде, за да го види, толкова ядосан, че го няма, та чак не можа да осъзнае какво се е случило. И в този момент едно пчелно жило, дълго близо два метра, се заби в него изпод земята и го накара да отхвъркне, като целият се гърчеше и ревеше. Куестър излезе от дупката си, бълвайки огън; драконът му отвърщаше също с огън и двамата отново се отдръпнаха един от друг, опърлени, а от телата им се вдигаше дим.

— Магьоснико, и двамата сме много стари за всичко това! — каза задъхан драконът, като облизваше пепелта, която бе полепнала по носа му. — Откажи се!

— Ще се откажа, когато кажеш „да“ — не и преди това! — отвърна Куестър.

Страбон тръсна почернялата си от сажди глава.

— Каквото и да искаш..., не си струва... всичко това!

Куестър се зачуди. Той бе целият почернял от главата до петите, робата му бе непоправимо изподрана и изпоцапана, косата му се бе направо изправила, а мускулите и ставите го боляха така, сякаш никога вече няма да се оправят. Сега беше последният му шанс, едничката му възможност да докаже на себе си — ако не на някой друг — че наистина е магьосник, за какъвто претендираше, че е.

Той си пое дълбоко дъх.

— Готов ли си... да ме изслушаш? — попита той. Страбон отвори цялата си огромна паст и показа на Куестър всичките си многобройни зъби.

— Пристъпи... тук вътре, а, Куестър Тюс..., за да чуеш по-добре отговора ми!

Куестър направи заклинание, което предизвика в устата на дракона да се появят рани от гангрена, но кожата му бе толкова дебела, че те не можаха да се развият. Страбон му отвърна с един толкова

силен огнен взрив, че магьосникът се претъркули назад и целият обгоря чак до обувките. Те си разменяха огнени взривове известно време, докато накрая Куестър така завъртя ръце, че сякаш те щяха да отхвъркнат и запрати свирепа ледена вихрушка срещу дракона. Суграшица и бесен вятър връхлетяха срещу дракона и той потърси убежище сред огъня на един кратер. Ала бурята беше толкова свирепа, че потуши пламъците и замрази течността на кратера. Страбон се оказа заклещен сред леда, а върху главата му се изсипваше град, докато той ревеше от яд.

Най-сетне магията отслабна и бурята стихна. Драконът лежеше, затрупан под трийсет сантиметра сняг. Но той започна да се стопява от горещината на другите кратери. Страбон показа глава изпод снега и отърси последните снежинки много ядосан. После се надигна с рев и ледените парчета се посипаха наоколо. Ето че отново бе на свобода и се извърна, за да се изправи срещу Куестър, а от ноздрите му бълваше пара.

Куестър се вцепени. Какво трябва да направи, за да отблъсне този звяр? — чудеше се той. Какво трябва да направи?

Той отскочи от една огнена струя, после от още една и издигна магическа стена, за да се предпази от третата. Страбон беше твърде силен. Магьосникът нямаше шанс със сила да се пребори с дракона. Трябваше да намери друг някакъв начин.

Изчака дракона да си поеме дъх и този път му причини сърбеж.

Сърбежът започна от левия заден крак на дракона, но когато онзи вдигна крак да се почеше, сърбежът се премести към бедрото му, после към гърба, шията, ухото, носа и обратно до десния крак. Страбон се гърчеше, сумтеше и лудо се мятеше ту на една, ту на друга страна, докато сърбежът му се изплъзваше като наденица в масло. Той стенеше и надаваше рев, гърчеше се и се мятеше на всички страни, но нищо не помагаше. Забрави напълно Куестър Тюс, като чешеше змиевидното си тяло в бреговете на кратерите, потапяше се в огнената им лава и отчаяно се опитваше да се чеше.

Когато най-сетне Куестър Тюс бързо махна с ръце и сърбежите престанаха, Страбон бе заприличал на изнурен глупак. Той лежеше и пъхтеше посред Огнените извори, останал без сили, изплезил език чак до земята. Той уморено въртеше очи, докато най-сетне ги спря на магьосника.

— Е, добре, добре! — възкликна той, като пъхтеше като старо псе. — Какво е това, което искаш, Куестър? Казвай и да се свършва! Куестър Тюс изпъхтя и си позволи една усмивка на задоволство.
— Е, стари драконе, искам нещо много лесно — започна той.

ПРАЗНИЧНА ЛУДОСТ

Началникът на следствената служба Пик Уилсън се поприведе напред на бюрото си, отрупано с книжа и се обърна към Бен:

— Вие, заедно с приятелите си, сте отивали на празнична забава по случай Все Светии в... Кой беше хотелът?

Бен погледна, сякаш се опитваше да си спомни.

— Май Шератан. Не съм съвсем сигурен. Имахме уговорка да ни посрещнат с колата.

— Ах-ха! Та значи, тръгнали сте на забава с наемна кола и костюми в багажника...

— Веднага след това отивахме за летището — прекъсна го Бен.

Стаята миришеше на прясно боядисване и беше невероятно задушна.

— Без да имате документи и дори шофьорска книжка, така ли?

— Уилсън млъкна с известно учудване, изписано на лицето му.

— Вече ви обясних, господин началник — Бен едва успяваше да прикрие раздражението си. — Господин Бенет има документи, а аз съм забравил своите съвсем случайно.

— Както и тези на господин Абърнати и младата дама — довърши Уилсън. — Да, вече ми обяснихте.

Той отново се облегна назад и започна да мести поглед от скелета към горилата, рунтавото куче, пребледнялата дама в зелено и обратно. Никой още не си беше махнал костюма, само Бен беше свалил маската на смъртта от лицето си, а Майлс най-сетне бе успял да си измъкне главата от костюма на горилата. Всички седяха в пустата и празна канцелария на следствената служба, където ги бе оставила вашингтонската щатска полиция преди близо час и изглеждаха така, сякаш са готови на всичко, за да постигнат компромис. Уилсън продължаваше изпитателно да ги гледа и Бен можеше съвсем точно да отгатне какво си мислеше.

Началникът се прокашля и сведе поглед над някакви бумаги пред себе си.

— Ами онзи кучешки костюм на задната седалка...?

— Беше излишен. Не ставаше — Бен се наведе напред. — Вече говорихме за това. Ако имате обвинение, направете го и толкоз. Вече видяхте служебните ни документи, господин началнико. Дватама с господин Бенет сме юристи и сме подготвени да защитим и себе си, и нашите приятели, в случай на нужда. Но вече става прекалено досадно да висим тук. Имате ли да питате още нещо?

Уилсън се поусмихна.

— Донякъде. Дали господин Абърнати не би се чувствал по-удобно, ако си свали маската?

— Не, няма да се чувства по-удобно — срязва го Бен ядосано, като хвърли през рамо поглед на Абърнати. — Доста трудно я поставихме, уверявам ви. А продължаваме да се надяваме, че ще участваме в това празненство, господин началник. Можем да ви отделим още пет минути. Така или иначе, ще ви се наложи да формулирате обвинението си.

Блъфираше, но все едно, нещо трябваше да се направи, за да се тласнат нещата в някаква посока. Още не беше съвсем наясно, какво знае Уилсън и какво ги заплашва. Началникът ги увери, че става дума за известно недоразумение, за което се налага изясняване на някои обстоятелства. Но когато се стигна до това наистина да се изяснят обстоятелствата, те като че ли започнаха да се въртят в омагьосан кръг.

Уилоу седеше до него, почти изпаднала в транс. Беше полу-притворила очи и едва дишаше. Уилсън я наблюдаваше с все по-голяма подозрителност. Бен обясни на началника, че времето ѝ влияе зле, но видя, че той не му вярва. Уилсън бе убеден, че е взела наркотици.

— Вашата приятелка май не се чувства никак добре, господин Холидей — каза началникът, сякаш четеше мислите на Бен. — Не би ли предпочела да полегне?

— Не искам да те оставя сам, Бен — промълви Уилоу и едва поотвори очи, след което отново ги затвори.

Уилсън се поколеба, но накрая само сви рамене. Бен премести стола си до Уилоу и обгърна с ръка раменете ѝ, като се опитваше да изглежда така, все едно че я успокоява, а не че я държи да не падне. Тя се отпусна отслабнала на него.

— Искам да се обадя на адвокат, господин Уилсън — заяви Майлс неочаквано и се изправи. — Мога ли да ползвам телефон?

Уилсън кимна.

В съседната канцелария. С деветка се набира външна линия.

Майлс хвърли многозначителен поглед към Бен и излезе от стаята. Тъкмо се бе отправил натагък, една от няколкото служителки на рецепцията подаде глава през вратата и уведоми Уилсън, че го викат на телефона. Уилсън се изправи и тръгна. Бен чу как няколко следователи се разправяха навън, че всяка година из целия град в навечерието на Все Светии плъзвали какви ли не. Вещици, таласъми, призраци и бог знае още кои, каза единият. И какви ли не животни като от зоологическата градина, допълни другият. И без това е трудно да се поддържа реда, дори и в най-обикновени нощи, каза първият. А в навечерието на Все Светии е направо невъзможно, каза вторият. Пълно е със смахнати, каза първият. Луди от къде ли не, потвърди вторият.

Уилсън свърши разговора си със служителката.

— Моля, извинете ме за момент, господин Холидей — каза той и излезе. Вратата зад него се затвори.

Абърнати вдигна поглед угрижено.

— Ами сега, какво ще стане с нас, Ваше Величество? — попита той шепнешком. Не беше продумвал нито дума, откакто се озоваха тук, защото Бен го беше предупредил да не говори. И без това беше трудно да се поддържа цялата тази фалшива версия относно празненството по случай Все Светии, за да обяснява и това как така една кучешка маска движи муцуната си съвсем като истинска.

Бен се усмихна, като се опита да му вдъхне кураж.

— Нищо няма да ни се случи. Скоро ще ни пуснат.

— Не разбирам защо толкова се интересуват защо не си свалям маската, Ваше Величество. Защо направо да не им кажа истината?

— Защото няма да я разберат, затова! — Бен въздъхна, ядосан сам на себе си. Нямахше основание да се сопва на верния си писар. — Извинявай, Абърнати. И на мене ми се ще чисто и просто да кажем истината. Де да можеше да е толкова просто.

Абърнати кимна, изпълнен със съмнения, погледна Уилоу, после се наведе към Бен и прошепна:

— Зная, че си дошъл за мен и съм ти много благодарен. Но ако не успеем скоро да се измъкнем оттук, направо ме забрави. Ще трябва да минеш в Отвъдната земя и да помогнеш на онези, които имат по-

належаща нужда — той позадържа очи върху Уилоу и отново ги отмести. Уилоу изглеждаше като заспала.

Бен загрижено поклати глава.

— Късно е вече за това, Абърнати. Сега и аз съм затворник, както и ти. Не, всички ще успеем да се върнем. Всички до един.

Абърнати не отместваше кафявите си очи от очите на Бен.

— Не съм сигурен, дали това ще бъде възможно, Ваше Величество — тихо каза той.

Бен нищо не отвърна. Нямаше сили. Видя как Майлс се появи на вратата отново и я затвори зад гърба си.

— Скоро ще имаме помощ — каза той. — Свързах се с Уинстън Сак, шеф на фирмата Сак, Соул и Макуин. Работили сме заедно преди няколко години по един случай. Каза, че веднага ще изпрати човек.

Бен кимна.

— Надявам се да побърза.

Уилсън се завърна в стаята, много делови.

— Господин Холидей, познавате ли човек на име Майкъл Ард Ри?

Бен беше подготвен за такъв въпрос от самото начало. Не можеше да има никаква друга причина да ги задържат по този незаконен начин. Той се направи, че се замисля, след което поклати отрицателно глава.

— Струва ми се, че не.

— Както изглежда, господин Ард Ри ви обвинява, че сте откраднали нещо от него — някакъв медальон.

Цялата стая се смълча.

— Та това е смехотворно.

— Господин Ард Ри ни описа медальона в пълни подробности. Това трябва да е сребърен медальон, върху който им гравирани рицар и някакъв замък — той млъкна за момент. — Имате ли подобен медальон, господин Холидей?

Бен почувства как гърлото му се свива.

— Ще почакаме адвоката, с когото господин Бенет се свърза, преди да отговаряме на всякакви по-нататъшни въпроси, нали може?

Уилсън сви рамене.

— Както желаете. Господин Ард Ри се е свързал с главната адвокатска служба. Затова бяхте задържани. Господин Ард Ри е

тръгнал насам от Удънвил, доколкото ми е известно. Всеки момент ще бъде тук. Главната адвокатска служба вече е изпратила човек — той се изправи. — Може би щом всички пристигнат, ще успеем да изясним целия случай.

И той отново излезе, затваряйки тихо вратата след себе си. Всички бяха спотаили дъх, докато излизаше, след което Майлс извика:

— По дяволите, Док, та той трябва само да те претърси, за да открие...

— Майлс! — просъска му Бен. — Та какво всъщност можех да направя? Да му кажа, че нося такъв медальон ли? Ако установи, че го имам, със сигурност ще бъдем обвинени и медальонът ще бъде конфискуван! Не мога да допусна да стане това!

— Да, но не виждам как можеш да попречиш да стане! без това ще го открият веднага, щом те претърсят!

— Няма ли да ме изслушаш най-сетне? Той няма да ме претърсва! Не може да ме претърси без основателна причина, а такава няма. А и няма да се стигне до това.

Майлс изопна лице.

— Моите уважения, Док, но като адвокат ти не разбираш нищо от криминални случаи. Вярно е, че си съдебен адвокат, но си специалист по гражданско право. От къде знаеш дали има основание или не? Ард Ри ще заяви, че ти си го откраднал, а това ми се струва достатъчно основание.

Бен се почувства хванат натясно. Знаеше добре, че Майлс е прав. Но ако признаеше, че притежава такъв медальон, щяха да си останат в следствената служба до края на живота си или почти толкова. Той започна да мести поглед от Майлс към Абърнати и Уилоу. Майлс бе съсипан от притеснение, Абърнати беше на косъм от това да извърши нещо, което може да го разконспирира, а Уилоу бе толкова зле, че не можеше дори да стои изправена без нечия помощ. С всяка минута все повече и повече се отдалечаваха от възможността да се доберат до Отвъдната земя. Планът му за бягство все повече се проваляше. Не можеше да си позволи никакви по-нататъшни усложнения. Трябваше да намери начин да ги измъкне оттук и то веднага.

Той отиде до вратата и я отвори.

— Уилсън — тихо го повика и началникът на следствената служба остави онова, което вършеше и дойде. — Мислех си, не можем

ли да отложим всичко това до утре? А може би до понеделник? Не е нещо неотложно. Уилоу става все по-зле. Иска ми се да си почине, а може би и да се прегледа. След това с удоволствие ще отговорим на всичките ви въпроси. Може ли?

И наистина смяташе да бъде готов за всякакви въпроси. Щеше да се върне в Отвъдната земя и ако е нужно обратно и да реши всичко веднъж завинаги. Вече бе решил, че няма да остави Майкъл Ард Ри да се скита на свобода в неговия свят.

Ала Уилсън вече клатеше глава отрицателно.

— Съжалявам, господин Холидей, но не мога да направя това. Сигурно, ако зависеше от мен, щях да приема.

Но заповедта за задържането ви идва от Централната следствена служба. Не мога да ви пусна без тяхното изрично разпореждане. Вие сте адвокат и ще ме разберете.

Бен кимна безмълвно. Да, разбираше. Майкъл Ард Ри бе задвижил някои политически връзки. Това трябваше да се очаква. Той все пак поблагодари на Уилсън и се върна в канцеларията, като затвори вратата подире си.

Отново седна до Уилоу и тя се сгуши до него.

— Е, все пак направи опит, Док — промълви Майлс. Уилоу вдигна глава от рамото му и прошепна:

— Не се тревожи, Бен. Всичко ще се оправи.

Но той не можеше да не се тревожи. Безпокоеше го това, че времето летеше, че всички изходи за измъкване от тази ситуация постепенно се затваряха и той нищо не можеше да направи.

Двайсет минути по-късно продължаваше да бъде все така угрижен, когато на вратата леко се почука и се появи млад мъж в безупречен костюм и куфарче в ръка. Той каза през рамо няколко думи на Уилсън и влезе. Ето я, кавалерията пристига, каза си Бен. Младият мъж се спря на вратата. Не беше подготвен да види онова, което го посрещна.

— Кой е господин Бенет? — попита той, като изгледа колебливо скелета, горилата, рунтавото куче и пребледнялата девойка в зелено, пред които се бе озовал. Майлс му подаде ръка и младият мъж се ръкува с него.

— Аз съм Лойд Уилфби, господин Бенет, от кантората Сак, Соул и Макуин. Господин Сак ми се обади и ми поръча да дойда.

— Много ви благодаря, господин Уилфби — каза Майлс и представи и останалите. Бен се ръкува с него. Абърнати и Уилоу само го погледнаха и той отвърна на погледите им. Бен си помисли, че е прекалено млад — а това означава и прекалено неопитен. По начина, по който ги гледаше, можеше да се досети човек, че си мисли същото, което и началникът на следствената служба си мислеше до преди малко.

Уилфби остави куфарчето си на бюрото на Уилсън и нервно потри ръце.

— А сега, да видим, какъв е проблемът?

— Много е прост — зае се да обясни Бен. — Задържани сме по фалшиво обвинение в кражба — направено от господин Ард Ри. Този човек явно има влияние в централната адвокатура, защото от там са заповядали за нашето задържане. Ние искаме веднага да бъдем освободени и да не ни занимават с този случай тъкмо сега. Уилоу е много зле и трябва да иде да спи.

— Да, така и разбрах, че е отправено обвинение в кражба — каза Уилфби с нарастващо безпокойство. — За някакъв медальон ли ставаше дума? Какво можете да ми кажете по този въпрос?

— Мога да кажа, че имам такъв медальон, но че той е мой — отвърна Бен, защото нямаше смисъл да се преструва. — Господин Ард Ри няма никакво основание да ме обвинява, че съм го откраднал.

— Казахте ли това на началника на службата?

— Не, господин Уилфби, защото ако го бях направил, той щеше да поиска да ми отнеме медальона, а аз нямам намерение да го давам на никого.

Този път Уилфби доби такъв израз, сякаш е затънал до пояс сред алигатори. Едва успя леко да се усмихне.

— Да, господин Холидей, разбирам ви. Но носите ли този медальон? Защото, доколкото ми е известно, ако се отправи обвинение срещу вас, могат да ви претърсят, да открият медальона и пак да ви го вземат.

Бен направо се вбеси.

— А на какво основание? На основание на твърденията на господин Ард Ри, които са с нищо необосновани? Това едва ли е достатъчно основание, за да се повдигне обвинение, нали така?

Уилфби изглеждаше объркан.

— Всъщност, господин Холидей, не съм напълно уверен. Криминалните случаи са встрани от практиката на нашата кантора. Заемам се понякога с такива случаи, за да удовлетвори някои от нашите клиенти, които искат ние да ги представяваме, но нищо извън това — той едва се усмихна. — Господин Сак винаги се обръща към мен в подобни тъмни дела.

Пълен новак, каза си Бен. Свършено е с нас.

— Нима искате да кажете, че дори не сте адвокат по криминални дела? — надигна се Майлс като горилата, в чиято кожа беше облечен. Уилфби бързо отстъпи назад и Бен удържа Майлс, като сложи ръка на рамото му и го блъсна назад на мястото му, като му хвърли предупредителен поглед и му посочи с очи вратата, която едничка ги разделяше от Уилсън. Той се обърна към Уилфби.

— Не искам да ме претърсват, господин Уилфби. Нищо повече. Можете ли да го предотвратите? — Уилфби не изглеждаше съвсем сигурен. — Вижте какво тогава — бързо продължи Бен. — Ще направим така. Вие ще действате като мой адвокат, но аз ще ви казвам какво да правим. Вие трябва само да ме следвате, съгласен ли сте?

Уилфби изглежда че обмисляше, дали в онова, което искат от него, няма нещо неетично. Той бе свъсил вежди и гладкото му младежко лице бе напрегнато. Бен знаеше, че този човек едва ли щеше да може да им помогне в случай на нужда, но нямаше за кога да се търси някой друг.

Вратата се отвори и Уилсън отново влезе. — Господин Мартин от главната адвокатура ме помоли да ви отведа в трета заседателна зала за кратка среща, господин Холидей. Всички, ако обичате. Може би най-сетне ще бъдете освободени.

Когато си видим ушите, печално си помисли Бен. Качиха се с асансьора няколко етажа на горе и слязоха в един коридор с дебели килими. Началникът на службата ги преведе през къс коридор до една двойна дървена врата и те влязоха в празна съдебна зала. Застанаха в началото на пътеката, която минаваше покрай десетки редове до вратичка, която извеждаше до съдебния подиум и съдебните банки. От ляво бе мястото за съдебните заседатели и за свидетелски показания, от дясно — мястото за репортери. Още по-вдясно редица прозорци, заемащи цялата стена, откриваха гледка към светлините на града.

Стаята бе тъмна, осветена само от две тавански лампи, чиято светлина падаше върху заседателните маси, разположени точно срещу входа.

Мъж с очила и посивяла коса стана зад една от масите и каза:

— Господин главен следовател, може ли да доведете господин Холидей и неговите приятели тук, моля?

Уилфби пристъпи напред при тяхното пристигане, като подаде ръка и заяви:

— Лойд Уилфби от Сак, Соул и Макуин, господин Мартин. Възложено ми е да представлявам господин Холидей.

Мартин церемониално се ръкува и веднага забрави за него.

— Вече е късно, господин Холидей и аз съм уморен Много добре зная кой сте и дори съм следил някой и друг от вашите случаи. И двамата не сме от вчера, затова нека пристъпим направо към въпроса. Ищецът, господин Ард Ри, твърди, че сте откраднали от него един медальон. Той желае медальонът да му бъде върнат. Не зная какъв е случаят, но господин Ард Ри твърди, че ако си получи обратно медальона, няма да има никакви претенции към вас. Няма да предяви съдебен иск. Какво ще кажете?

Бен сви рамене.

— Ще кажа, че господин Ард Ри е полудял. Затова ли бяхме задържани — защото някой си твърди, че сме откраднали някакъв медальон? Що за глупост е това?

Мартин поклати глава.

— Честно казано, не зная. Много от нещата, които стават, не са ми понятни. Във всеки случай, добре е да си помислите, защото ако медальонът не се появи, когато господин Ард Ри дойде тук, а той ще дойде всеки момент, ще предяви иск срещу вас.

— И то въз основа на твърдението на един човек?

— Боя се, че да.

Бен застана право насреща му.

— Както споменахте, господин Мартин, аз съм адвокат не от вчера. Господин Бенет също. И нашата дума би следвало да значи нещо. Кой е този господин Ард Ри? На какво основание може да му се вярва? Нямате друго доказателство, освен собствените му думи, нали?

Мартин остана невъзмутим. Не отстъпваше.

— Единствените думи, които имат тежест за мен, господин Холидей, са на моя началник, който ме държи на работа и той ми е

наредил да отправя иск срещу вас, в случай, че господин Ард Ри — независимо кой е той и с какво се занимава — подпише жалба. А предполагам, че ако той не получи обратно медальона, ще подпише. Как мислите?

Бен не можеше да му каже какво мисли, без да си навлече много по-големи неприятности от тези, в които беше попаднал.

— Добре, можете да ме задържите, господин Мартин. Но защо не пуснете останалите? Очевидно обвинението е срещу мен.

Мартин поклати глава.

— Нямате шанс. И вашите приятели ще бъдат обвинени като съучастници. Вижте, днес имах продължителен и тежък ден в съда. Загубих делото, по което работех, пропуснах празничната вечер с децата си, а сега съм принуден да стоя тук с вашите приятели. И на мен всичко това не ми е много приятно, както и на вас, но понякога стават такива неща в живота. Да седнем да почакаме господин Ард Ри. И може би ще успея да приключа с тази документация, защото съм много уморен, за да я мъкна обратно в кантората — и той им посочи с ръка редовете в галерията. — Нали ще ме оставите за малко на спокойствие? Не искам да се забърквам в цялата тази история. Той уморено се дотътри до заседателната маса и седна, като се наведе над юридическите си бележници и записки. Уилфби старателно ги поведе към местата за посетители и те седнаха там един зад друг. Мартин вдигна поглед отново.

— Господин следовател? Разпоредено ли е на вашите хора да доведат господин Ард Ри тук, щом пристигне? — Мартин изчака, докато другият кимна утвърдително и отново се върна към бележките си. Уилсън се отдръпна до вратата на съдебната зала и остана там. Уилфби мина покрай реда и приближи до Бен, като се приведе към него.

— Може би все пак ще промените решението си да не давате медальона, господин Холидей — прошепна му той така, сякаш според него Бен трябва да разбере, че това е най-доброто за всички заинтересовани страни.

Бен го изгледа с такъв поглед, който го накара да се отдръпне на мига. Той чу шепота на Уилоу в ухото си.

— Не... им давай медальона си, Бен — по гласа ѝ се чувстваше, че е толкова отслабнала, че гърлото на Бен се сви. — Ако се наложи,

остави ме — продължи тя. — Обещай ми, че ще направиш така.

— И мен, Ваше Величество — каза Абърнати, като се наведе по-близо. — Каквото и да стане с нас, поне ти трябва да се върнеш в Отвъдната земя.

Бен затвори очи. Възможно бе да се изправи пред такъв избор. Медальонът отново бе в него. Ако е сам, несъмнено ще намери начин да се измъкне. Но това значеше да изостави приятелите си, а той нямаше намерение да направи това, каквото и да се случеше. Майлс сигурно щеше да се оправи, но Уилоу не можеше да издържи дори и нощта. Ами какво можеше да стане с Абърнати? Той поклати глава. Трябваше да има някакъв друг начин да се избавят.

Майлс се наведе към него.

— Най-добре е да помислиш да скриеш някак си този медальон, Док. Поне за през нощта. Можеш да се върнеш за него утре. Не бива да допускаш да го открият в теб!

Бен нищо не отвърна. Не знаеше какво да каже. Добро утро, избор номер две. Знаеше добре, че Майлс е прав, но знаеше също така, че не желае по никакъв начин да се разделя отново с медальона си по каквато и да било причина. На два пъти досега го бе губил — първия път, когато Мийкс го бе подвел да мисли, че му го е дал, без да му го бе давал, и втория път, когато го бе дал на Абърнати при злополучния опит на Куестър да го преобрази отново в човек. И в двата случая бе успял да си го върне, но само след като преодоля неимоверни затруднения. Нямаше желание да рискува за трети път. Медальонът се бе превърнал в същностна част от него самия, откакто за първи път премина в Отвъдната земя и въпреки че не можеше да си даде сметка как всъщност е станало, все пак разбираше, че не може повече да съществува без него. На него дължеше магическата сила, която го правеше крал. Той му даваше власт над Паладин. И, колкото и да не искаше да си го признае, с него бе свързана истинската му самоличност.

Седеше в притъмнялата съдебна зала и се замисли за медальона и за всичко онова, в което се бе превърнал, откакто му беше даден. Загледа се в обстановката на съдебната зала — символ на някогашния му живот като член на съда, отломък от онзи човек, който беше на времето и си помисли колко се бе променил от тогава. Демократът бе отстъпил на монарха. Преди постигаше желаното по пътя на опита и

грешките, сега — по пътя на битките. Преди съдеше заедно със своите колеги, сега трябваше да съди сам. Сега законът бе в негови ръце. И всичко това бе станало благодарение на това, че притежаваше медальона. Той опипа с ръка предната част на туниката си и се усмихна иронично. Може би наистина външната страна на живота му се бе променила, но дали това не беше просто замяна на едни декори с други?

Вратата се отвори и се появи и друг следовател. То размени няколко думи с Уилсън и Уилсън отиде при Мартин. Те на свой ред поговориха, след което Мартин стана и мина по пътеката между редовете заедно с главния следовател. И тримата мъже излязоха.

Бен почувства как тръпки го побиват. Нещо ставаше. Само след няколко минути те се върнаха. Мартин мина между редовете и застана пред Бен. — Тук е господин Ард Ри, господин Холидей. Той твърди, че вие сте ходили в дома му снощи, представяйки се за господин Скуайърс и сте се опитали да купите медальона. И когато той отказал да ви го продаде, вие сте се върнали същата вечер заедно с приятелите си и сте го откраднали. Явно дъщерята на неговия иконом ви е помогнала. Той твърди, че тя е признала своето участие в случая — той погледна към вратата на съдебната зала. — Господин следователю?

Уилсън и другият следовател отвориха вратата и казаха нещо на някой, който стоеше отвън. Майкъл Ард Ри се показва през вратата с невъзмутимо лице, но очите му бяха потъмнели от гняв. Зад него се появиха двама от охраната на Гроум Уайт.

Елизабет стоеше помежду тях с печален вид. Бе свела очи и сълзи се стичаха по луничавото ѝ лице.

На Бен направо му призля. Хванали бяха Елизабет.

Кой знае с какво ли я бяха заплашили, за да я принудят да свидетелства, че медальонът е откраднат. И кой знае какво ли щяха да ѝ сторят, ако Майкъл Ард Ри не го получише сега.

— Някой от вас познава ли това момиченце? — тихо попита Мартин.

Никой нищо не каза. Не беше необходимо.

— Какво ще кажете, господин Холидей? — настоя отново Мартин. — Ако върнете медальона, всичко ще си остане между нас. В противен случай ще трябва да заведа дело срещу вас.

Бен нищо не отвърна. Не можеше. Изглеждаше, че няма изход от тази ситуация. Мартин вдъхна.

— Господин Холидей?

Бен се приведе напред, просто за промяна на положението си, докато се опитваше да печели време, но Абърнати погрешно разбра жеста му и си помисли, че е решил да предаде медальона и бързо вдигна лапа, за да го спре да не направи това.

— Не, Ваше Величество, не бива! — възкликна той. Мартин се загледа в кучето. Бен разбра по погледа му какво си мислеше. Мислеше си как е възможно устата на един кучешки костюм да се движи така естествено? Как може да има зъби и език? Как може да изглежда толкова реална?

Тъкмо в този момент огнено кълбо избухна пред прозорците на съдебната зала и една черна дупка се отвори в нощта, от където се подадоха драконът Страбон и Куестър Тюс.

ДРАКОН В СЪДА

Това беше един от онези редки мигове в живота, когато всичко престава да се движи, когато нищо не помръдва и всички сякаш са запримчени в един триизмерен застинал пейзаж. Беше един от онези мигове, които се запечатват в паметта, тъй че дори и след много години всички съвсем точно си спомнят всичко — чувствата, които са изпитали, полъха, цветовете и очертанията на всичко наоколо; и най-вече как всичко, което е станало преди и след това се съсредоточава точно в този миг, както слънчевите лъчи се отразяват в неподвижни води и образуват цветни нишки.

Точно това преживя в този момент Бен Холидей. В един миг той видя всичко, сякаш запечатано на фотографска плака. Той се беше полуобърнал на мястото си на първия ред в галерията на съдебната зала, Уилоу беше от едната му страна, отпусната на рамото му, Абърнати от другата с блеснали очи, а Майлс по-далеч в ляво, все още в костюма на горила, а на ангелското му лице се бе изписало смайване и изумление. Мартин и Уилфби бяха застанали точно пред тях от другата страна на вратата, представители на две различни поколения, облечени в изискани костюми, отдали целия си живот на вярата в разума и здравия смисъл. Първият изглеждаше така, сякаш в момента става свидетел на Армагедон, вторият — сякаш сам е станал причина за него. Зад тях в дъното, едва доловим за периферното зрение на Бен, се намираше главният следовател Уилсън и неговите колеги, служители на закона, свити в полу-приклекли пози като котки, готови всеки момент да побягнат накъдето им видят очите. Лицето на Майкъл Ард Ри бе изкривено от черна омраза, а хората му бяха пребледнели от страх. Единствена Елизабет излъчваше онова чисто удивление, което също се запечати завинаги в съзнанието на Бен.

Вън, сякаш забоден на фона на светлините на Сиатъл, беше Страбон. Туловището му изглеждаше така, сякаш виси във въздуха, разперил криле като чудовищен хидроплан, черният му змиевиден силует, покрит с шипове, се отразяваше в стъклата на съдебната зала

като образ, прожектиран на екран. Той запримига с жълтите си като лампи очи и от ноздрите и устата му изригнаха кълба дим. Куестър Тюс го беше възседнал, пъстроцветната му роба бе така изподрана, че висеше цялата на парчета, бялата му коса и брада бяха посипани с пепел и се развяваха на вятъра. На лицето на магьосника също бе изписано изумление.

На Бен му се искаше да крещи от вълнение. Точно тогава Мартин възкликна „Боже мой!“ като малко дете и мигът отлетя.

Всички започнаха да се стрелкат насам-натам и да крещят едновременно. Уилсън и вторият следовател приближиха по пътеката между редовете, като продължаваха да ходят приведени, извадили пистолети от кобурите и крещяха на всички да залегнат. Бен от своя страна им викаше да не стрелят, като надничаше през рамо към Куестър Тюс, който в този момент чевръсто въртеше пръсти, след което отново се обърна към залата и видя в ръцете на изумените следователи букети с маргаритки, вместо пистолетите. Коридорът навън се бе превърнал в непроходима джунгла, в Африка, от пода до тавана и Майкъл Ард Ри и хората му, които отчаяно се опитваха да избягат, установиха, че изходът е препречен. Елизабет се беше откъснала от тях и тичаше между редовете, за да поздрави Абърнати, като плачеше и говореше за някакъв клоунски нос, за Майкъл и непрестанно се извиняваше. Уилфъби все дърпаше Майлс, сякаш Майлс по някакъв начин би могъл да го измъкне от този кошмар, а Майлс напразно се опитваше да се отърси от него.

В този момент Страбон изведнъж се размърда оттатък прозорците и удари с гигантската си опашка по прозорците така, че разби стъкла, дървени рамки и половината стена. Нощта над града връхлетя вътре, вятърът и студът, шумът на уличното движение и корабите на пристанището, светлините на близките небостъргачи, които сега изглеждаха многократно по-ярки.

Бен се намери на пода, Майлс отхвърча на задните редове, а Абърнати и Елизабет се блъснаха един в друг.

— Страбон! — изпищя Майкъл Ард Ри, когато го разпозна.

Драконът влетя през отвора като дирижабъл и се приземи на пода на съдебната зала, като приравни със земята местата за съдебните заседатели, за репортерите и част от вратата.

— Холидей! — просъска той, изплезил език между почернелите, прилични на шипове, зъби. — Какъв грозен е светът, от който си дошъл!

Мартин, Уилфби, Уилсън, вторият следовател, Майкъл Ард Ри и неговите хора се трупаха един върху друг, опитвайки се да избягат от дракона, но не можеха да се промъкнат през стената от листак, която бе преградила входа на съдебната зала. Страбон погледна към тях; отвори огромната си паст и насочи и срещу петимата струя пара, тъй че те пицяха от ужас и се хвърлиха на банките, за да се скрият. Драконът им се присмя и изтрака с челюсти насреща им.

— Стига с тези глупости! — викна му Куестър. Магьосникът започна да слиза от гърба на дракона.

— Довлякъл си ме тук против волята ми, принуждаваш ме да помагам на човек, когото презирам, човек, който е точно това, което заслужава да бъде — жертва на собствената си глупост — а сега искаш и да ме лишиш от най-дребното удоволствие, което ми предоставя това начинание! — Страбон изпръхтя и изплющя с опашка и изкърти още един ред от местата за присъстващи. — Толкова си досаден, Куестър Тюс!

Куестър не му обърна никакво внимание.

— Ваше Величество! — магьосникът приближи и горещо прегърна Бен. — Добре ли сте?

— Никога не съм бил по-добре, Куестър! — възкликна Бен, като тупаше магьосника по гърба толкова силно, че едва не го събори. — През целия си живот не съм бил по-щастлив от срещата си с някого. През целия си живот.

— Не можах да понеса дори и мисълта, че сте тук, Ваше Величество — заяви Куестър помпозно. Той се изпъна. Позволете ми сега да ви направя едно признание. Цялото недоразумение стана по моя вина. Аз съм този, който обърка нещата и затова аз трябва да ги оправя.

Той се обърна и спря поглед на Абърнати.

— Стари приятелю! — викна му той. — Аз ти направих много лоша услуга. Съжалявам за стореното. Надявам се да ми простиш.

Абърнати сбърчи нос от неприязън.

— Подмилкваш се като котарак, Куестър Тюс! Сега нямаме време за подобни глупости! — Куестър придоби страдалчески вид. —

О, заради... Много добре! Прощавам ти! Знаеше, че ще ти простя! А сега, помогни да се махнем от тук, по дяволите!

Ала Куестър бе зърнал Майкъл Ард Ри.

— А-а, здравей, Майкъл! — викна той към прохода между редовете, където другият се бе свил зад пейките. Той лъчезарно се усмихна, после промълви с ъгълчето на устата си на Бен.

— Какво става тук?

Бен набързо му обясни. Каза му какво Майкъл е направил на Абърнати и се е опитал да направи на тях самите.

Куестър изпадна в ужас, което беше напълно понятно.

— Както изглежда, Майкъл ни най-малко не се е променил. Останал си е все същия отвратителен човек, какъвто си беше. Добре, че Отвъдната земя се отърва от него — той сви рамене. — Е, всичко това е много интересно, но се боя, че трябва веднага да тръгваме, Ваше Величество. Подозирам, че магията, която използвах, за да затворя тази стая от всички страни, няма да трае много дълго. Магията никога не е имала особен успех в този свят — една минута той си позволи да се понаслаждава на своето изкуство, което бе приложил на вратата на съдебната зала, после въздъхна. — Тази е много по-добра от обикновена гориста стена, каквато мога да предизвикам, не мислите ли? Гордея се с нея. Винаги съм бил добър в това да създавам растителност, както знаете.

— Запазена марка озеленител — призна Бен. Той не откъсваше очи от Майкъл Ард Ри. — Виж какво, Куестър, ако питаш мен, колкото по-скоро ни измъкнеш от тук, толкова по-добре. Но ще се наложи да вземем и Майкъл с нас. Зная — бързо добави той, когато видя ужасения израз, който му отправи магьосникът, — сигурно си мислиш, че съм полудял. Но какво ще стане с Елизабет, ако го оставим? С нея какво ще стане?

Куестър се намръщи. Явно не бе помислил за това.

— О, господи — възкликна той.

Елизабет, на десетина стъпки по-нагоре по пътеката между редовете, очевидно си мислеше същото.

— Абърнати! — молеше се тя и го дърпаше за ръкава. Когато той сведе поглед, тя го гледаше с широко отворени очи. — Моля те, не ме оставяйте тук! Не искам да остана повече тук. Искам да дойда с вас.

Абърнати клатеше глава.

— Не, Елизабет...

— Да, Абърнати, моля те! Искам го! Искам да опозная магията, да летя на дракони и да си играя с теб и Уилоу и да видя двореца, където...

— Елизабет...

— ... Бен е крал и вълшебния свят и всички онези странни същества, всичко, но не искам да оставам тук, където е Майкъл, дори и ако баща ми каже, че всичко ще се оправи, защото няма да се оправи, никога...

— Но аз не мога да те взема със себе си!

Те скръбно се спогледаха. И тогава Абърнати импулсивно се наведе и притисна момиченцето, което също го прегърна.

— О, Елизабет! — промълви той.

Зад прозорците, все още отдалече, засвириха сирени. Майлс се вкопчи в Бен.

— Веднага трябва да се измъквате от тук, Док, защото иначе няма да успеете да се измъкнете въобще — и той поклати глава. — Все ми се струва, че всичко това е някакъв налудничав сън. Зелени вълшебници и говорещи кучета, а сега пък и дракон! Струва ми се, че ще се събудя утре сутринта и ще се чудя какво съм пил снощи! — след туй се усмихна. — Все едно, няма значение — той хвърли поглед към дракона, който дъвчеше част от съдийската банка. — Не бих изпуснал нито минута от всичко това! Бен се усмихна.

— Благодаря ти, Майлс. Благодаря, че беше с мен. Зная, че не ти беше лесно — особено като ставах толкова много чудновати неща едновременно. Но някой ден ще разбереш. Някой ден ще се върна и всичко ще ти разкажа.

Майлс сложи едрата си ръка на рамото му.

— Държа да си изпълниш това обещание, Док. А сега тръгвай. И не се тревожи за тук. Аз ще направя, каквото мога за момиченцето. Ще намеря начин да уредя цялата работа, обещавам ти.

Куестър наблюдаваше Елизабет и Абърнати, докато Майлс разговаряше с Бен, но при последните думи подскочи.

— Ще уреди цялата работа ли? — възкликна той. — Хрумна ми една идея! — той се извърна и забърза между редовете, където Майкъл Ард Ри и останалите все още стояха спотаени зад седалките. — Да

видим — промърмори магьосникът сам на себе си. — Струва ми се, че си спомням как действаше това. Ах!

Той промълви няколко думи, придружени с определени жестикулации и посочи един след друг главния следовател Уилсън, заместник-следователя, двамината стражи на Майкъл, Мартин и най-сетне Лойд Уилфби от Сак, Соул и Макуин. Всички веднага добиха блажен вид и паднаха на пода, потънали в дълбок сън.

— Чудесно! — потърка ръце Куестър. — Когато се събудят, ще са си отпочинали много приятно и всичко това ще им се струва смътен сън! — и той лъчезарно се усмихна на Майлс. — Това може да направи задачата ти по-лесна!

Бен погледна Майлс, който подозрително наблюдаваше отсъстващия поглед, изписал се на лицето на Уилфби.

Сирените се чуваха вече под сградата на Съдебната палата и светлината на прожектор потрепваше по зейналата в стената дупка.

— Куестър, трябва веднага да се махаме от тук! — викна Бен. Той хвана Уилоу и я понесе на ръце. — Вземи Майкъл и да тръгваме!

— О, не, Ваше Величество! — непреклонно поклати глава Куестър. — Не можем да вземем Майкъл Ард Ри в Отвъдната земя отново! Той причини твърде много проблеми, когато живееше там. Вярвам, че тук ще е по-добре, в твоя предишен свят.

Бен се опита да протестира, но Куестър вече приближаваше към Майкъл, който отново бе се изправил на крака и се отдръпваше заднишком към стената на съдебната зала.

— Стой по-далеч от мен, Куестър Тюс — крещеше той. — Не ме е страх от тебе!

— Майкъл, Майкъл, Майкъл — въздъхна Куестър уморено. — Винаги си бил окаяна отрепка, а не принц и такъв си си останал. Сякаш си си поставил за цел да създаваш неприятности на всички наоколо си. Просто не разбирам това. Във всеки случай, ще трябва да се промениш, дори ако трябва с моя помощ. Майкъл приклепна. — Не приближавай до мен, стари глупако. Ти правиш трикове с магията, които могат да заблудят останалите, но не и мен! Винаги си бил един шарлатанин, който се прави на магьосник, но не може да прави истинска магия. Смешен клоун, когото всички...

Куестър направи рязко движение като удар с брадва и думите престанаха да излизат от устата на Майкъл Ард Ри, макар че той

продължаваше да се опитва да каже нещо. Когато разбра какво му е сторено, той се олюля, обзет от ужас.

— Всички можем да се усъвършенстваме в този живот, Майкъл — промълви Куестър. — Просто ти не си се научил как.

Той направи поредица от много сложни движения и тихо заговори. От пръстите му политна златен прашец, който се посипа по Майкъл Ард Ри. Принцът на Отвъдната земя в изгнание се отдръпна назад, после се вцепени и очите му сякаш зърнаха нещо много далечно, нещо, което никой друг не можеше да види. Той се отпусна и на лицето му се изписа странна смесица от ужас и прояснение.

Куестър се обърна и тръгна обратно между редовете.

— Трябваше да го сторя много отдавна — промълви той. — Проста, но много добра магия. Достатъчно е силна, за да бъде трайна дори и в този варварски свят на неверници.

Той се спря за миг, когато стигна при Абърнати и Елизабет и сложи възлестите си ръце на раменете на момиченцето.

— Съжалявам, Елизабет, но Абърнати е прав. Ти не можеш да дойдеш с нас. Твоето място е тук, тук е твоят баща, твоите приятели. Това е твоята родина, а не Отвъдната земя. А то не е случайно, както не е случайно нищо, което ни се случва в живота. Не твърдя, че разбирам напълно защо е така, но все пак по нещичко разбирам. Ти вярваш в магията, нали? Е, това е донякъде причината да бъдеш тук. Всеки един свят се нуждае от някой, който вярва в магията — за да не бъде тя забравена напълно.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Нали ще направиш, каквото можеш?

Той продължи да върви между редовете и стигна до Бен.

— Не се тревожете, Ваше Величество. Тя няма да има повече проблеми с Майкъл Ард Ри, уверявам ви.

— Откъде знаеш? — попита Бен. — Какво му направи? Но магьосникът вече бе излязъл и се качваше върху дракона.

— По-късно ще ви обясня, Ваше Величество. А сега наистина трябва да тръгваме. На минутата.

Той махна с ръка към тях и Бен видя, че стената от зеленина бе започнала да се разпада. Само след минути, входът щеше да бъде отворен.

— Измъквайте се от тук, Док! — промълви Майлс. — Всичко добро!

Бен задържа ръката му за миг, после я пусна и понесе Уилоу през разхвърляната зала до отвора в стената, където чакаше Страбон. Драконът изгледа Бен злобно, просъска и му показа всичките си зъби.

— Качвай се на гърба ми, Бен Холидей — подкани го той заплашително. — Може това да е последният ти шанс.

— Страбон. Никога не бих повярвал — удивляваше се Бен.

— Не ме интересува какво вярваш — изръмжа драконът. — Стига си ми губил времето!

Бен прегърна Уилоу плътно до себе си и започна да се изкачва.

— Куестър сигурно е направил малко чудо, за да... — той прекъсна думите си, когато чу бръмченето на приближаващите хеликоптери. Шумът от моторите им разтърсваше нощта.

Страбон сви ъгълчетата на устата си.

— Какво чувам? — просъска той.

— Тревога — отвърна Бен и бързо се настани зад Куестър. Уилоу отвори за малко очи, после пак ги затвори. Той прегърна раменете ѝ и я притисна по-плътно до себе си. — Побързай, Абърнати! Елизабет отново прегръщаше кучето. — Все още ми се ще да дойда с теб! — промълви тя пламенно. — Още ми се иска! Останалите го викаха. Той беше изминал половината път до разбитата врата на галерията, за се присъедини към тях, когато чу вика на Елизабет:

— Абърнати! — той веднага се обърна. — Ще дойдеш ли пак? Моля те. Някой ден.

Той постоя, после кимна.

— Обещавам ти, Елизабет.

— И не ме забравяй!

— Няма. Никога няма да те забравя.

— Обичам те, Абърнати — каза тя.

Той се усмихна, искаше му се нещо да каже, после просто близна нос и забърза към дракона. Когато се качи зад Бен, той плачеше.

— Съжалявам, Ваше Величество — тихо промълви.

— Драконе, носи ни към родината! — извика Куестър Тюс.

Страбон просъска в отговор и излетя от съдебната зала. Когато чудовището размахваше криле, вдигаше прах и вихрушка подире си. Светлините, които бяха останали, потрепнаха и угаснаха, драконът

сякаш изпълни цялата нощ. Създание, сякаш излязло от легендите и приспивните приказки, той остана още миг реален за детето и мъжа, които го съзерцаваха. После излетя през отвора в стената и се изгуби от погледите им.

Майлс тръгна между редовете и приближи до Елизабет, която се бе загледала в тъмнината. Той мълчаливо застана до нея и ѝ се усмихна, когато усети как тя го хвана за ръка.

Страбон излезе през дупката в сградата на съдебната палата на петия етаж и едва не се сблъска с един хеликоптер. Машината и звярът отскачиха един от друг и се понесоха в прохладата на нощта между тесните снопове светлина на прожекторите, разположени на улицата отдолу. И двамата не знаеха на какво са се натъкнали, защото всеки от тях беше само тъмен силует на фона на града и объркването бе очевидно. Хеликоптерът се насочи нагоре към небето и се изгуби от погледа със силен грохот. Страбон се сниши надолу над сградите и отново възобнови полета си хоризонтално.

Хората по улиците нададоха писъци.

— Лети нависоко, драконе! — извика му Куестър Тюс като обезумял.

Страбон отново се издигна към небето, като направи дъга между две високи сгради и от покритата му с люспи кожа се издигаше пара. Бен и неговите спътници здраво се бяха вкопчили в него за по-сигурно, въпреки че Куестър бе използвал магия и здраво ги бе закрепил на местата им. Грохотът на хеликоптера се чу иззад ъгъла на една сграда и светлините на прожекторите започнаха да търсят. И втори хеликоптер приближи. Страбон изпищя.

— Кажи му да не насочва огън срещу тях! — викна Бен към Куестър, за да го предупреди, само като си представи пламнали кораби и сгради, а Майлс и Елизабет в затвора.

— И без това не може! — извика му в отговор Куестър, свел глава близо до него. — Магията му в този свят е ограничена, също както и моята! Може да използва съвсем малко пламъци и ги пази за прекосяването между световите!

Бен беше забравил. Страбон се нуждаеше от огнените си струи, за да отвори прохода обратно към Отвъдната земя. По същия начин ги беше пренесъл обратно от Абхаддон, когато демоните ги бяха пленили там.

Те свърваха в различни посоки и се опитваха да се изплъзват, но хеликоптерите неотклонно ги преследваха. Страбон свърна покрай ъгъла на една постройка и се стрелна право към пристанището. Под тях се появиа кейове, мостици и вълноломи, корабостроителници с техните сухи докове и товарни контейнери, гигантски кранове, които приличаха на дълговрати динозаври и калейдоскоп от плавателни съдове от всички форми и големина. Далеч пред тях се извисяваше огромна планинска верига. Отдолу примигваха и проблясваха светлините на града.

Чу се корабна сирена, която уплаши всички със своята близост. Страбон потръпна, свърна в ляво и започна да се издига. Бен присви очи, за да погледне в далечината. Нещо огромно светеше близо зад тях и бързо приближаваше, като мигаше с червени и зелени светлини. — Реактивен самолет! — извика той предупредително.

— Виж, Куестър!

Куестър изкрещя нещо на Страбон и драконът свърна встрани, точно в мига, когато огромният самолет щеше да профучи покрай него. Моторите бучаха, вятърът лудо виеше и всички други звуци заглъхнаха.

Страбон направи завой и се насочи отново към града, оголил потъмнелите си зъби.

— Не! — изкрещя Куестър. — Издигай се, драконе — води ни към дома!

Ала Страбон бе извън кожата си от ярост. Търсеше някой или нещо, срещу когото да се опълчи. От ноздрите му изригваха кълба пара и той издаваше странни, ужасяващи гърлени хрипове.

Прелетя отново над пристанището и зърна хеликоптерите.

Изрева срещу тях предизвикателно и челюстите му избълваха огнени пламъци. Бен беше направо като обезумял. — Върни го, Куестър! Ако употреби целия си пламък, ще си останем тук и няма да можем да се върнем!

Куестър Тюс предупредително извика на дракона, но Страбон не му обърна никакво внимание. Той се спусна право срещу хеликоптерите и се вряза помежду им така, че те бяха принудени да завият рязко встрани, за да не се сблъскат с него, след което бързо се насочи към сградите на града. По небето профучаха прожектори, които бяха изпратени да ги търсят. Бен беше сигурен, че чува викове на хора.

Беше сигурен също, че ще чуе и стрелба. Страбон, бог да им е на помощ, летеше напосоки.

И тогава, точно когато изглеждаше, че нещата напълно са им се изплъзнали изпод контрол, драконът сякаш се опомни. С писък, който накара всичко в нощта да се смрази от ужас, Страбон внезапно се насочи нагоре към небето. Бен, Куестър, Абърнати и Уилоу направо се разтърсиха на гърба му. Вятърът плющеше и брулеше насреща им, така че дори костите им замръзнаха. Видимостта и звуците изчезнаха напълно във водовъртежа на бясно движение. Бен притаи дъх и зачака всички те едва ли не да се разпаднат на частите си. Ето как ще свърши това бягство, каза си той. Всички просто ще се разпаднем. В това не можеше да има никакво съмнение.

Но той грешеше. Страбон нададе вик за втори път и внезапно избълва огнена струя. Въздухът сякаш се разтопи и небето се отвори. Появи се назъбена дупка, черна и празна и те влетяха в нея.

Чернилката ги погълна напълно. После се появи светлина и стана топло. Бен затвори очи, после бавно ги отвори.

Няколко луни, разпръснати по цялото небе и тържествени, примигващи звезди бяха изпъстрили небето като детска рисунка. Край тях се издигаха планински склонове и вълмата мъгла си играеха на криеница сред назъбените върхове и огромните, безмълвни дървета. Бен шумно въздъхна от облекчение.

ЗАПУШАЛКАТА

Малката им група прекара останалата част от нощта на западния скат на долината северно от Сърцето. Разположиха се сред плодни дървета, примесени с червени тополи, в прохладата на нощта се носеха смесени благоухания на къпини и ябълки, наред с дървесна кора и мъзга. Писукаха цикади, свиреха щурчета, нощните птици се обаждаха от близо и далеч, цялата долина нашепваше с най-нежни звуци, че всичко е наред. Сънят бе стар и скъп приятел в такава нощ. Всички, освен един от уморената и изтормозена компания, веднага бяха споходени от него.

Бен Холидей единствен остана буден. Дори и Страбон заспа, свит на известно разстояние от тях под завета на ниска клисура, ала Бен остана буден. Сънят все не идваше. Той се облегна по гръб на Уилоу и зачака да се сипне зората, тревожен и изпълнен с безпокойства. Уилоу се бе превърнала в дърво. Тя се бе преобразила само мигове, след като я свалиха от гърба на дракона, почти изпаднала в безсъзнание. Опита се да вдъхне спокойствие на Бен, като само му се усмихна и му стисна ръката и веднага започна да се преобразява. Не успя обаче да го убеди, че всичко е наред. Той остана буден до нея и му се щеше да не си въобразява само, че чува как дишането ѝ става все по-равномерно и дълбоко, по-укрепнало. Тя вярваше, че като се преобрази, всяка болест, която я бе сполетяла в неговия свят, каквато и отрова да се бе просмукала в организма ѝ, ще бъде излекувана от родната ѝ земя. Може би да, а може би не, мислеше си Бен. Сам бе ставал свидетел на това, но на времето. Засега все още продължаваше да я наблюдава с тревога.

Въпреки това на няколко пъти се опита да си открадне малко сън, ала в мислите му витаеха кошмарни предчувствия. Не можеше да се отърси от спомена за това как на косъм се бяха отървали от възможността никога вече да не могат да се върнат. Не можеше да забрави чувството на безсилие, което бе изпитал там, в онази празна съдебна зала, когато всичките му доводи в негова защита се оказаха

разбити — на него, съдебния адвокат, чиито доводи и аргументи най-накрая се бяха изчерпали. Не можеше да си прости, че бе допуснал нещата да му се изплъзнат изпод контрол по този начин.

Нощта му нашепваше много въпроси. Колко се бе отдалечил от себе си, когато бе изоставил стария си живот, за да го замени с нов? Колко неща бе пожертвал, за да може животът му отново да придобие смисъл? Може би наистина твърде много — толкова много, че имаше опасност да загуби изцяло своята самоличност.

Той ту се унасяше в сън, ту отново се събуждаше в пристъп на самообвинения и самокритика със задна дата, изтормозен от демоните, които сам си бе създал. Знаеше, че трябва да ги пропъди, но беше безсилен да го направи. Безпомощно се вкопчваше в тях и всеки опит му причиняваше все по-голяма болка и съмнения. Беше твърде уязвим и очевидно не можеше да се защити. Просто се носеше по течението.

Когато зората най-сетне пропълзя в тъмните ъгълчета на неговото съзнание, когато небето на изток просветля и нощта започна да се оттегля на запад, той установи, че макар и за малко, но бе поспал. Сепна се от дрямката си и се огледа за Уилоу, видя я заспала до него, цветът на лицето ѝ се бе върнал, животът ѝ се бе възстановил по някакъв чудотворен начин. В очите му се появиха сълзи и той ги избърса, като се усмихваше. И тогава, най-сетне, демоните започнаха да се отдръпват и той отново почувства известна надежда, че все пак има някакъв смисъл в живота му, такъв, какъвто е и отново държи съдбата си в собствените си ръце.

И сега за пръв път се изправи пред онова, за което бе избягвал да мисли през цялата нощ — необходимостта да се справи с Нощната сянка и Чернъто. Призракът на подобен сблъсък се беше спотаил дълбоко в подсъзнанието му, още откакто Куестър му разказа, след пристигането, какво бе станало с бутилката. Той се стремеше да не мисли за това досега. Но знаеше, че вече трябва и за него да помисли. Не можеше повече да го отлага. Всичко, което бе преживял в продължителното му търсене на медальона и Абърнати, щеше да се окаже безсмислено, ако не намери начин, веднъж завинаги, да се справи с тази демонична бутилка. А това означаваше, че трябва да се изправи срещу Нощната сянка. А това спокойно можеше да му струва живота.

Той седеше в постепенно просветляващата поляна, като чувстваше как се усилва пулсът на утринта и бавният ход на нощния сън се оттегля. Протегна ръка към Уилоу и нежно докосна кожата ѝ. Тя се размърда, но не се събуди. Как трябваше да постъпи, за да направи каквото трябва? — питаше се той. По какъв начин да отвлече бутилката от Нощната сянка, така че демонът да остане затворен в нея? Съмненията и страховете вече го бяха напуснали, прибрали бодличките си. Беше в състояние да мисли трезво и прагматично. Разбираше, че трябва отново да се превърне в Паладин, странстващия рицар, който беше алтернативното Аз на краля на Отвъдната земя, този страховит непреодолим воин, който всеки път, когато прибягваше до услугите му, му отнемаше и частица от неговата душа. Той неволно потръпна от противоречивите чувства, които събуждаше в него този образ. Нуждаеше се от силата на Паладин, за да се изправи срещу магията на Нощната сянка, да не говорим за тази на демона. Куестър Тюс ще помогне, разбира се. Куестър бе готов да предостави своите магически способности за каузата. Въпросът обаче беше дали и с тези удвоени усилия все пак ще успеят? Дори и за момент да оставят Нощната сянка на страна, как щяха да се справят с Чернъто? Как бе възможно да се победи едно създание, чиято сила е очевидно безгранична?

Бен Холидей седеше сам в утрото, което ставаше все по-ярко и мислеше над тази загадка. Той продължаваше да мисли върху нея, когато останалите започнаха да се пробуждат, а решението, което търсеше, все още му убягваше като лятна роса.

Затова бе приятно изненадан, когато по време на закуската, в която той главно се занимаваше с това да се убеди, че Уилоу е вече добре, отговорът сам му се яви.

Остана също така изненадан, когато непосредствено след закуска Страбон им предложи да ги пренесе на север до Дълбокия свлек. Но тук нямаше нищо за удивление. Драконът не им беше предложил това, за да им помогне, нито защото Куестър продължаваше да упражнява влияние над него. Той не се чувстваше нито отговорен, нито загрижен за успеха на тяхното начинание. Той направи това свое предложение, защото копнееше да види Холидей и Нощната сянка изправени един срещу друг и искаше да бъде там, за да присъства на тази гледка. Нужна му беше кръвта на някого, за да се удовлетвори неговия яд, че е

бил въввлечен в този конфликт и се надяваше, че и вещицата, и кралят ще проляят кръвта си в битката, която ще последва.

— На твоите услуги съм, Холидей! — заяви драконът, като злъчно изсъска, докато предлагаше на Бен да го закара на собственото му погребение. — Вече два пъти досега ти спасявам непотребната кожа и два пъти вече ти не си ми се отблагодарил с нищо! Ако Нощната сянка те изпрати на оня свят, ще смятам, че си изплатил дълга си — в противен случай не! Спомни си само какво трябваше да преживея заради теб! Нападнаха ме — гонеха ме и ме преследваха някакви си стоманени летящи машини, опитваха се да ме уловят със светлини, крещяха ми и ме заплашваха такива като теб, отровиха организма ми с кой знае какви отрови и възмутително нарушиха покоя ми! — той дълго вдъхваше въздух, загрижен за себе си. — Ще го кажа по друг начин. Смятам, че ти си най-досадният и неприятен човек, когото съм имал нещастията да срещна, и копнея за онзи ден, когато просто няма да те има! След като каза тези думи, той коленичи, за да може обектът на неговото презрение да го възседне. Бен хвърли поглед към Куестър, който само сви рамене и каза:

— Може ли да се очаква нещо друго от един дракон?

Уилоу и Абърнати на свой ред му създадоха тревоги, защото настояваха на всяка цена да го придружат. Когато той има безразсъдството да спомене, че това не е добра идея, като се има предвид голямата опасност, пред която двамата с Куестър вероятно ще трябва да се изправят от страна на демона и вещицата, те и двамата веднага го посъветваха да размисли.

— Аз не съм преживял всички мъки на занданите на Гроум Уайт и непредсказуемия нрав на Майкъл Ард Ри, за да ме изоставиш именно сега! — заяви писарят доста ядосано. — Имам намерение да видя със собствените си очи как ще завърши всичко до края! А и освен това — изпръхтя той, — някой трябва да държи под око магьосника!

— И аз нямам никакво намерение да остана — побърза да добави Уилоу. — Вече съм добре и може да ти потрябвам. И по-рано съм ти казвала, Бен Холидей — всичко, което се случи на теб, все едно че се случва и на мен.

Бен не остана убеден от техните аргументи. И двамата не изглеждаха напълно възстановени от изпитанията на пътуването в другия свят и обратно, а и нямаше да бъдат от кой знае каква помощ,

когато трябваше да се справят с Нощната сянка и Чернътото. Но той знаеше, че каквото и да каже няма да може да промени намеренията им и беше по-лесно да ги вземе със себе си, отколкото да се опитва да ги накара да останат. Той поклати глава. Винаги всичко се обръщаше не така, както го искаше. И ето че се издигнаха към небето, възседнали дракона, разделяйки се с горичката от плодни и тополови дървета, която им бе дала подслон за през нощта, оставиха зад гърба си Сърцето с редиците от флагове, стълбове и гладки дъбови пейки и далечния малък остров, където се намираще Сребърния дворец и най-сетне преминаха от хълмистия терен на юг над равнините и поляните на север. Летяха, докато отминаха Зеленоречието и се озоваха пред склоновете на Мелкор. Тогава Страбон се спусна към земята и лениво се понесе из мрачната мъглива бездна на Дълбокия свлек, тъй че Нощната сянка да не пропусне да ги види и най-сетне кацна на малка полянка, недалеч от края на бездната.

Бен и неговите приятели слязоха от гърба на дракона и хвърлиха крадливи погледи към мястото, където обитаваше вещицата. Мъглата лениво се носеше в безветрието на пладнето, сякаш я разбъркваше невидима ръка и тишината скриваше всякакви следи от живот, какъвто би могло да се води долу. Въздухът беше задушен и зловонен и над тази част на планините се бяха скупчили гъсти облаци. На изток слънцето огряваше земята; тук сива мараня забулваше всичко.

Отново бяха започнали да се появяват следи от повяхване, каквито имаше, когато Бен дойде в Отвъдната земя за първи път. Листата бяха повяхнали и с болен вид; цели горички дървета и шубраци бяха напълно почернели. Пораженията се простираха от Дълбокия свлек навсякъде, докдето поглед стигаше — сякаш някаква болест бе изпълзяла от бездната и започнала да поглъща всичко пред себе си във все по-разширяващ се периметър.

— Много подходящо място да си намериш смъртта, Холидей! — присмя му се драконът. — Хайде, побързай!

Той разгърна криле и се извиси над планините, след което удобно се настани върху едни голи скали, от които ясно се виждаше бездната на Дълбокия свлек.

— Драконът е започнал да става нетърпим напоследък — тихо забеляза Куестър Тюс.

— Едва ли някога е бил по-различен — каза Бен.

Той бе оставил Уилоу и Абърнати в залиняла горичка от сини дъбове и ги помоли да стоят далеч от тях, докато се уредят нещата с вещицата и демона. Не беше всъщност и очаквал, че те ще се вслушат в настоящата му молба, но трябваше поне да направи един опит.

Тогава се върна при Куестър и тихо поговори с него, като за първи път обясни плана за това как да се справят с Чернъто. Куестър мисли около минута, след което заяви:

— Ваше Величество, според мен вие сте намерили разрешението.

Бен леко се усмихна.

— Едно е да се намери разрешение, друго е то да се приведе в действие. Знаеш какво имам предвид, нали? Всичко това крие много опасности, Куестър. Трябва да бъде изпълнено съвсем точно. Много зависи от теб.

Сериозен и тържествен вид се изписа на лицето на Куестър, което много напомняше на бухал.

— Много добре разбирам, Ваше Величество. Няма да ви проваля.

Бен кимна.

— Просто трябва да се постарая да не провалиш сам себе си. Имаш ли вече готовност?

— Да, Ваше Величество.

Бен се обърна с лице към Дълбокия свлек и извика:

— Нощна сянка?

Името се понесе от ехото и после бавно затихна. Бен почака малко и отново извика:

— Нощна сянка!

Името отново отекна в тишината. Нощната сянка не се появи. До него Куестър неспокойно пристъпяше от крак на крак.

В този момент се появи вихър черна мъгла, която вреше и кипеше, докато накрая се уталожи на поляната в края на Дълбокия свлек и се появи Нощната сянка. Застана на фона на мъглата, мантията и косата ѝ черни, лицето и ръцете бели — едно неподвижно и всяващо ужас видение. С едната си ръка държеше добре познатата бутилка и изрисуваната ѝ повърхност излъчваше светлина сред сивата мъгла.

— Самозванецо! — просъска тя. Със свободната си ръка тя издърпа тапата на бутилката. Чернъто изпълзя, сбръчканото му като

на паяк тяло бе тъмно, кльощаво и космато. Червените му очички блестяха и пръстите се бяха вкопчили в края на бутилката.

— Виждаш ли, съкровището ми? — нежно попита вещицата и посочи към Бен. — Виждаш ли кой е дошъл да ни позабавлява?

Нито Бен, нито Куестър се помръднаха. Те застанаха като неподвижни статуи и зачакаха да видят какво ще стане по-нататък. Чернъто пълзеше покрай гърлото на бутилката като котка, която не може място да си намери, тършуваше ту тук, ту там, изсъскваше и мълвеше думи, които никой, освен вещицата, не можеше да чуе.

— Да, да — успокояваше го тя отново и отново, като се бе привела над него. — Да, демончето ми, те са!

Най-сетне тя отново вдигна очи. Свободната ѝ ръка пъкна запушалката в мантията и тя започна да гали умилкващия се демон.

— Елате да се позабавлявате заедно с нас, Ваше Величество и придворни магьоснико! — провикна се тя към тях. — Елате да се позабавляваме! Има какво да ви покажем! Хайде, елате по-близо!

Бен и Куестър не се и помръднаха.

— Върни ни бутилката, Нощна сянка — тихо ѝ заповяда Бен. — Тя не е твоя.

— Мое е всичко, което искам! — изпищя Нощната сянка.

— Не и тази бутилка.

— Особено тя!

— Ще призова Паладин, ако се наложи — заплаши я Бен, отново с тих глас.

— Можеш да призовеш, когото си искаш — Нощната сянка разтегли устни в зловеща усмивка, после промълви — Голям глупак си ти, самозванце!

Чернъто внезапно изпищя и подскочи, издал малките си криви пръстчета насреща им. Огнени пламъци и метални парчета полетяха към тях преди да им мигне окото, като се плъзнаха в следобедната мараня. Но Куестър с неговата магия беше вече на линия и пламъците, както и металните късчета ги оставиха незасегнати. Бен се бе хванал вече за медальона, стисна металната му повърхност между пръстите си и почувства топла вълна да се надига в него. На по-малко от десетина метра разстояние проблесна светлина и се появи Паладин, белият конник върху белия кон, призракът, излязъл от времето. Медальонът бе обгърнат от огнени пламъци, които след това се насочиха през мъглата

и мрака по посока на призрака. Бен се носеше по тази светлина като пращинка, излязъл извън тялото си и лек. Тогава влезе в металната обвивка и преobraжението започна. Само след секунда и то бе завършило. Металната ризница бе пристегната, затвориха се каишките и катарамите и доспехите бяха сложени. Спомените на Бен Холидей избледняха и на тяхно място дойдоха спомените на Паладин — спомени за безчислени битки, които бе водил и спечелил, за невъобразима борба, за желязо и кръв, за писъци и рев, за изпитания на храбростта и силата на оръжието из далечните бойни полета. Той чувстваше познатата му странна смесица от възбуда и ужас — Паладин, който остро предсещаше поредната битка, Бен, който се отвращаваше от мисълта за убийство.

След това остана само усещането на метала и кожата, мускулите и костите, коня под него и оръжията, с които бе препасан — тялото и душата на Паладин.

Защитникът на краля се спусна срещу Нощната сянка и Чернъто.

Носеше се насреща им с насочена пика от бяло дъбово дърво.

Ала магьосницата и демонът вече бяха обединили своята омраза и черна магия, за да направят нещо, срещу което, както си мислеха и Паладин не би могъл да се опълчи. Това създание се надигна от бездната зад тях, като се появи сред зелени пламъци и дим, придобило очертания от мъглата и омарата — огромно тромаво същество, бяло като самия Паладин. Това беше един своеобразен двойник на Паладин. Зад магическия щит, който беше си изградил, Куестър Тюс запримига и широко ококори очи. Никога не бе виждал подобно чудовище. Беше нещо извратено — нещо средно между огромно, тумбесто същество с форма на гущер и конник в броня, два пъти по-едър от странстващия рицар, целия деформиран и въоръжен от глава до пети. Изглеждаше така, сякаш Паладин се е огледал в някакво невероятно разкривено огледало, където образът му се е отразил чудовищно деформиран, за да оживее в най-изопачения си и отблъскващ вид.

Това зверско създание изви глава от края на бездната и тромаво се отправи да посрещне нападението на Паладин.

Те се носеха един срещу друг, надавайки вой на болка и гняв и тътенът на оръжията им отекваше надалеч.

Успявайки да избегнат удара, те прелетяха един покрай друг, вдигнали вихрушка от прах и чакъл. Паладин се завъртя и отново нападна, като захвърли счупената си пика и измъкна боен топор. Създанието, сътворено от вещицата и демона, забави ход, обърна се и стана като че ли още по-огромно, сякаш подхранвано от разпаления конфликт, и се издигна над земята.

В този момент очите на всички бяха съсредоточени върху него.

Куестър Тюс направи незабележим жест с ръце. Той просветля, изчезна за секунда, след което се появи отново, леко прозрачен. Никой нищо не забеляза.

Паладин атакува, размахал топора. Нощната сянка и Чернъто вливаха съвместните си магически сили в тази твар и ревяха от задоволство, когато той се наду още повече, след което седна на задните си крака и зачака. Беше придобил вече размерите на цяла къща, плужестата му плът беше огромна. Паладин се спусна насреща му, а той на свой ред му отвърна. Цялата земя се разтърси от удара. Паладин едва успя да се изплъзне, бойният му топор само ожули дебелата кожа на звяра. Ала раната се затвори почти веднага. Създанието черпеше живот от магията, а магията не се подчиняваше на законите на хората и природата.

Паладин нападна отново, този път извадил сабя, бясно размахвайки широкото блестящо острие, оставяйки червени следи по тялото на звяра. Ала раните се затваряха почти на минутата, щом биваха направени и създанието продължаваше да напада рицаря, очаквайки своя шанс. Нощната сянка и Чернъто окуражаваха с подвижвания чудовището. Вещицата се прехласваше от удоволствие. Демонът направо бе изопнал мъничкото си тяло в наслада. От двама бликаше магическа енергия, за да подхранва създанието им и да поддържа силите му. Звярът започваше да се нахвърля все по-близо и по-близо до атакуващия рицар. За всички беше ясно, че изходът не е далеч.

Скрити под сините дъбове, които бяха доста пооредели, Абърнати и Уилоу мълчаливо наблюдаваха битката.

И те също ясно виждаха, как се развива борбата, и можеха да си дадат сметка, какъв ще бъде изходът ѝ.

И тъкмо в този момент се случи нещо много странно.

Звярът най-внезапно се надигна на задните си крайници и започна да се смалява.

Той целият потръпна, сякаш отрова бе проникнала в жилите му. Пръв го забеляза Чернъто. Демонът изпищя от гняв и изненада, спусна се по черната мантия на Нощната сянка и изпъна ръцете си, за да захрани своя любимец с още магически сили, приличащи на пипала на паяк. Ала създанието не реагира. То продължи да се смалява и да се опитва да избягва ударите на широкоострата сабя на Паладин, като залиташе и се олюляваше, чувствайки, че силите го напускат.

И Нощната сянка вече виждаше какво става и гневно зафуча. После явно се досети за причината и най-неочаквано се насочи срещу Куестър Тюс. Пръстите ѝ избълваха черен като адската бездна пламък, който обгърна магьосника. Куестър Тюс се изгуби сред пепел и дим. Уилоу и Абърнати зяпнаха от ужас. Магьосникът напълно бе изчезнал. Ала създанието продължаваше да се смалява. А в този момент нещо започна да става и с Чернъто. Той се бе превил и се гърчеше на земята до краката на Нощната сянка, сякаш поразен от отровата, която унищожаваше и създаденото от него чудовище. Крещеше нещо към Нощната сянка, която бързо се наведе да го чуе.

— Бутилката, подарке! — викаше той. — Бутилката е запушена! Не мога да черпя магия! Няма от какво да живея!

Нощната сянка още държеше бутилката в едната си ръка. Тя я изгледа, недоумяващо. Бутилката си беше неизменна, неувредена, запушалката извадена, гърлото отворено. Какво кряскаше този демон? Тя недоумяваше.

Недалеч от тях, сътвореното от магията на вещицата и демона създание изпусна последния си дъх и се превърна в прах и пепел. Конят на Паладин го стъпка с копитата си и отново се приготви за атака. Нощната сянка вдигна поглед от бутилката, напълно объркана. Паладин настъпваше насреща ѝ.

Едва сега ѝ хрумна да опипа с ръка отвора на бутилката. Син магически огън проблесна и близна пръстите ѝ и тя веднага ги дръпна.

— Куестър Тюс! — извика тя, обзета от ярост и Уилоу чу този неин вик. Чернъто едва можеше да помръдне, вкопчил се в единия ѝ ръкав. Вещицата изкрещя, сграбчи бутилката за гърлото ѝ и се канеше да насочи магическия си огън, за да отпуши отвора ѝ.

Но беше твърде късно.

Паладин връхлетя право насреща ѝ.

И тъкмо в този момент Куестър Тюс с взрив изникна точно пред вещицата, сякаш от нищото, сграбчи бутилката, преди тя да може да реагира, и моментално ѝ я отне. Нощната сянка нададе яростен вик и хукна подир магьосника, тъкмо когато я стигна Паладин.

Огън избухна навсякъде около мястото на сблъсъка.

Уилоу и Абърнати вече не можеха да стоят скрити сред сините дъбове и се бяха втурнали към Куестър Тюс и Бен, когато трясъкът и горещината на взрива ги накараха да спрат и те запримигаха ослепени. Избухваха пламъци във всякакви цветове и форми сред мрака и мъглата и се издигаха като гейзери от земята.

Малко подир туй прахът и чакълът се утаиха и Нощната сянка и Паладин вече ги нямаше. Куестър Тюс бе коленичил и здраво държеше с две ръце отвора на бутилката, наблюдавайки с каменно лице как Чернъто се гърчи върху прогорялата земя и постепенно се превръща в прах.

Бен Холидей дойде на себе си, замаян и с изпразнена глава, чувствайки все още медальона загрял на гърдите си. Тръгна, като се олюляваше и се препъваше, но Уилоу вече бе до него и започна да го подкрепя, а пък Абърнати веднага се озова до нея. Бен се усмихна и каза:

— Вече всичко е наред. Свърши се.

Четиримата приятели поседнаха на мястото на битката и започнаха да разговарят за случилото се.

Нощната сянка беше изчезнала. Дали е била унищожена от Паладин или се беше изплъзнала, за да ги обезпокои някой следващ път, това никой не знаеше.

Спомняха си момента на сблъсъка — как блесна светлина и лицето на вещицата мигновено се озари. И нищо повече.

Никой от тях не можеше да твърди със сигурност, че повече няма да им се наложи да я видят.

Страбон също беше изчезнал. Той се бе издигнал в небето почти веднага след свършека на битката и полетя на изток, без въобще да се обърне назад. Можеха само да предполагат какви са били мислите му. Що се отнася до дракона, сигурни бяха, че не се срещат с него за последен път.

Чернъото, надяваха се, бе изчезнал завинаги. И сега, когато всяка непосредствена опасност бе изчезнала, Бен успя — прекъсван от време на време от Куестър — да обясни на Уилоу и Абърнати как се е разрешил случаят с Чернъото.

— Тайната се е криела в бутилката — поясни Бен. — Чернъото живееше в бутилката и никога не я е напускал за дълго, дори и когато беше пуснат на свобода, от където можеше да се заключи, че съществува някаква закономерна връзка между тях. В противен случай демонът, който непрестанно се стремеше да бъде пуснат на свобода, щеше просто да изостави своя затвор и да не се върне в него. Помислих си, ами ако не може да напуска бутилката? Ами ако магията идва от бутилката, а не от демона и демонът е принуден да стои в бутилката, за да се храни от магическата ѝ сила? Колкото повече мислех за това, толкова по-вероятно ми се струваше то. — И така, негово величество ми загатна — намеси се Куестър с нетърпение — че щом магията идва от бутилката, като се запуши бутилката, това ще прекъсне силата на Чернъото.

— Цялата хитрост бе да го направим, без да допуснем Нощната сянка да разбере какво става — и да ѝ отнемем бутилката преди да може нещо да направи — отново взе думата Бен. — Докато Паладин се биеше с Чернъото и Нощната сянка, Куестър използва магия, за да се смали и да се промъкне, за да се скрие в гърлото на бутилката. Той лично запуши бутилката. Остави на свое място образ-видение на самия себе си, за да не може Нощната сянка да се досети какво става. Тъй че, когато Нощната сянка се опита да унищожи Куестър, когато го заподозря, че той е отговорен за изчезналата магическа сила, тя всъщност унищожи неговия образ-видение.

— Можехте поне за това да ни предупредите! — вметна Абърнати разгорещено. — До смърт ни изплашихте с този трик! Помислихме си, че старата... Е, помислихме си, че се е опържил!

— Куестър запуши бутилката — продължи Бен, без да обръща внимание на репликата на писаря. — Това прекъсна източника на сила на Чернъото и самата магия на Нощната сянка, съсредоточена върху това да захранва бутилката, се оказа напразно пропиляна. Всичко се разви точно така, както и бяхме предполагали. Докато Нощната сянка разбере какво се е случило, стана твърде късно. Свършено беше с чудовището, демонът беше твърде отслабнал, за да му помогне, а

Паладин ги нападна с всичка сила. Куестър изненада Нощната сянка, като изскочи насреща ѝ в цял ръст и ѝ измъкна бутилката. Тя нищо не можа да направи.

— Онова, което не бяхме очаквали наистина, бе колко невероятно много се отрази запушването на бутилката върху Чернъто — вмъкна се отново Куестър. — Оказа се, че Чернъто черпи не само магическата си сила, но и живота си от тази бутилка. Щом му бе прекъснат достъпа до бутилката, той вече не можеше да оцелее.

И четиримата погледнаха като един към малката купчинка прах на десетина крачки встрани. Подухваше свеж вятър. Прахът му вече бе започнал да се разнася.

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Беше късна понеделнишка сутрин в Сиатъл. Майлс Бенет седеше в една от чакалните на обединените авиолинии на летището Сийтак и чакаше пристигането на полет 159 от Чикаго О'Хеър. Бащата на Елизабет трябваше да пристигне с този самолет. Цяла събота и неделя Майлс се опитва да разбере къде е и да уреди да се върне. Щом пристигне, двамата трябваше да идат в Гроум Уайт и да уредят всичко, каквото трябва, за продажбата на владението на Майкъл Ард Ри.

Майлс се загледа през прозорците на чакалнята към сивия, облачен ден. Колко странно бе стечението на обстоятелствата.

Елизабет седеше до него и четеше нещо със заглавие Ребъл Старт. Облечена беше в плетена пола и блуза в черно и жълто, а джинсовото ѝ яке беше праметнато на седалката до нея. Тя бе така погълната от книгата, че не обърна внимание, че Майлс я гледа. Той се усмихна.

На скута му лежаха броеве на Сиатъл Таймс и Пост Интелиджънсър и той разсеяно започна да ги прелиства. Вече бе прочел заглавията и колонките почти десетина пъти, но всеки път му се струваше, че открива по нещо ново. Събитията от празника на Все Светии вече му се струваха толкова далечни, че той имаше чувството, че не е участвал в тях. Струваше му се, че чете за нещо, което се е случило с някой друг. Все едно, че тези съобщения бяха вести от чужбина, които винаги му се бяха стрували, че нямат нищо общо с него.

Но това, разбира се, не беше истина — както по отношение на вестите от чужбина, така и по отношение на тези последни известия.

Всички заглавия твърде много си приличаха. „Призраци от нощта на Все Светии нахлуват в Сиатъл“, „Духове превземат сградата в Сиатъл“, „Война на призраци над залива Елиът“.

Подзаглавията се отнасяха до мистериозното срутване на части от сградата на съдебната палата, странния феномен, който бяха забелязали полицаите, пожарникарите, градските власти и хора на

улицата, както и странното състояние, в което бяха изпаднали някои адвокати и членове на следствената служба в една съдебна зала, която изглеждаше така, сякаш там се е разигравала третата световна война.

Колонките под заглавията предаваха подробности, доколкото някой изобщо можеше да ги разкаже, при малкото налична информация. Градската полиция и пожарната служба са били вдигнати на крак в петъчната нощ, навечерието на Все Светии, по сигнал за експлозия. При пристигането си те открили, че част от стената на сградата на петия етаж е срутена. Опитите да се изкачат до този етаж от вътре се оказали безуспешни. Причините за това се обясняваха различно. В няколко съобщения многословно се разказваше за буйна зелена растителност като джунгла, която по-късно напълно изчезнала. Призовани били хеликоптери. Пожарникарите най-сетне успели да влязат и открили една от съдебните зали цялата в развалини, външната ѝ стена почти напълно съборена. Неколцината хора, които работели в сградата, били открити полузашеметени, но никой нямал сериозни увреждания.

Имаше и истории за виденията. Някои съвсем сигурно твърдяха, че са видели дракон. Други казваха, че било летяща чиния. Някои пък се кълняха, че това са ордите на сатаната, които са слезли на земята. Да, имаше нещо съвсем определено, потвърждаваха пилотите на самолетите, които го бяха преследвали и се бяха оказали преследвани от него, каквото и да бе то. Но те не можеха да кажат какво е било. Би могъл да е някой сложен летателен апарат, който да си е правил експерименти, разсъждаваше един от градската управа. Разбира се, това сигурно е било някое от онези неща, които ти се явяват в петък вечер в някоя кръчма, саркастично забеляза друг. Ако беше Коледа, сигурно щеше да ни се яви Дядо Коледа.

Ха, ха, ха, надсмиваше им се наум Майлс.

Имаше статии, в които учени, теолози, пастори, правителствени лица и един-двама ясновидци бяха интервюирани и запитани какво мислят по въпроса и те отговаряха с готовност и удоволствие.

Никой дори малко не се доближаваше до истината, разбира се.

Майлс прочете всички тези статии и обърна на репортажа от една колонка на първа страница на Северозападния раздел на неделния Таймс. Там имаше снимка на Гроум Уайт и заглавието гласеше: „Милионер дарява замъка си на държавата“.

Отдолу репортажът започваше така:

Бизнесменът милионер Майкъл Ард Ри обяви на пресконференция днес, че дарява своя замък и околните земи на щата Вашингтон за парк и места за почивка. Ще бъде заделен фонд за поддържане и подобрене на сградите и съоръженията, а приходите от имението на Майкъл Ард Ри, оценени на триста милиона долара, щ бъдат предоставени на различни организации за хуманитарни и благотворителни цели. Ард Ри обяви, че замъкът Гроум Уайт ще бъде превърнат в музей за произведения на изкуството, които той е събирал в течение на годините и ще бъде отворен за посещения. Уреждането ще бъде извършено от личния му иконом, чието име не бе оповестено.

Ард Ри, бизнесмен, живеещ в уединение, който се смята, че е постигнал основното си състояние чрез сделки с недвижими имоти и външна търговия, уведоми журналистите, че има намерение да се оттегли на брега на Орегон, за да пише или да работи върху други проекти.

Ще бъде заделена една скромна сума за неговото обезпечаване.

Статията продължаваше още няколко параграфа, в които се представяше биографията на Майкъл Ард Ри и реакцията на редица видни личности от местен и национален мащаб. Майлс прочете информацията два пъти и поклати глава. Но какво беше направил Куестър Тюз с него?

Той сложи вестниците настрана, протегна се и въздъхна. Жалко, че го няма Док. Имаше толкова много въпроси, на които не можеше да си отговори.

Елизабет до него внезапно вдигна поглед от книгата си. Очите ѝ светеха. Тя като че ли бе прочела мислите му.

— Как мислиш, дали всичко с тях е наред? — попита го тя.

Той наведе глава към нея и кимна.

— Да, Елизабет. Напълно съм сигурен в това. Тя се усмихна.

— И аз също.

— Е, това не значи, че няма за какво да се тревожим.

— Или да ни липсват. На мен те много ми липсват.

Майлс отново се загледа през прозорците към пространството, пресечено от авиолинии и таксиметрови стоянки, та чак до сивата панорама на облаци, планини и небеса.

— Е, все някой ден ще се върнат — каза накрая той.

Елизабет само кимна с глава, без нищо да каже.

Само след минути бе оповестено пристигането на самолет 159. Майлс и Елизабет се изправиха и приближиха до прозорците, за да го видят, докато каца.

Няколко седмици по-късно Бен и Уилоу се ожениха. Щяха да се оженят по-скоро, но в техния случай трябваше да се съблюдава определен ред и им трябваше време дори да установят какъв е редът, предписан от традицията, а още повече да го съблюдават. В края на краищата, не бяха останали живи хора, които да си спомнят за сватба на Отвъдземния крал. Тъй че Абърнати изрови своите истории, а Куестър Тюс се консултира с някои от старците в долината и най-сетне, с общи усилия, успяха да установят какво трябва да се направи.

Откровено казано, Бен никак не се интересуваше от формалностите. Знаеше само, че невероятно дълго време му е било необходимо, за да осъзнае онова, което Уилоу бе разбирала от самото начало — че те трябва да бъдат заедно, свързани в едно цяло като съпруг и съпруга, крал и кралица, тъй че, каквото бе необходимо, трябваше да се направи. Съвсем доскоро той дори не би си позволил да помисли за нещо подобно; би сметнал подобни чувства за предателство на любовта му към Ани. Но Ани бе вече пет години мъртва и той най-сетне бе успял да остави духа ѝ на спокойствие. Уилоу беше вече неговият живот. Той обичаше Уилоу и знаеше, че я бе обикнал още от самото начало, чувал я бе безброй пъти да му говори за съдбовното предсказание в момента на нейното зачатие и бе разбрал от нея, че Земната майка е предсказала, че тя ще му роди деца.

И все пак той дълго се колебаеше и не се решаваше да се отдаде на чувствата си. Преди всичко, защото се страхуваше. Страхуваше се от много неща — че все още не принадлежи напълно на тази страна, че

не е достоен да бъде крал на Отвъдната земя и че някой ден просто може да си отиде в света, от който така силно желаше да избяга. Осъществените му мечти далеч бяха надхвърлили неговите очаквания и той се боеше, че няма достатъчно какво да даде в замяна.

И все още се страхуваше. Подобни страхове се загнездваха в подсъзнанието на човека и трудно можеха да бъдат прогонени оттам.

Но един съвсем друг страх го накара да се реши да се ожени за Уилоу. Това бе страхът, че може да я загуби.

На два пъти вече той почти я беше загубил.

Първият път, когато едва не я загуби, той не се реши на тази стъпка, защото едва бе дошъл в Отвъдната земя, а и още не беше преодолял спомена за Ани.

Реши се едва сега, втория път, когато тя бе дошла в предишния му свят и той трябваше да се изправи лице в лице пред факта, че тя бе дошла не защото нещо я принуждаваше, а защото го обичаше толкова, че бе готова да умре заради него. Тя бе знаела, че подобно пътуване поставя живота ѝ на опасност, но бе пренебрегнала този риск, защото знаеше, че той може да има нужда от нея.

Ето това го накара да се реши. Тя наистина го обичаше толкова много. А нима той също не я обича така? Нима ще рискува да я загуби, преди дори да открие какъв живот могат да имат като съпруг и съпруга? С Ани поне бяха имали общ живот. Нима не иска да сподели живота си и с Уилоу?

Дори и глупак би могъл да отговори на подобни въпроси, а Бен Холидей не беше глупак.

Нямаше какво повече да се говори, нямаше какво повече да се решава. Женитбата се състоя в Сърцето. Присъстваха всички: Речния господар, който винаги бе малко напрегнат в присъствието на детето си, което все още твърде му напомняше за майка си, докато той все още не успяваше да примири противоречивите чувства, които изпитваше към нея; вълшебните създания от езерната страна, някои от които твърде приличаха на хора, докато други бяха само бледи сенки, които се шмугваха сред дърветата; лордовете на Зеленоречието, Календбор, Стрехан и останалите с техните свити — една неспокойно група от хора, които нямаха доверие на никого, а най-малко от всичко един на друг, но които пристигаха и се настаняваха заедно, за да съблюдават външно благоприличие; троловете и коболдите от

планините далеч на север и юг; Чупка гномите, водени от Филип и Сот, горди от своите заслуги за женитбата — носеха се най-различни слухове в какво се състоят тези техни заслуги; и обикновени хора от селските къщи и ферми, магазини и селища — фермери, търговци, ловци, следотърсачи, продавачи, занаятчии и всякакви работници.

Дори и Страбон засвидетелства присъствие, като прелетя над главите на всички по време на празненството, което последва сватбената церемония, като избълва пламъци по небето и получи поне малко удовлетворение от факта, че жените и децата все още тичат, пицейки, когато го видят.

Сватбената церемония бе проста и непосредствена Бен и Уилоу застанаха по средата на Сърцето на кралския подиум и си казаха един на друг и пред всички събрани, че се обичат, че ще се уважават и отнасят добре един с друг и са готови да направят всичко един за друг. Куестър Тюс цитира няколко древни сватбени клетви, които са били повтаряни преди множество години от кралете и кралиците на Отвъдната земя и с това церемонията завърши.

Гостите празнуваха и пиха през целия ден и нощта и на следния ден и всички се държаха сравнително добре. Кавгите бяха малко и се уреждаха бързо. Хората от Зеленоречието и тези от езерната страна седяха едни до други и разговаряха за това, че ще подновят съвместните си усилия. Саможивите тролове и коболди си размениха подаръци. Дори и чупка гномите задигнаха само няколко кучета на тръгване.

Бен и Уилоу бяха на мнение, че всичко мина много добре.

Едва след няколко дни, когато всичко бе поело нормалния си ход, Бен реши да попита Куестър какво все пак беше сторил на Майкъл Ард Ри. Седяха в една зала в Сребърния дворец, където се пазеха томовете с историята на Отвъдната земя. Това бе огромен кабинет, който винаги имаше дъх на застоял въздух и прах. Разсъждаваха върху някои от древните закони за унаследяване на собствеността върху земята. Бяха само двамата, беше късна нощ и дневната работа бе приключила. Бен отпиваше от чаша вино и си мислеше за всичко онова, което се бе случило през последните две седмици. Тогава мислите му се пренесоха върху Майкъл и той внезапно си спомни, че Куестър така и не му обясни, какво бе направил.

— Какво му направи, Куестър? — попита отново той, след като вече го беше попитал веднъж и в отговор Куестър само сви рамене. — Хайде, кажи ми. Какво направи? Как изобщо разбра каква магия да използваш? Спомням си, че ти си ми казал, че използването на магията в онзи свят е доста несигурно.

— Ами... в повечето случаи, да — съгласи се Куестър.

— Но не и магията, която си използвал срещу Майкъл?

— О, магията беше по-скоро за ефект. Не беше нужна кой знае каква магия.

Бен остана направо смаян.

— Но как можеш да кажеш това? Та той беше... той беше...

— Изпаднал в дълбоко заблуждение, ако трябва да бъдем точни — довърши мисълта му Куестър. — Спомни си, че моят природен брат бе отговорен преди всичко за това, че той се превърна в един толкова неприятен човек.

Бен се намръщи.

— И значи, ти какво направи? Куестър отново сви рамене.

— Той имаше нужда само от лека промяна на ценностната му система, Ваше Величество.

— Куестър!

— Е, добре — въздъхна магьосникът. — Върнах му съвестта.

— Какво, какво...?

— Извадих бедната му съвест от там, където Майкъл я държеше подтисната и заключена. Използвах магия, за да я уголемя и да ѝ придам първостепенна важност в мисленето на Майкъл — Куестър се усмихна. — Сигурно е изпитал нетърпимо чувство за вина! — и той още по-широко се усмихна. — Е, направих наистина още нещо дребно. Направих и едно дребно внушение в неговото подсъзнание.

Той изви вежди и погледна като котка, изяла канарчето.

— Внуших му, че за да изкупи вината си, той трябва да се откаже от всичко незабавно. По този начин, ако магията отслабне и престане да му въздейства, преди съвестта му да се е възвърнала трайно, ще бъде твърде късно да възстанови нещата такива, каквито са били.

Бен широко се усмихна.

— Куестър Тюс, ти понякога наистина ме изумяваш. Магьосникът сбърчи лице, напомнящо бухал. Те се спогледаха, взаимно наслаждавайки се на шеговитата му гримаса.

В този момент внезапно Куестър подскочи.

— За бога! Та аз почти забравих! Имам новини, които наистина ще ви изумят, Ваше Величество — той едва успя да се накара да седне, разтреперан от вълнение. — Какво ще кажете, ако ви съобщя, че съм намерил начин да преобразя Абърнати в човек? Искам да кажа, наистина да го преобразя в човек!

Той изгледа Бен и зачака какво ще каже.

— Сериозно ли говориш? — попита накрая Бен.

— Разбира се, Ваше Величество.

— Да го преобразиш, така ли? Отново в човек?

— Да, Ваше Величество.

— Както преди?

— О, не, не както преди.

— Но с магия.

— Разбира се, че с магия!

— Изпробвал ли си я? Тази твоя магия?

— Ами...

— Върху нещо?

— Ами...

— Значи е все още само на теория?

— Напълно основателна теория, Ваше Величество. Сигурно ще се оправдае.

Бен се наведе напред, докато главите им почти се докоснаха.

— Ще се осъществи, така ли? Казал ли си вече на Абърнати?

Магьосникът поклати глава.

— Не, Ваше Величество. Надявах се вие да му кажете. Настъпи дълго мълчание. Тогава Бен промълви:

— Струва ми се, че никой от нас не бива все още да му казва. Нали така? Трябва да изпробваш нещата още малко.

Куестър се намръщи, после сбърчи бухалското си лице замислено.

— Е... може би не е нужно.

Бен се изправи и сложи ръка на рамото му.

— Лека нощ, Куестър — каза той. Обърна се и излезе от стаята.

Издание:

Тери Брукс. Магьосникът Куестър Тюз
Издава „МИРИАМ ПАБЛИШИНГ“ ООД, 1999
Превод Мария Кръстева
Редактор Елизария Рускова
Техн. редактор Георги Кожухаров
Худ. оформление на корицата: „Абагар Дизайн“
Предпечатна подготовка: „АБАНОС“ ООД
Печат „Полипринт“ ЕАД, Враца
Мириам, София, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.